

ASHTA
EEN LIED VOOR AKINA

“Ge moet me pardonneren als ik eens een steek laat vallen maar ik ben van 1511. Jaja, ik ben al zeer oud. Het verhaal dat ik ga vertellen is echt gebeurd. Als ik het vertel gaat het lijken alsof het allemaal snel gegaan is maar in werkelijkheid zijn er enkele jaren overheen gegaan. Ik heb ze zien groot worden van een klein kind tot een echte dame. Maar geen gewone dame, ze is de wijste persoon die ik ooit ontmoet heb en dat wil wat zeggen. ... Zo begon het allemaal ...”

“Akina ;;; Miljaar !!!!!!!!!!!” De smid gooide in volle woede zijn zware hamer naar het wegrennende kind. Hij miste op een haartje. Rende achter het kind aan. Tijdens de ren door het dorp sloten zich steeds meer mensen bij de smid aan. De woedende menigte haalde langzaam maar zeker de kleine Akina in. In haar wanhoop rende het rafelig geklede kind het dorp uit en botste daar tegen een man op. Angstig keek ze omhoog. Twee vriendelijke ogen keken op haar neer. Hij knipoogde, liet het kind los en gaf het een aanmoedigend zetje. De oude zwerver zag nog net vanuit zijn ooghoeken het kind het bos in glippen toen de dorpingen hem bereikten. Noene spreidde zijn armen en brulde :”Hey wat is dat hier, laat dat kind met rust.” Een koele blik deed de dorpingen aarzelen.

“Laat ons door Noene!” Een oude man drong door de menigte. “ Ze is een vloek voor ons dorp. Ze trekt ongeluk aan. Ze is een zigeunerkind. Al dat reizend volk zou men moeten afmaken ...”

Plots was het muisstil. Iedereen hield de adem in. De oude man besepte dat hij te ver was gegaan. Iedereen keek gespannen naar Noene.

“Dan zal ik maar vertrekken voor ik hier aan mijn einde kom.” Noene gooide zijn rugzak op zijn rug. Nijdig stapte hij weg van de mensen. Er klonk gemompel op uit de menigte. Iedereen hield van de oude fluit spelende verhalenverteller. Het was altijd een feest als hij langskwam. Hij bracht ook soms nieuwigheden, meestal zaden van nieuwe planten en groenten, mee. Ze voelden zich schuldig. Plots rende de smid op een drafje achter Noene aan. “Noene, hij meende het zo niet,” klonk het verontschuldigend, “we zijn het gewoon moe.” Noene draaide

zich om en keek de smid aan. Hij zag dat de man het meende. Langzaam zakte zijn woede weg. “Kom,” zei de smid, “mijn vrouw zal iets lekkers klaarmaken. Je zult wel moe zijn van de reis. Kom, dan vertel ik je het verhaal van het kind.” Nieuwsgierigheid won het van het laatste restje kwaadheid. Een goed verhaal boeide Noene altijd.

In het midden van het dorp stond het eenvoudige houten huisje van de smid. Eigenlijk niets meer dan een open werkplaats met daarachter een rechthoekig vertrek waar in geleefd werd. Aan de achterkant, aan weerszijde van het open vuur bevonden zich de slaappleatsen. In het midden stond een grote tafel. De twee mannen zaten op de eenvoudige stoelen en keken hoe Sara, de vrouw van de smid, zich met het eten bezig hield. Arthur, zo noemde de smid, had juist een paar borrels zelfgestookte jenever uitgeschonken. Hij kapte de zijne direct binnen alsof hij zich moed wilde indrinken en schonk een tweede in. Noene volgde zijn voorbeeld. Hij keek de smid aan die zuchtend begon te vertellen. “Een jaar of zeven geleden kwam haar moeder hier hoogzwanger toe. Ze kwam hier net zoals jij op regelmatige tijdstippen langs. Ze moet tot een rondreizende stam behoord hebben maar als we haar zagen was ze steeds alleen, geen man of andere mensen van haar volk. Het gerucht gaat dat ze over speciale krachten beschikte. Ze kon de toekomst voorspellen en zo maar eigenlijk wisten we niet veel van haar. Ze was steeds op zichzelf. Haar middeltjes tegen allerlei kwaaltjes waren hier gekend dus was ze altijd welkom. De tweede nacht dat ze hier was beviel ze van een dochter. Maar er ging iets mis want ze heeft het kraambed niet overleefd. Net voor ze stierf riep ze iets in een taal die we niet verstonden. De wolken pakten samen. De wind nam aan kracht toe. Het heeft toen drie dagen gestormd. Overal was er toen schade. Het vee was uitgebroken en werd dood of niet teruggevonden. We wilden het toen nog niet zien maar nu denken we dat ze een vloek over ons dorp heeft uitgesproken.” Noene herinnerde zich deze historie, van de zigeunervrouw die in het kraambed bleef, nog wel. Maar hij had nooit geweten hoe het verder afgelopen was met de boorling.

“In het begin vonden we nog iemand om voor het kind te zorgen, dat we Akina noemde,” vervolgde Arthur zijn verhaal, “maar telkens ze ergens verbleef gebeurde de raarste zaken. Huisraad viel in stukken, dieren en mensen werden ziek of stierven. Dat het kind behekst is viel ons uiteindelijk vooral op toen we zagen dat de honden en katten haar begonnen te mijden. Het enige dier dat met haar optrekt is een zwart paard dat gelijk met haar geboren is. Het is tijdens de storm met de merrie mee gevlucht. We hebben het nooit kunnen vangen en het is totaal verwilderd. Nu proberen we Akina te verdrijven maar ze komt steeds terug steelt alles wat ze maar vast kan krijgen.”

Noene keek de smid lang aan. Hij begreep bijgelovige mensen niet. Helaas veranderden ze niet snel van gedacht. “En probeert niemand dan nog om met Akina te praten?” vroeg Noene.

De smid schudde zijn hoofd van nee, “het is te zeggen Herbert, mijn zoon, helpt haar soms.” Alsof hij zich hiervoor wou verontschuldigen vervolgde hij snel, “ik heb het hem verboden maar sinds haar geboorte is hij niet van haar weg te houden. Hij is met haar opgegroeid en hij blijft haar steunen. Als ik er iets van zeg, blijft hij herhalen dat ze zijn vriendin is.”

Noene dacht glimlachend : “Toch iemand met verstand.” “En zo koppig als zijn vader”, antwoordde hij.

Sara plaatste een ketel met een dikke brij in op tafel. Ze schikte enige houten lepels op de tafel en ging de kinderen roepen. “En handen wassen!” hoorde Noene haar nog net voor ze binnenkwamen roepen. Noene moest er eens om glimlachen. Sommige zaken veranderen ook nooit. Arthur schonk nog eens snel bij. Kapte weerom zijn glas snel naar binnen en stond recht. Uit een van de kasten haalde hij een zelfgebakken brood dat hij eenmaal aan tafel gezeten begon aan te snijden. Een voor een kwamen de kinderen binnen. De kleinsten gaaptten de voor hun vreemde man aan terwijl ze op hun stoel kropen. De oudsten die Noene al meer gezien hadden kwamen hem vriendelijk groeten en vroegen al dadelijk om een verhaal. Arthur kwam er dadelijk tussen : ”Laat Noene eten.” Gelukkig waren de kinderen vrolijk en babbelden er lustig op los. De volwassenen aten stilzwijgend of reageerden op wat de kinderen deden of vertelden. Iedereen deed moeite om het onderwerp Akina te laten rusten. Na het eten gingen de mannen naar de smidse. De smid stak aan het vuur zijn lange aarden pijp aan en inhaleerde gretig de eerste rookwolken.

Noene zocht wat steun tegen het aambeeld. Zijn hand streek bedachtzaam over zijn baard, “en als ik ze nu eens zou meenemen?” De smid keek hem zonder te bewegen aan. “Misschien kan ze wel bij ouwe Lotte terecht,” zei Noene meer tegen zichzelf dan tegen de smid.

Deze vergat bijna te ademen.

“Wat vind jij ervan?”

De smid schokte uit zijn trance. “Wel ... euh ... ja .. dat ... daar zeg je zo wat... dat zou kunnen natuurlijk ... gesteld dat je haar zou kunnen vangen maar ik zou het niet doen Noene. Je roept het ongeluk af over jezelf.”

“Ach,” zei Noene langzaam, “ik heb geen vee en zoveel huisraad kan er bij mij ook niet stuk gaan.”

De smid merkte de spot niet in zijn stem en stond bedenkelijk aan zijn pijp te lurken.

“Zou je vrouw voor mij een mandje kunnen vullen met wat brood, misschien een beetje van de soep, nog een appel en wat wijn?”

De smid keek hem met grote ogen aan.

“Een snackje voor straks”, wuifde Noene de mogelijk aankomende vraag van de baan.

De smid haalde zijn schouders op en ging het nodige vragen aan zijn vrouw.

Noene ging buiten de smidse op het bankje zitten en keek het dorp rond.

“Waar ga je slapen,” vroeg de smid die naast hem kwam zitten, “zoals gewoonlijk in de smidse?”

“Nee, ik denk dat ik vannacht aan de rand van het bos slaap. Maakt de overgang naar het dorp minder bruusk”, beantwoordde hij de vragende blik van de smid.

Deze trok grote ogen om duidelijk te maken dat hij het maar een rare redenering vond maar hij liet het voor de rest maar zo.

Tegen valavond installeerde Noene zich tegen een grote eik aan de rand van het bos. Hij trok zijn jas dicht om zich heen tegen de avondlijke kilte. Het mandje had hij op enige meters van zich af geplaatst. Zachtjes neuriede hij een melodietje voor zich uit terwijl zijn vingers op de gaten van zijn fluit dansten. Hij keek naar de lichtjes die overal in het dorp ontstoken werden. Het was al donker geworden toen hij de schaduw langs de rand van het bos naderbij zag sluipen. Noene neuriede verder, een glimlach om de lippen. Hij vermoedde wel dat ze zou komen. Het meisje was nog maar een meter van het mandje verwijderd toen ze zo snel ze kon er naar toe rende. Ze griste het mandje weg en liep zo snel haar korte beentjes haar konden dragen weg van Noene. Na een paar meter aarzelde ze. Ze keek om verwonderd dat er niemand haar volgde. Ze deed nog een paar stappen. Noene zag hoe ze in het mandje keek alsof ze niet zeker was dat er iets inzat. Weer een paar stappen. Plots draaide ze zich om en stapte stoutmoedig naar Noene toe. Op een meter van hem stopte ze en keek hem indringend aan. Noene begon zachtjes op zijn fluit te spelen. Een verlokkelijke melodie die langzaam vorderde als een dansende voortglijdende slang. Het meisje zette zich neer en nam uitdagend het brood uit het mandje en beet er gulzig in. Ondertussen taxeerde ze de oude man. Noene zag hoe ze nadacht, beducht op wat zou kunnen komen. Ondertussen at ze verder. Men kon zien dat de soep, ook al was ze koud, en het brood haar smaakte. De appel werd met klokhuis en al opgegeten. Enkel bij de wijn zag Noene dat ze een gezicht trok. Toen alles op was stond ze op, stond weer wat te twifelen en stapte plots weg. Na een paar stappen keerde ze terug. Ze aarzelde nog even. Wierp haar armen rond de nek van de oude man en rende toen snel het bos in. Noene keek haar verwonderd na. Deze reactie had hij niet verwacht, maar ze leek hem wel gunstig. Tevreden legde hij zich neer en bedacht, terwijl hij op slaap wachtte, wat zijn volgende stap zou moeten zijn.

Noene had nog wat na gedoezeld in de warmte van de eerste zonnestralen. Daarom was het al vrij laat voor hij in het dorp aankwam. De meeste mannen van het dorp waren al verzameld bij de smidse. Dat was meestal zo als Noene in het dorp was. Want gewoonlijk vertelde Noene dan al de nieuwtjes van de dorpen in de verre omtrek. Soms had hij ook een nieuwigheid op de kop kunnen tikken waar het dorp beter van werd. Dat werd dan uitvoerig besproken. Vandaag zou niet anders zijn. Hij plaatste zich tussen de mannen en kreeg dadelijk een kop koffie in zijn handen geduwd. Het was straf spul en heel warm. Sara kwam er al aan, duwde een paar mannen opzij en gaf met de breedste glimlach een vers gesneden boterham aan Noene. Ze bleef ook staan wachten want misschien was er ook nieuws dat haar interesseerde. Noene begon langzaam te eten.

“Is het waar Noene, wat de smid zegt, ga je ons van dat mormel verlossen.” De man stopte dadelijk met praten toen hij de boosheid in de ogen van Noene zag.

Noene wist dat het leefde bij de mensen dus hij zou ze niet langer laten wachten. “Ja, ik ga voor het kind zorgen.” De nadruk die hij op het woord kind gelegd had zorgde dat de meeste zich ongemakkelijk voelden. “Tenzij iemand daar een probleem mee heeft, het zou voor haar beter zijn als ze in een gezin opgroeide.”

Het bleef stil, hij had ook niets anders verwacht. Om de ongemakkelijke stilte te verbreken vroeg Noene om een pot water. De pot werd op het vuur gezet en het water aan de kook gebracht. De mannen en Sara keken verwachtingsvol toe. Ondertussen begon Noene met het schillen van een knol. De mensen hadden zoiets nog nooit gezien. De geschelde knol werd in het kokende water gelegd. Terwijl hij gaar kookte vertelde Noene, vooral dan voor Sara, van al de nieuw geborenen. Wie in verwachting was. Wie nu verliefd of getrouwd was. Zo ging het gesprek langzaam over naar dorpspolitiek. Nieuwe overdrachten van grond. Over markten waar vee en gewassen verhandeld werden en de prijzen hiervoor verrekend. Alles werd uitvoerig besproken. Ondertussen werd de gekookte knol in stukjes gesneden en met een beetje zout aan de omstaanders aangeboden. De smaak leek de meeste te bevallen. Noene vertelde dat dit nu soms werd gegeten in plaats van brood. Hij gaf hun enkele kleinere knolletjes en legde hun uit hoe ze geplant en geroid moesten worden. Ondertussen hadden de vrouwen in het midden van het dorpsplein tafels gezet. Het eten werd er opgediend en terwijl Noene verder vertelde, waardoor discussies soms hoog oplaaide, werd er gegeten. Het was al laat in de namiddag toen Noene het dorp verliet met een mand vol eten. De dorpelingen keken hem na. Ze hoopten dat hij het kind zou vinden. Dat hij het kon vangen en vooral dat hij het zou meenemen dan zou eindelijk het dorp verlost zijn van de vloek.

Noene herinnerde zich een drinkpoel in het midden van het bos. De meeste dieren kwamen daar om hun dorst te lessen. Daar wilde hij zijn geluk wagen. Hij zat daar al een hele tijd en dacht juist dat hij mis gegokt had toen een zwart paard uit de struiken kwam. Voorzichtig betrad het de open terrein. Het keek in het rond, snuffelde de geuren terwijl zijn oren in alle richtingen draaiden. Langzaam naderde het paard het water. Pas toen het er zich van overtuigd had dat er geen gevaar was begon het te drinken. En daar was het kleine meisje. Ze liep tot bij het paard en keek rond zolang het paard dronk. Plots zag ze Noene zitten. Ze gaf een luide gil en zowel zij als het paard vluchten het bos in. Aan de rand van het bos bleef ze staan. Ze zag dat Noene niet volgde. Toen zag ze dat hij een mand vooruit zette. Ze bleef wachten. Noene stond recht en plaatste de mand enkele meters van zich af en ging terug zitten. Voorzichtig kwam ze dichterbij. Ze opende de mand en schrokte de inhoud op terwijl ze schichtig telkens weer naar Noene keek. Toen ze gedaan met eten had zag Noene dat ze aarzelde.

“Ik ben Noene”, zei hij zo aardig mogelijk maar zijn glimlach voelde aan als een grimas. Eigenlijk voelde hij zich ook behoorlijk nerveus.

Het meisje wees naar zichzelf, “Akina”. Ze staarde Noene met haar bruine ogen aan zonder te knipogen.

Noene werd echt ongemakkelijk onder haar blik. Dit kind was echt speciaal. Noene schudde de gedachte van zich af. Nonsens het was gewoon een kind. “Vrienden?” vroeg hij en nam uit gewoonte zijn fluit. Dit zei soms meer dan woorden. Hij was nog maar juist begonnen met spelen toen hij van schrik recht sprong. Plots was er die warme lucht in zijn nek geweest. In de paniek struikelde hij over een tak en viel languit in het gras.

Het meisje gierde het uit van het lachen.

Toen Noene de reden van de warme lucht zag moest hij er ook een beetje om lachen. Het zwarte paard had hem langs achter benaderd en zijn hete adem had hem laten opschrikken. Hij was zo opgegaan in het kind dat hij het paard niet gehoord had.

Het kind bleef de scène herhalen en brulde telkens van het lachen. Tranen rolde over haar wangen. Ze was ondertussen opgestaan en ging naar het paard dat ze gerust stelde. Toen keek ze Noene ernstig aan en zei “paard”.

Noene keek van het meisje naar het paard en terug. Met haar zwarte haren paste het meisje en het paard goed samen. Je zag zo dat er een innige band was tussen die twee. Noene stond recht, wreef zijn handen aan zijn broekspijpen proper en stapte langzaam op het tweetal toe. Vlakbij het paard gekomen, dat al zenuwachtig trappelde, wilde hij het paard kalmerend strelen. Maar het dier gooide zijn hoofd briesend omhoog en klauwde in paniek naar

achter.

Het meisje volgde direct het schichtige paard, fluisterend en strelend, herhaalde ze steeds de woorden :”is vriend, is vriend”.

Die nacht brandde er een kampvuur in het midden van het woud aan de rand van de drinkplaats. Het schijnsel van het vuur liet de schaduwen van de twee mensen en het paard dansen tegen de omliggende bomen. Bij het vuur zat het meisje met grote ogen en aanschouwde het spel der vlammen. Ze genoot duidelijk van de warmte en was als gehypnotiseerd door het spel van de vlammen.

“Pas op!” Noene greep de arm van het meisje dat hem verschrikt aankeek. Hij probeerde geruststellend te glimlachen. “Vuur is gevaarlijk, niet aanraken dat doet pijn.”

Het meisje bleef hem met grote ogen aankijken.

Hij liet haar los en terwijl hij het aanraken van het vuur en het pijn hebben imiteerde zei hij : ”pijn au au au pijn”. Zowat na de derde imitatie begon het meisje te lachen en zei vooroverbuigend heel nadrukkelijk, heel langzaam alsof ze tegen iemand sprak die de taal niet goed beheerst :”dat had ik al begrepen, dank u”.

Terwijl ze uitbundig met Noene lachte zat deze gekrenkt haar aan te kijken.

“Hoe ge verstaat me?”

“Ja”

“Waar hebt ge dat geleerd?”

“In het dorp”, antwoorde Akina gevat.

“Natuurlijk,” bedacht Noene ,”ze heeft er nog bij gezinnen geleefd als klein kind”

“Ik zou iets met je willen bespreken, zeg je me als je een woord niet verstaat?”

Het meisje knikte dapper van ja en keek hem toen recht aan.

“Je moeder was een rondreizende handelaarster.”

“Weet ik”, antwoordde ze.

“Ik ook”, zei Noene.

“Natuurlijk,” zei het meisje, “je vertelde het me net.

“Nee dat bedoel ik niet, ik bedoel ...” Noene ziet het meisje het weer uitproesten van het lachen. Hier ging hij zijn handen nog mee vol hebben bedacht hij zuchtend. “Als je wil kun je met me mee”, gooide hij het eruit. Plots was het meisje serieus.

“Wat moet ik dan doen?”

“Niets, samen met mij leer je de mensen en de dorpen kennen maar ik wil wel dat je bij oude Lotte alles leert over kruiden en planten zodat je net als je moeder geneeskrachtige drankjes en zalfjes kunt maken.”

Het meisje bleef onbeweeglijk zitten.

Noene was niet zeker dat ze alles begrepen had van wat hij gezegd had. Misschien vertrouwde ze hem niet. "In ruil krijg je eten, kleren en kun je meestal ik een huis slapen", probeerde hij nog.

Het bleef stil.

"ok," zei ze plots, "maar paard gaat ook mee."

"Goed maar niet naar dit dorp want de eigenaar zou het terug willen."

"Wat is eigenaar?"

"Iemand van wie het paard is."

"Maar, paard is van mij!" riep ze opstandig uit.

Noene zuchtte: "Je hebt gelijk maar zo zien ze het in het dorp niet. Geloof me, het is beter dat het paard hier blijft als we naar het dorp gaan."

"Dan ga ik ook niet naar het dorp!" riep ze koppig.

Noene keek haar lang aan. "Het is belangrijk, doe het voor mij." ...
"alstublieft?"

Het meisje taxeerde hem. Plots zei ze vrolijk: "Goed!".

"Heeft het paard een naam?" vroeg Noene.

"Ja, het heet Paard," antwoordde ze vrolijk.

"Nee, nee," zei Noene, "het moet een echte naam zijn zoals Akina en Noene."

"Paard is een echte naam", zei Akina en plaatste haar armen gekruist over haar borst met een pruillip.

"Goed, goed," zei Noene, "maar ik vind dat het meer een naam moet zijn zoals zwartje omdat hij zwart is of bliksem omdat hij snel is of ..."

"Paard omdat het een paard is", zei ze koppig.

Noene glimlachte en schudde zijn hoofd "oké, paard dan." "Kom het is al laat, we kunnen beter gaan slapen."

Noene trok zijn jas rond zich en nestelde zich bij het vuur.

Hij zag Akina naar haar paard gaan. Ze kroop tussen de poten tegen het zachte onderlijf aan. Het paard snoof tevreden.

Noene hield hen nog een tijdje in het oog. Bij het sluiten van zijn ogen schudde hij nog eens zijn hoofd. "Paard, waar haalt zij het. Wat zal hij nog allemaal moeten meemaken?"

Het moest al een heel stuk in de nacht zijn want Noene had de indruk dat hij al een hele poos van de wereld geweest was. Toen er plots aan zijn mouw getrokken werd. Noene schrok wakker klaar om zich te verdedigen. Zijn hoofd werd door twee kleine handjes vastgenomen en vlak voor zijn ogen nog troebel van de slaap was haar kindergezicht. "Wolkje", fluisterde ze samenzweerderig tegen Noene.

"Wolkje?", fluisterde hij niet begrijpend terug.

"Wolkje", knikte ze, nu iets luider.

“Wat wolkje?”, antwoordde hij nu ook iets luider.

“De naam voor mijn paard, Wolkje. Wolken zijn mooi en mijn paard is ook mooi dus ‚wolkje’”, zegde ze beslist en met een korte knik draaide ze zich om en kroop terug naar haar wolkje.

Noene liet kreunend zijn hoofd terug op zijn arm zakken. Vroeg in de morgen, veel te vroeg naar Noene zijn goesting, werd hij gewekt door lawaai. Hij richtte sloom zijn hoofd op. Een stuk van hem vandaan zat Akina. Haar mond rood van de bessen die ze aan het eten was. Ze bood spontaan de recht krabbelende man een blad met bessen aan. Noene bekeek haar zielig, veel te moe om iets te zeggen.

“Lekker”, benadrukte Akina haar gift.

Noene kuchte de ochtend friste uit zijn longen. Rekte zich eens langdurig uit om dan de armen weer slap langs zijn lichaam te laten vallen. Hij was duidelijk geen ochtendmens, o nee. Hij liet zich terug achterover vallen, zijn hele lichaam weigerde dienst. Maar dat was buiten Akina gerekend. Zij dacht dat dit weer een spelletje was en sprong boven op de oude man. Deze probeerde te protesteren maar werd door het kind de mond gesnoerd. Telkens hij zijn mond opendeed om iets te zeggen propte zij snel een bes in zijn mond. Nu moest hij wel knabbelen en slikken wilde hij niet dat zo een besje in zijn keel terecht kwam. Van rusten kwam toch niets meer terecht dus ging Noene rechtzitten waardoor het kind achterwaarts wegrolde in het gras.

“Mijn besjes”, riep ze verschrikt. Snel raapte ze de besjes die ze terugvond op. Toen Noene ze weer voorgeschoteld kreeg at hij ze zuchtend op.

“Ik ga terug naar het dorp en kom zo snel mogelijk terug, wacht je hier?”

“Met eten?”, klonk het hoopvol.

“Met eten en kleren en zeep om u eens goed te wassen”, lachte Noene.

Alleen leek Akina het geen goed idee te vinden maar ze zei niets. Toen Noene vertrok werd hij nagekeken door Akina en Wolkje. Toen hij wuifde, wuifde Akina terug maar hij kon een zorgelijke trek op haar gezichtje zien. Hij voelde een steek in zijn hart omdat hij haar achter moest laten. “Het is beter zo,” sprak hij zichzelf moed in, “ik moet het dorp ook een beetje voorbereiden.”

Toen Noene in het dorp aankwam zag hij een paar man bij de smidse staan.

“Noene!”, riep de smid blij. Hij omarmde hem.

“Ja, zo lang ben ik nu ook weer niet weggebleven.”

“Nee, maar ...,” een korte aarzeling, “met Akina weet je nooit.”

Noene glimlachte tevreden. “Ze gaan het nog leren”, dacht hij. “We hebben lang gepraat”, zei hij.

Verwonderd keek iedereen hem aan. De mensen kwamen van overal toe om zijn avonturen te horen.

“Hoe bedoel je, lang gepraat”, hoorde Noene een vrouw zeggen.

“Ja,” zei Noene, “eenmaal dat ik haar gevonden had, hebben wij gepraat. Dat jullie dat nooit geprobeerd hebben, het is eigenlijk een schrandere kind.”

De mensen schuifelden ongemakkelijk.

“En er is niets gebeurd”, probeert de vrouw nog.

Noene schudde van nee.

Verwondering alom.

“Vannacht slapen we hier!”

Geroezemoes weerklonk als een soort antwoord.

“Ze is nu bij mij in de leer dus waar ik ga, gaat zij ook. Ik zou haar alleen nog een beetje moeten fatsoeneren. Na jaren alleen leven in het bos, kan ze wel een bad gebruiken. Daarom zou het fijn zijn moest ik wat zeep, een borstel en wat kleren kunnen krijgen.” Hij keek hoopvol naar de smid.

Deze begreep de blik: “Ik zal ook een tas koffie halen en iets te knabbelen.”

Hij begreep er niet veel van maar als zijn vriend het vroeg.

Terwijl Noene met de mensen over zijn wedervaren vertelde, een klein beetje aangedikt om het pittiger te maken, hoorde hij de zware basstem van de smid argumenteren met zijn vrouw. Dat had Noene niet verwacht. Hij was overtuigd geweest dat het eerder Sara zou zijn die hem zou bijstaan. Hij was er dan ook niet gerust in toen de woondeur openging en de vrouw de smidse inkwam.

“Daar komt niets van in,” viel ze direct met de deur in huis. Noene wilde nog protesteren maar de vrouw was veel te opgewonden en ging gewoon door. “Wat weet jij nu van verzorging van kinderen, bovendien is het een meisje. Ik ga mee en daarmee basta, ik ga het nodige halen en dan kunnen we gaan.”

Hier had Noene geen argumenten tegen. “Kun je ook wat eten en mooie kleren meenemen”, zei hij nog vlug.

Een vernietigende blik deed hem snel zwijgen.

“Vrouwen”, dacht hij maar eigenlijk was hij blij dat Sara dit voorstelde. Want als hij eerlijk was met zichzelf wist hij dat hij er echt helemaal geen idee van had hoe hij er aan moest beginnen. Hij had gehoopt dat het zichzelf wel zou uitwijzen maar dit kwam hem duidelijk beter uit. Terwijl hij zijn ontbijt opat hoorde hij Sara rommelen in de keuken. Enige tijd later kwam ze buiten, de protesten van haar man negerend. Ze gaf nog snel enige instructies aan haar oudste dochter voor het bereiden van het eten tot het afvegen van de snotneus van de jongste spruit. Men kon duidelijk zien dat het kind heel deze uitleg overbodig vond. Ze had het al zo dikwijls gehoord en haar moeder zo dikwijls geholpen dat het inderdaad overbodig was maar ze zweeg want ze wist hoe zenuwachtig haar moeder nu was. Iedereen vond haar moedig. Een kind gaan wassen en verzorgen dat al zoveel had aangericht in dit dorp. Dit alleen omdat die gekke oude zwerver het idee had opgevat dat dit kind de moeite waard was.

“Zal ik het pak dragen,” bood Noene aan, “het is een heel stuk stappen door het bos.”

“Ik kan dat ook zelf wel dragen”, was het antwoord. Maar toen ze de smekende blik van Noene zag gaf ze hem het pak aan. “vooruit dan maar, laat ons maar voortmaken, ze zit op ons te wachten.”

Ze stapte na deze woorden driftig op weg.

Noene keek naar de smid met een vragende uitdrukking over heel zijn lichaam.

Deze wuifde alle commentaar en vragen weg. Hij kende zijn vrouw dit was niet het moment om iets, wat dan ook, op te werpen.

Noene moest het even op een drafje zetten om de vrouw in te halen. Eenmaal bij haar wees hij de weg en het tweetal verdween in het woud. Men kon de bezorgde blikken in de ogen van de mensen zien. Terwijl ze zich verspreiden om aan hun dagtaken te beginnen werd er druk gespeculeerd, gediscuteerd, geargumenteed en dit dikwijls met grote armbewegingen. Men kon duidelijk zien dat niet iedereen hetzelfde zou gedaan hebben zoals Sara. De smid stond nog lang te kijken naar de plaats waar ze in het bos verdwenen waren om daarna driftig het aambeeld te bewerken. Men kon zien dat ook hij er niet gerust in was

“Gaat het,” Noene keek om, “anders rusten we even”.

Sara was duidelijk niet gewend van lang te stappen en al zeker niet op een oneffen met struiken, takken en doornen bezaaid pad, als je het al een pad kon noemen. Hoe Noene hier zijn weg vond was haar een raadsel. Ze wuifde met haar hand tot antwoord te moe om iets te zeggen. Ze was buiten adem. Haar gezicht was rood aangelopen en een weerbarstige lok haar viel telkens voor haar ogen zodat ze die steeds weer probeerde opzij te vegen. “Is er wel water”, bracht ze hijgend uit.

“Ja, ze zit aan een drinkpoel in het woud.”

“Logisch, daar komen alle dieren drinken”, mompelde ze meer tegen zichzelf dan tegen Noene.

Noene stopte plots waardoor ze tegen hem opliep. Hij bekeek haar boos.

“Ja zeg Noene, zo bedoelde ik het niet, moet een mens hier nog op zijn woorden letten. Ge trekt het u veel te hard aan.”

Noene vertrok weer zonder iets te zeggen.

Sara foeterde maar door terwijl ze terug achter Noene aan hoste. “Het was toch haar schuld niet en die vervelende muggen, het was ook veel te warm ...” Ze stopte pas met murmelen toen ze de open plaats betraden. Ze liet zich pardoes op haar breed achterwerk zakken en zwoer bij God en klein pierke van gene voet meer te verzetten.

Noene wandelde tot aan het water en begon op Akina te roepen.

Ineens vloog Sara recht. Met een snelheid, die men de vrouw nooit zou aangeven, rende ze op Noene af. “Ze is hier, ze is hier!”, brulde ze in paniek.

Noene duwde de vrouw van zich weg en ging naar Akina.

Sara stond hem handenwringend na te kijken.

“Waarom heb je haar meegebracht?” Noene kon zien dat Akina het niet vertrouwde. Had haar nieuwe vriend haar nu al verraden. Ze deinsde zelfs achteruit toen Noene naderde.

Noene glimlachte haar bemoedigend toe. “Sara heeft eten voor je gemaakt en voor nieuwe kleren gezorgd, ze wou ook eens met je praten. Ik dacht dat het geen kwaad kon. Ik ben nog steeds je vriend Akina.”

Het kind bleef argwanend het tweetal bekijken.

“Wil ik het eten hier neerzetten?” “Kun je rustig eten”, Noene wilde juist teruggaan toen hij aan de appels in zijn jaszak dacht. Hij haalde ze boven en legde ze bij op het mandje. “Ik heb ook wat appels voor Wolkje meegebracht, dat lust hij graag niet?”

Het meisje knikte bedeesd.

Noene wilde terug naar Sara gaan toen het meisje hem riep “Noene?” Noene zag de wanhoop in haar blik.

Ook al zei ze niets meer hij begreep haar volkomen. Ze zou zo graag eens iemand vertrouwen. Ze wilde zo graag eens bij iemand horen. Alles was beter dan alleen zijn.

Langzaam strekte Noene zijn hand uit. Keek het kind recht in de ogen “Kom, vertrouw me maar.”

Langzaam kwam ze met grote ogen naar hem toe. Ze legde haar kleine kinderhand in zijn grove hand zonder ook maar even oogcontact te verliezen. Al haar angsten, al haar hoop lagen in deze twee ogen besloten.

Noene slikte zijn opkomende tranen weg. “Hoe kon men iemand zo verstoten, opjagen, vernederen en behandelen als een beest?” “Kom,” zei hij schor, “alles komt goed.” Hij wandelde met haar tot bij Sara.

Deze had dit ook allemaal zien gebeuren. Haar moederhart brak bij het zien van dit hoopje ellende. “Hoe had zij dit kunnen laten gebeuren?” Ze zakte ineen en liet haar tranen de vrije loop. Dit had ze nooit gewild.

Akina keek eerst naar Noene. Ze trok haar hand los en streelde de voor haar zittende vrouw over de haren.

“Sorry,” zei deze snikkend, “het spijt me echt.”

Alle emoties van de laatste jaren braken nu ook bij Akina los. Terwijl ze weende drukte ze zich tegen de mollige vrouw, die haar beschermend in de armen nam.

Noene stond er verweest bij. Om zich een houding te geven maakte hij een ommetje en zuchtte het nare gevoel van zich af. Toen hij terugkwam zaten de

vrouwen naast elkaar.

Sara vertelde grappige zaken die met haar kinderen gebeurd waren. In het bijzonder over Jikke die Akina soms stiekem geholpen had.

Akina, die ondertussen aan het eten was, verslikte zich soms haast in het brood met vlees van het lachen.

Ook nu voelde Noene zich een beetje overbodig.

Gelukkig kwam Wolkje uit het bos. Ze stapte omzichtig naar Akina toe.

Met grote ogen vol ontzag zei de vrouw: "Het paard"

"Ja," zei Akina vrolijk, "dit is Wolkje."

"Wolkje? Noemt hij Wolkje?" vroeg Sara vol ongeloof.

"Ja, dat moest van Noene", knikte Akina ernstig.

Sara keek naar Noene "Wolkje? Een raspaard en een hengst en jij noemt haar Wolkje?"

Noene wilde pruttelend protesteren maar Akina was hem voor. "Ja, wij vonden dat het goed bij hem paste."

Sara wist niet wat ze hoorde. Voor haar stond een heel gespierd groot zwart paard waar ze vol ontzag naar opkeek en voor Akina was het gewoon Wolkje, beaamt door Noene dan nog. Ze schudde haar hoofd maar begon toen toch te lachen. "Ja eigenlijk waarom niet. Dag Wolkje", groette ze het paard.

Dit schraapte even met zijn hoef over de grond en vervolgde zijn weg naar het water. Zolang Akina er zat, was het paard er gerust in.

"Zouden we haar eens niet gaan wassen?"

Sara keek op bij de vraag van Noene, "Ja, dan kunnen we terug naar het dorp."

"Waarom moet ik mij wassen?"

"Omdat je dan proper bent."

"Ik ben proper."

Waarom ruik ik u dan van zo ver?"

"Omdat ik bij het paard slaap."

Sara 's hoofd ging heen en weer tussen Noene en Akina tijdens hun spervuur van vraag en antwoord, ze kreeg zelfs geen kans er een woordje tussen te plaatsen.

"Dan ben je ook veel mooier."

"Ik ben al mooi," Weer dat pruil lipje, "en jij bent niet lief."

"Dat kan best zijn maar ge gaat u toch wassen, een mens moet zich iedere dag wassen en daarmee uit." Nu plaatste Noene zijn armen gekruist over zijn borst. Wat dacht dat wicht nu wel.

"Wast gij u iedere dag?"

"Wel ja, allez, toch bijna iedere dag. Als ik kan toch. Zo af en toe." Het was duidelijk dat Noene ook een hekel had aan waspartijen. Hij stond te wiebelen op zijn benen en voelde zich duidelijk niet op zijn gemak.

“Ziet ge het Noene wast zich ook niet dus ...”

Haar zin werd onderbroken door een foeterende Noene die zich zonder enige schaamte van zijn kleren ontdeed. Hij had er genoeg van, wat dacht die snotneus wel niet.

Sara riep verschrikt “Noene!” en sloeg een hand voor haar ogen toen de naakte Noene het water in rende.

Een korte duik en hij kwam in het midden van het meer terug boven. Als apotheose spoot hij nog een straaltje water in een boogje uit zijn mond.

Dit vond Akina geweldig en nog voor Sara het haar kon verhinderen had ze haar kleren uit en sprong in het water. “Koud!” was haar eerste reactie maar Noene was al bij haar. Hij nam haar armen en sleurde haar door het water. Het kind gilde en krijste van plezier. Tussendoor werd ze door Sara, die met zedelijk opgeheven rok tot aan haar knieën in het water stond, onder handen genomen. Na een paar uur spetteren, plonsen en spatten kropen ze met twee de kant op om zich in de zon te drogen te leggen en terug op te warmen. Noene kreeg direct van een wegstarende Sara een doek in zijn handen gedruwd. Hij begreep haar hint en besloot er maar geen drukte over te maken. Hij sloeg de doek rond zijn middel en legde zich in de zon te rustte. Akina kroop naast hem.

“Wat gebeurd er als we in het dorp komen?” Noene hoorde de ongerustheid in haar stem.

“Niets bijzonders, we eten wat. Er zullen mensen langskomen. Ik vertel misschien een verhaal, speel wat dansliedjes. En als het laat genoeg is gaan we slapen.” Noene deed zijn best om het gewoontjes te laten klinken maar heel zeker was hij ook niet van zijn zaak. Hij haalde zijn schouders op “We zullen wel zien.” Hij had er al lang de gewoonte van gemaakt zich niet op voorhand te veel zorgen te maken. Als je onderweg bent, lopen de zaken zelden zoals gepland.

Daarna bleef het stil, ieder was in zijn eigen gedachte verzonken. Toen de zon nog maar net boven de bomen uitkwam vonden Sara en Noene dat het wel tijd werd om naar het dorp terug te keren. Noene en Akina kleden zich terug aan. De zaken werden bijeen gepakt. Akina slenterde tot bij Wolkje. “Braaf zijn, wolkje,” zei ze met een krop in de keel terwijl ze het paard streekte, “ik kom snel terug. Blijf op me wachten.” Het drietal ging stil op weg. Even volgde Wolkje nog maar bleef toen toch achter. Hij hinnikte nog eens alsof hij afscheid nam. Akina draaide zich om en keek hem aan. Noene legde zijn hand op haar schouder. “We komen hem halen als we op weg gaan, beloofd.” Zonder nog iets te zeggen ging Akina met Noene mee. De terugweg naar het dorp leek vlotter en sneller te gaan dan toen ze naar de drinkpoel gingen, althans zo leek het Sara toch. Ze glimlachte blij toen ze het dorp in de verte zag. Deze keer was het Noene die haar met moeite kon bijhouden. “Ze ruikt hare stal”, dacht hij en glimlachte voor zich uit. Alleen Akina liep met stijve benen en een bang

gezicht naast hem. Haar maag lag in een knoop, ze was er niets gerust in. Dit was de eerste keer zover ze zich nog herinnerde dat ze naar het dorp ging terwijl ze er verwacht werd. Stilletjes maakte ze zich al op om er snel vandoor te gaan als er onraad was. Zou Noene haar kunnen beschermen. Hem vertrouwde ze, maar de rest van het dorp. Noene voelde haar onrust en glimlachte haar bemoedigend toe. Alles zou in orde komen, tenminste dat hoopte hij en indien niet, wel dan vertrokken ze vanavond al. Zolang ze wisten dat het kind wegging zouden ze het niets doen, hoopte hij. Zo kwam de kleine stoet in het dorp aan.

Er stond al een hele menigte te kijken, anderen kwamen aangelopen. Het nieuws had zich als een lopend vuurtje verspreid. “Ze hadden het kind te pakken.” Sara werd als een heldin binnengehaald. Boze blikken werden naar het kind geworpen. Eindelijk zou men wraak kunnen nemen. De mensen luisterden maar half naar Sara die hen probeerde duidelijk te maken dat er niets aan de hand was, dat het maar een gewoon kind was. Wanneer en hoe was deze heksenjacht begonnen, nu ze het kind beter kende, begreep ze het zelf niet meer en dan te bedenken dat ze ooit zelf zo geweest was. De geesten van de mensen bezoedeld door haat, in hun hoofden gezaaid op basis van wilde verhalen, vergezochte geruchten, bijgeloof. Het is ook handig dat men een zondebok heeft als er iets mis gaat. Sara deed vertwijfelde pogingen om mensen te overtuigen en tegen te houden. De smid zag de wanhoop in de ogen van zijn vrouw groeien. Hij nam zijn zware hamer en sloeg uit pure frustratie zo hard hij kon op het aambeeld. Het helder knetsende geluid van ijzer op ijzer deed iedereen opschrikken. De smid ging naast zijn vrouw staan. Zijn imposant figuur leek nu hij boos was nog groter en breder geworden. De spieren op zijn armen stonden gespannen. Zijn grote vuist omklemde de hamer. Dit was niet iemand waar je graag ruzie mee had. Het werd stil op het plein. Iedereen keek gespannen naar de smid en zijn vrouw. Plots werd het langzaam donker. Mensen keken geschrokken naar de lucht. De zonnige dag was verdwenen. De wolken pakten zich bliksemsnel samen en werden alsmaar donkerder en dreigender. De wind nam toe in snelheid en deed stof en bladeren opwaaien. Kinderen grepen zich vast aan moeders rok en vrouwen gingen dicht bij hun mannen staan die zelf angstig rondkeken. Het gebeurde weer. Iedereen staarde naar Akina. Noene die zelf ook instinctief ineengedoken stond keek nu ook naar het kind. Dit stond wijdbeens naar de dorpelingen te staren. Haar donkere haren wapperden in de wind. Alle emotie was uit haar gezicht verdwenen. Zelfs bij Noene joeg dit luguber beeld een rilling over zijn lichaam. Plots een bliksemflits, mensen begonnen te roepen en te gillen maar hun geroep ging verloren in de zware donderslag die er op volgde. Een nabije spar was door de bliksem geraakt en stond nu in brand. Het knetteren van het brandende hout, de

opeenvolgende bliksemschichten, het licht van het vuur en de zware donderslagen joegen de mensen uiteen op zoek naar veiligheid. Andere bomen begonnen vuur te vatten en al snel was het dorp omringd door een vlammenzee. De chaos was compleet alles was verloren, vuurgensters daalden op de huizen en de mensen neer. Dit zou het einde van dit dorp en zijn mensen betekenen. Noene zag in het licht van de dansende vlammen het verbeterde gezicht van Akina. Hij stond als aan de grond genageld. "Akina?" bracht hij zacht uit. Langzaam keek Akina hem aan. Haar donkerbruine ogen leken nog groter geworden, de pupillen heel groot zodat ze nog donkerder leken. Bij het zien van de ontstelde oude man verzachte haar trekken een beetje en plots begon het hevig te regenen. Akina werd er nog maar een schaduw door, ook al stond ze maar op een meter van Noene. De regen doofde het vuur. Het water vond echter niet zo snel zijn weg in de grond en er vormden zich kleine beekjes, die alles wat niet zwaar genoeg was meenamen in hun stroom. Voorzichtig ging Noene naar Akina en drukte haar beschermend onder zijn jas tegen zich aan. Hij voelde hoe het lichaampje zich langzaam ontspande. Tegelijk minderde de regen, wolken trokken weg en de zon kwam er weer. Noene begreep er niets van. Wel kon hij nu de dorpelingen beter begrijpen. Zou dit kind echt over bijzondere krachten beschikken? Veel tijd kreeg hij niet om hier over na te denken. De dorpelingen begonnen zich weer te verzamelen en al snel groeide de woedende menigte aan. Zij kwamen op hen af. Niets zou hun nu nog kunnen tegenhouden. Noene 's ogen zochten hulp maar de smid en zijn vrouw hielden zich nu afzijdig. Ze wisten het zelf ook niet meer. "Noene," klonk het bang van onder zijn jas. Noene wist ook geen raad meer. Plots stoof een zwarte schicht vanuit de bomen over het grasveld. Beschermend plaatste Wolkje zich naast hen. De dorpelingen hielden angstig halt. Het duivelspaard! Noene plaatste Akina op het paard en fluisterde: "wacht nog even." Hij hoopte dat het paard hem ook begreep want Akina had de middelen niet om het te besturen. Hij ging naar de dorpelingen toe maar bleef op een veilige afstand staan. Deze begonnen zich reeds terug te roeren. "Het is maar een paard", brulde de veekoopman terwijl hij naar voor drong. De slachter voegde zich dadelijk bij hem. Hij had een groot mes in zijn hand : "dat zal ik wel even uitbenen." De mensen begonnen schor te lachen. Al hun haat lag er in verscholen. "Ja kom jongens laten we ze afmaken." De mannen drumden naar voren. "Laat ze niet ontsnappen." "Dood, DOod, DOOd, DOOD!" Hun geroep zwol aan. Noene dacht koortsachtig na. "De oude chinees," koortsachtig begon hij zijn zakken af te zoeken, "waar had hij het gelaten." Zweet parelde op zijn voorhoofd. Hij keek nog even om. Wolkje stond nerveus ter plaatse te trappelen. "Wacht, nog even," zei hij bijna fluisterend tegen het paard. "Ah, gevonden!" Buskruit had de chinees het genoemd. Hij had hem verteld van schaduwkrijgers die de rook

gebruikten om ongezien te verdwijnen. Hij had het nog aan niemand laten zien omdat hij het te gevaarlijk vond. Noene gooide het bommetje een eind van zich vandaan. Een geweldige steekvlam, veel rook en Noene werd door de luchtverplaatsing omver gegooid. Wolkje en Akina waren in volle galop gevlucht. Noene krabbelde zo snel mogelijk recht en klopte het stof van zijn kleren. Terwijl hij rende foeterde hij zichzelf uit. Hij had beter moeten opletten toen de oude chinees hem dit toevertrouwde maar ze hadden alle twee teveel gedronken en Noene herinnerde zich niet veel meer van die avond. Hij rende naar de dichtstbijzijnde bomen en dook in het struikgewas. Toen hij keek, zag hij dat iedereen enkel oog voor de rook had. "Oef, ook weer gelukt, wat zou de volgende stap zijn?" Plots zag hij de smid met de glimlach om de mond naar hem kijken. Hij trok zich snel wat dieper in het struikgewas terug. Blijkbaar te laat want deze maakte met twee vingers een kruis en keek toen terug net als iedereen naar de rook die langzaam aan het optrekken was. Hij speelde het spel mee toen iedereen verrast roepend naar de plaats ging waar even ervoor Noene gestaan had. Noene sloop stilletjes weg. In zijn hoofd dwarrelde de gedachten. "Had de smid hem een teken gegeven om elkaar aan het kruispunt te ontmoeten. Vermoedelijk wel, hij zou daar nog even op hem wachten voor hij verder trok. Nu eerst Akina en Wolkje vinden."

Ze stonden al een hele tijd te wachten onder de oude eik bij het kruispunt. Akina lag languit op haar paard dat rustig aan de kant stond te grazen. Enkel Noene trippelde zenuwachtig op en neer. Straks was het donker en hij had graag nog wat afstand tussen hem en het dorp gehad. Daar zag hij in de verte twee figuren naderen. Snel nam hij Wolkje en Akina mee een eind van de weg het struikgewas in. Hij hoopte dat ze hier niet zouden opvallen als het niet de smid was. Toen de twee dicht genaderd waren, herkende hij de smid en zijn vrouw. Hij slaakte een zucht van opluchting. "Gelukkig!" Hij stapte de weg op en zwaaide vrolijk het tweetal toe.

De smid kwam grijnslachend op hem toe. "Ah, je dacht me om de tuin te leiden," begon hij lachend, "de rest van het dorp is er ingetuind en denkt nu ook dat je kunt toveren. Wat was dat trouwens."

"Buskruit, iets uit China, maar veel te gevaarlijk vind ik", zei Noene toen hij de smid omarmde.

"We hebben nog wat eten en kleren meegebracht," zei de smid "als je nog iets nodig hebt?"

"Ik weet het vriend, maar ik vrees dat ik best het dorp een tijdje mijd. Ik zal jullie

missen.”

“En wat nu met Akina?” vroeg Sara.

Noene keek naar het struikgewas “zoals beloofd ga ik voor haar zorgen en hopelijk kom ik te weten wat er aan de hand is. Wel begrijp ik jullie nu beter, nu ik het zelf meegemaakt heb. Ook al geloof ik het niet.”

De smid schudde zijn hoofd “veel geluk Noene. Wij moeten nu gaan. Het gaat je goed oude vriend.” Hij omarmde Noene nogmaals en keerde toen samen met Sara terug naar hun dorp.

Noene keek ze nog lang na. “Kom Akina wij gaan ook” Samen vertrokken ze, ieder in zijn eigen gedachten verzonken.

“Noene?”

De oude man die naast het paard stapte keek even naar haar “ja”.

“Wat scheelt er met mij? Waarom gebeuren die dingen?”

Er volgde een lange stilte. Noene haalde diep adem “ik weet het niet kleine meid, ik weet niet waarom en hoe het gebeurd. Ik weet zelfs niet of het aan u ligt, ik vermoed zelfs van niet, ook al lijkt het zo wel te zijn. Maar maak u niet ongerust, we gaan dat allemaal uitzoeken.” Alles was heel bedachtzaam uitgesproken. Je kon merken dat het Noene bezighield.

Na een lange pauze waarin enkel het geluid van de stappen van de man en het paard te horen waren zuchtte Akina alsof ze alle zorgen en warrige gedachten van zich af wou schudden. Het bleef lange tijd stil. Het gezelschap stapte door de nacht.

“Noene is het nog ver?”

Noene keek het meisje terug aan “Ja ik word ook moe misschien dat we beter wat rusten.”

“Hoe heet het dorp waar we naar toe gaan.”

Ineens besepte Noene dat hij nog niets van zijn plannen tegen haar gezegd had. “Ik ben van gedacht veranderd,” begon hij, “we gaan niet eerst de dorpen af, we gaan maar rechtstreeks naar Lotte.”

Akina keek hem vragend aan.

“Lotte is een oude wijze vrouw. Zij kan ons misschien helpen.”

Bij een oude stal hield Noene halt. Hij liet Wolkje en Akina alleen achter en ging op verkenning. De oude deur die scheef in de scharnieren hing gaf mee na een nijldige ruk, krakend en piepend ging ze open. Noene stak zijn hoofd naar binnen. Het duurde even voor zijn ogen aan het donker gewend waren. Er was niemand, geen mensen of dieren. Hij rook de duffe geur van oud stro.

“Nu ja,” dacht hij “beter dat dan in de kilte van de open lucht slapen.”

Hij kon nu toch geen vuur maken en Akina mocht dan wel wat gewoon zijn het was en bleef een kind.

“Kom maar!” riep hij.

Wolkje kwam aangestapt. Bij de deur gekomen deinsde het paard terug voor de geur en stapte onrustig ter plaatse.

“Rustig maar,” zei Noene, “je moet er niet in als je niet wil maar Akina en ik gaan daar slapen.”

Terwijl Noene met zijn reisdeken een slaappleats voor Akina maakte, hoorde hij Wolkje buiten rondstappen. Akina stond in de deuropening naar buiten te kijken. Zijn hand ging zonder na te denken naar de fluit in zijn zak. Hij streelde ze als om troost te zoeken. Zuchtend rechte hij zijn rug. Hierin lag het uitzichtloze van het moment besloten.

“Kom,” zei hij plots bruter dan hij had gewild, “jij kunt hier slapen!”

Het kind keek nog een laatste maal naar de sterren en kwam toen naar hem toe. Ze keken elkaar nog even aan en zonder een woord ging ze dan maar liggen, sloeg het deken om zich heen. Gelukkig viel ze snel in slaap.

“De nachtrust zal haar goed doen” troostte Noene zichzelf. Hij bleef nog even voor zich uit staren voor hij zijn jas om zich heen trok en zich in een andere hoek van de stal op wat stro terugtrok.

Die nacht werd hij wakker van geschuifel in de stal. Snel veerde hij recht maar zag toen dat het Wolkje was. Toen hoorde hij de reden waarom ze binnenkwam. Het was heel hard aan het regenen.

“Morgen zal het wel beter zijn” dacht Noene. Maar hij vergiste zich. De stortregen bleef aanhouden. Het grootste deel van de dag zaten ze troosteloos naast elkaar naar buiten te kijken. Om de verveling te verdrijven nam Noene zijn fluit en begon zonder na te denken voor zich uit een deuntje te spelen. Naast hem begon Akina met haar hoofd mee te wiegen en stilletjes mee te neuriën. Hoe verder ze kwamen in het liedje, hoe enthousiaster Noene speelde, hoe harder Akina zong. Haar lichaam begon meer en meer te bewegen en voor ze het door had zat ze zittend te dansen. Noene keek haar vrolijk aan en zag haar naar hem kijken. Een lach over haar hele gezicht, pretlichtjes in de ogen. De sfeer was helemaal omgeslagen. De treurnis was verdwenen en had plaatsgemaakt voor de schoonheid van het leven. Na een kwartiertje liet Noene zijn fluit zakken. Beiden zaten nog na te genieten.

“Er was eens,” begon Noene. Hij keek voor zich de regen in met dromerige ogen die in de verte keken alsof ze door tijd en ruimte reisden. Akina werd stil en keek hem met grote ogen aan.

“een koning van een groot land. Hij was zeer geliefd bij de mensen. Het was goed leven in dat land. Iedereen was er gelukkig. Er waren geen arme mensen. Iedereen had een huis en eten en niemand moest echt hard werken. De mensen hielpen elkaar waar ze maar konden. Er was niemand die klaagde en iedereen

liep te lachen. De koning was heel rijk. Hij had een grote liefde en dat waren planten en bloemen. Daarom had hij een groot park laten aanleggen. Een bonte verzameling van kleuren en geuren. Deze oase werd door verschillende tuinmannen onderhouden. Als de koning wat vrije tijd had wandelde hij door zijn tuin samen met enkele van deze tuinmannen. Dit gebeurde in de grootste stilte want de koning wou alles in zich opnemen. Hij kon intens genieten van alles wat hij zag en rook. Hij kende ook bijna elke plant bij naam en als hij er langskwam sprak hij die stilletjes voor zichzelf uit. Hij proefde dan bijna het woord dat langzaam over zijn tong rolde. Heel af en toe hield hij halt bij een plant en schonk die dan zijn volledige aandacht. Hij stelde dan vragen over deze plant aan de tuinman. Het kon zijn dat hij de naam of de plant niet kende of hij wou weten hoe deze verzorgd werd, wat de specifieke kenmerken waren. Welk het land van herkomst was. Hij streek dan voorzichtig de blaadjes of rook aan de bloemen. Hij bleef dan een hele tijd de plant liefdevol bekijken. Als dan een van de tuinmannen hem er op attent maakte dat het tijd was om terug te keren, keek hij nog een paar keer om alvorens met een zucht terug naar zijn paleis te gaan. Wat de koning niet wist was dat als hij de tuin verlaten had, de bomen druk begonnen te praten. De plant die de volle aandacht gekregen had bewierookte zichzelf en maakte de andere planten goed duidelijk hoe belangrijk hij wel niet moest zijn en dat hij deze aandacht verdiende. Dit bracht echter de nodige jaloezie met zich mee. In het begin deden al de planten hun best om hun kwaliteiten naar voor te schuiven. Dit kwam al snel de schoonheid van de tuin ten goede. Maar al snel gingen ze proberen de andere te overbluffen of te kleineren. De grote bomen gingen de kleinere in de schaduw zetten zodat deze zonlicht te kort kwamen. De kleinere probeerde in de breedte plaats in te nemen. Planten met diepe of brede wortels probeerden al het water naar zich toe te trekken. De giftigste planten bakende hun terrein af met gif in de grond. Alle middelen waren goed om zelf beter tot hun recht te komen. Gelukkig waren er de tuinmannen die bij snoeien en verplaatsten zodat elke plant even veel kans kreeg. Ze begrepen wel niet goed hoe het kwam dat deze mooie tuin zo moeilijk te onderhouden was. Verschillende planten die vonden dat ze aandacht te kort kregen begonnen stilletjes een minderwaardigheidscomplex te krijgen. In plaats van hun eigen kwaliteiten te zien zagen ze enkel nog het mooie in de andere planten. De rododendron met zijn prachtige bloemen bewonderde de spar omdat hij zo groot en rank was. De spar benijdde de eik om zijn kracht en de eik vond het spijtig dat hij geen mooie bloemen had zoals de rododendron. Zo ging het verder tot uiteindelijk iedereen vond dat de ander beter was als zichzelf. Langzaam werden ze triester, lieten hun bladeren hangen. Het uitzicht van de tuin werd er heel troosteloos door, hoe hard de tuinmannen ook hun best deden. Na verloop van tijd begonnen ze allen hun bladeren te verliezen en

sommigen gingen langzaam dood. De koning en de tuinmannen wandelden wanhopig door de tuin. Overal waar ze keken was er een grote treurnis behalve in het midden van de tuin. Daar stond een klein struikje sierbrem. Het zou nooit opgevallen zijn tussen al de andere planten als deze niet verkommerd waren geweest. Hij stond daar in de zon. Zijn gouden bloemetjes kleurden fel. Hij verspreidde een heerlijke geur en de bijtjes genoten van zijn nectar. De koning ging naar de brem en was verwonderd dat hij deze nog nooit opgemerkt had in al die jaren dat hij hier rondliep. Ondanks dat het een simpele plant was en in schoonheid, bloemenpracht, grote of geur zich met niemand kon meten was de koning dankbaar dat deze plant er was. Hij praatte liefdevol met de brem en liet zijn hand langs de ruwe blaadjes en takken gaan. Toen hij vertrokken was, keken alle planten en bomen verwonderd naar deze wilde struik. "Waarom," begon de eik "geeft de koning aandacht aan u. Je hebt niets aantrekkelijks, je bent niet groot, je hebt geen uitgesproken mooie bloemen, zelfs je blaadjes zijn onogelijk kleine dunne dingetjes. Ben je hier wel geplant, volgens mij ben je hier gewoon komen aanwaaien." De brem keek de anderen vriendelijk aan en glimlachte. "Ja ik ben hier in opdracht van de koning geplant en inderdaad ik ben niet zo mooi en zo groot als jullie maar blijkbaar vond de koning mij de moeite om in zijn grote tuin te staan en dat is genoeg voor mij. Ik meet mijn talenten niet aan die van jullie en ik sta niet te smeken om de aandacht van de koning. Ik ben wat ik ben en ben blij met mezelf zoals ik ben en ik heb geen koning nodig om dat te bevestigen. Maar omdat mij de eer aangedaan is hier in deze ooit zo prachtige tuin te vertoeven wil ik mijn best doen en geef ik de mooiste bloemen die ik kan geven. Verspreid ik de heerlijkste geuren die ik kan verspreiden en wil ik zo gezond mogelijk leven om te spelen met de hommels die mijn vrienden zijn." Dit zette de andere planten aan het denken. Iedereen herinnerde zich zijn eigen kwaliteiten maar had nu ook oog voor de schoonheid in de andere planten. De eik was blij met zijn kracht maar prees de spar om zijn ranke lijn. De spar was blij dat hij zo groot was en overal over kon zien maar prees de bebloemde struiken om hun schoonheid. De vlinderstruik speelde vrolijk met de vlinders en de klimop slingerde zich vreugdevol rond de stammen van zijn hervonden vrienden. Sinds die dag werd de tuin mooier en mooier en werd het een heerlijke plaats om in te leven. De koning genoot weer met volle teugen van zijn tuin maar hij vergat de kleine brem die ondertussen zijn bloemetjes reeds lang verloren had, niet. Hij ging er steeds langs om dan liefdevol even langs de ruwe blaadjes te strelen. Het jaar erna toen de brem terug in bloei stond werd de hofschilder geroepen om hier een schilderij van te maken en sindsdien prijkt op het wapenschild van het koningshuis deze brem, geroemd om zijn eenvoud en krachtige persoonlijkheid."

Na het verhaal bleef het nog een tijdje stil. Plots zei Noene:” het is gedaan met regenen, kom!, misschien kunnen we nog wat kilometers afleggen.”

Snel werd alles bijeengenomen, nog een laatste blik in de stal om te zien of er niets vergeten was en Noene trok de krassende deur achter zich dicht.

De reis vorderde goed. Noene was goed gezind en had er duidelijk zin in. Hij stapte stevig door, gevolgd door Wolkje die Akina op zijn rug had. Akina neuriede vrolijk voor zich uit en genoot van de frisse lucht en de geuren van het land die fris gewassen haar neus binnenkropen. Er werd enkel halt gehouden om snel iets te eten. Als alles zo goed bleef gaan zouden ze vanavond bij Lotte aankomen. Beide keken er naar uit. Noene blij de oude vrouw terug te zien en Akina omdat ze al zoveel van deze vrouw gehoord had dat ze er echt nieuwsgierig naar geworden was.

“Noene, als het leven als die tuin is, dan heeft alles hier ook zijn plaats en reden van bestaan. Dan zou eigenlijk niemand jaloers mogen zijn op iemand anders of zich meer wanen als iemand anders en als wij allemaal zo vrienden zouden worden zou dat hier ook een veel mooiere plaats zijn om te leven en ...”, Noene was gestopt met wandelen en keek haar verbaasd aan, “dan is er misschien ook een reden waarom ik ben wie ik ben en moet ik gewoon blij zijn met wie ik ben en wat ik misschien allemaal wel kan en misschien is het daarom dat Wolkje me zo graag heeft omdat hij dat ziet en me zo goed begrijpt en, en, dat zou toch goed kunnen, eh Noene, dat dat zo is, niet Noene?”

Dit was de eerste keer dat er iemand nadacht over zijn verhalen. De eerste keer dat iemand er de diepere zin van inzag. “Ja,” begon hij niet goed wetend wat zeggen, “dat is zo.”

Voor hij verder kon filosoferen werd hij alweer onderbroken “ik wist het, een mooi verhaal, heb je dat speciaal voor mij gemaakt? Zou kunnen he? Alhoewel, het is wel een beetje op iedereen van toepassing. Tof, kent Lotte dat verhaal al? Anders kan ik het vertellen.”

Noene was al terug aan het stappen. Hij luisterde alleen nog maar naar de spraakwaterval met een glimlach om zijn mond. Heerlijk als er zo eens iemand ‘echt’ naar zijn verhaal luisterde. Met Akina zou het wel goed komen en dat gaf hem een warm gevoel van binnen. Opeens was hij zich bewust van de geuren rondom hem, zijn tred werd lichter alsof hij zweefde. Hij voelde zich gelukkig en was trots op Akina.

Lotte zat zoals altijd wanneer s’avonds de zon scheen op de bank voor haar

huisje. Ze genoot van de warmte van de zon op haar huid, van het zingen van de vogels en de geuren van de kruiden die in haar tuin groeiden en bloeiden. Ze staarde de lange weg af. Ook al wist ze dat er rond dit uur niemand meer deze richting uit zou komen. Behalve blijkbaar vandaag, die zou ook niet meer voor het donker in het andere dorp aankomen. Ze grinnikte eens loom. Het kon haar niet veel schelen, als ze haar maar met rust lieten. Of zou het voor haar zijn dat hij kwam? Dan moest het ernstig zijn. Bij deze gedachte ging ze wat rechter zitten. De man liep naast het paard maar zo te zien zat er nog iemand op het paard. Ze was niet zeker maar het leek wel een kind. Ze stond recht en keek met de hand boven haar ogen tegen de ondergaande zon in. Zag ze dat nu verkeerd, even leek het alsof de man met zijn hand zwaaide. Ze veegde werktuiglijk haar handen aan haar schort af en trippelde een beetje zenuwachtig het huis binnen. Daar raketde ze het vuur onder de grote ketel op. Dit brouwsel was bijna klaar, nog even en dan kon ze het laten afkoelen. Ze ging terug naar de voordeur en keek uit naar het naderende tweetal. Ineens herkende ze de man. Het was Noene, wat bracht hem zo vroeg op het jaar naar hier? Wie was die persoon bij hem op het paard. Ze glimlachte voor zich uit, de oude Noene, welke verhalen zou die nu weer brengen. Ze zou zijn geliefkoosd drankje al maar uit de kelder halen. Ze was juist op tijd terug aan de voordeur om het tweetal te ontvangen. Ze omhelsde Noene hartelijk en keek toen vragend naar Akina.

“Lotte dit is Akina,” hij legde zijn arm rond Lotte’s schouders “Akina dit is nu Lotte.”

Akina bekeek heel ernstig de oude vrouw, die haar taxeerde. Het was een hele tijd stil alsof de twee vrouwen elkaar aan het doorgronden waren. Het was Akina die als eerste sprak terwijl ze van haar paard gleeed en op Lotte toestapte “aangenaam.” Ze stak haar hand uit.

Lotte schudde haar hand terwijl ze in de ogen van het kind bleef kijken. Ze draaide de hand om en bekeek haar handpalm. Ze keek terug in haar ogen en langzaam kwam er een glimlach om haar mond. “Wees welkom,” zei ze.

Akina keek even naar Noene. Deze haalde zijn schouders op. Ze begon te glimlachen en keek terug recht in de ogen van de oude vrouw en zacht fluisterde ze “ashta.”

De oude vrouw liet dadelijk haar hand los en keek verschrikt naar Noene. “Dat kan niet,” zei ze.

Noene die er helemaal niets meer van begreep, greep de trillende oude vrouw bij de schouders. “Ga even met wolkje op verkenning,” zei hij tegen Akina en tot Lotte, “we moeten eens praten.”

In de keuken aangekomen dronk Lotte het drankje dat ze voor Noene klaargezet had leeg en leunde zwaar op tafel. De vraag die op Noene’s lippen

lag werd met een handgebaar weggewuifd. Om de spanning te breken zei Noene “zal ik anders alles wat ik van Akina weet vertellen?”

Lotte knikte van ja terwijl ze zich op een stoel liet zakken. Noene vertelde alles wat hij van de dorpelingen vernomen had en wat er sinds hun ontmoeting gebeurd was. Tijdens zijn verhaal was Lotte rechtgestaan en keek door een van de kleine raampjes van haar lage boerderij achtig huisje. Ze zag hoe Akina de kruiden in haar tuin bestudeerde. Ze moest zelfs even glimlachen toen ze zag dat het kind haar grote paard een standje gaf toen deze van de kruiden probeerde te snoepen. De rustige stem van Noene en deze aanblik hadden haar gekalmeerd. Bij het einde van Noene's verhaal was ze terug in haar normale doen ook al was ze er nog niet helemaal gerust in. Toen ze zag dat Noene niets te drinken had verontschuldigde ze zich. Ze wou voor hem iets halen maar Noene was te nieuwsgierig en wou weten waarom ze juist zo geschrokken had gereageerd.

“Ik zal het laten zien,” zei ze, “maar je mag er zeker tegen niemand iets van zeggen. Het is te gevaarlijk, zelfs ik blijf er ver van weg. Ik bewaar het en houdt het geheim. Beloofd?” Iets later verscheen ze met een dik boek in haar hand. Ze legde het op tafel. Noene keek van haar ogen die streng naar hem keken naar de titel van het boek die er in bladgoud ingelegd was.

“ASHTA”

Gefascineerd keek hij naar het boek. Zijn hand strekte zich uit om het aan te raken. Lotte hield hem dadelijk tegen. “Neen Noene, dit boek moet gesloten blijven. Beter nog, vergeet dat je het gezien hebt. Als het in verkeerde handen valt kan het groot onheil aanrichten. Ik heb het laten zien zodat ge wist waarom ik zo reageerde maar daar moet het bij blijven. Dit is geen boek voor gewone stervelingen zoals wij.” Ze griste het boek van tafel : “dat verklaard nog niet waarom het kind de titel uitsprak.” De zorgelijke rimpel verscheen weer op haar voorhoofd. Ze ging van de tafel weg om het boek terug op te bergen. “Het kind blijft hier. Ik neem het onder mijn hoede.”

Noene, die wou opmerken dat dit al van in het begin zijn idee was, werd door haar ruw onderbroken.

“Geen discussie hierover Noene. Ze blijft. Ik weet dat je graag bij haar bent. Je bent altijd welkom om haar te bezoeken maar ze komt bij mij in de leer.” Hierop stapte ze verder. Het was duidelijk dat ze een beslissing genomen had. Ook al had ze gelijk en was Noene de zelfde mening toegedaan toch hinderde de wijze waarop hem. Wat wist of vermoedde deze vrouw. De tijd zou het hem wel leren. Voorlopig was dit de beste oplossing. Hij zou wel een oogje in het zeil houden. Toen Lotte terug kwam leek ze terug rustig. “Jullie zullen wel honger hebben,” zei ze met een glimlach.

Noene knikte verbaasd van ja, zoveel emoties op zo korte tijd had hij nog niet

meegemaakt. Het werd een simpele maaltijd maar Akina en Noene aten met smaak. De reis had hen hongerig gemaakt. Na het eten viel Akina bijna direct in slaap in de armen van Noene. Nog een tijdje bleef Noene met Akina in zijn armen zitten alvorens op aanwijzen van Lotte ze in het bed van Lotte in de achterkamer te leggen. Toen ze terug in de woonkamer kwamen zei Lotte :” ik moet nog een brief schrijven, tot zo dadelijk Noene.”

Noene ging dan maar buiten op de bank voor het huis zitten. Het was al donker. Hij keek wat doelloos de nacht in of bestudeerde motten die in het licht van de raampjes van het huis cirkelden. Het was een mooie avond. De friste van de lucht maakte zijn hoofd leeg. De sterren zorgden zoals altijd voor een mooi schouwspel. Tegen de tijd dat Lotte naast hem kwam zitten was hij weer helemaal zichzelf en in zichzelf gekeerd. Hij glimlachte naar haar.

“Noene wil je morgen deze brief naar Nele in de bergen brengen.”

“Nele? Leeft die nog? Dat is een lange reis om niet eens welkom te zijn. Is het echt zo belangrijk?”

“Het is voor Akina, dus ja, het is zo belangrijk.”

Noene ging wat rechter zitten. “Wat heeft Nele met Akina te maken? Dit kun je het kind toch niet aandoen. Nele toch niet. Geen mens kan met haar overweg, laat staan een kind.”

Lotte bleef hem zwijgend aankijken. “Ze heeft haar kwaliteiten Noene.” zei ze rustig.

“Ja, vooral de kwaliteit van mensen angst aan te jagen en mensen te ergeren en ...”

“Noene!” zei Lotte berispelend.

Noene zweeg direct en zijn opstandigheid veranderde in genegenheid. Daarom kwamen ze zo goed overeen. Ze plaatste grenzen en toch hinderde hem dat niet. Geen ander mens zou dat moeten proberen. Misschien omdat zij ook de enige was die oprecht naar zijn mening luisterde. Wat niet wilde zeggen dat ze met alles zo maar akkoord ging. Discussies konden hoog opslaan maar waren even snel vergeten en voor altijd begraven. Hij bekeek Lotte in de avondlucht. Haar grijzende haar omlijste haar gezicht. Hij bestudeerde een tijdje de zachte trekken van haar gezicht. Veel vat had de tijd niet op haar gehad. Toen Lotte het staren merkte bekeek ze Noene en glimlachte. Een energiestoot ging door Noene heen. Dat effect had ze altijd op hem maar tegelijkertijd voelde hij zich betrap en was daardoor een beetje opgelaten. “Laat me wel een weekje blijven tot ik weet dat Akina zich hier thuis voelt,” zei hij om zichzelf een houding te geven, “daarna vertrek ik.” Hij staarde een beetje verlegen naar de brief die hij ronddraaide in zijn handen.

Geruststellend legde ze haar hand op zijn hand als om te zeggen dat het goed was. Zo bleven ze een hele tijd zitten en babbelden een beetje over van alles en

nog wat terwijl hij haar hand streelde. Vooral de kleine nieuwtjes uit de streek boeide Noene omdat hij die weer kon rondvertellen en zo kwam ook Lotte al het nieuws uit de verre omtrek te weten. Het ging tegen middernacht toen Noene opstond zich uitrekte en haar een goede nacht toewenste. Hij kende de weg dus Lotte bleef nog even zitten alvorens ze zich met haar boeken op haar kamer terugtrok. Naast haar sliep Akina een diepe slaap. Bij een bescheiden nachtlampje begon ze haar bevindingen in haar dagboek bij te werken. Nieuwe ontdekkingen op te schrijven en bijkomende opzoeken te doen in een van de omslachtige naslagwerken die over haar kamer annex bibliotheek verspreid lagen of in de rekken tegen de muren stonden. Even meende ze een melodie op een fluit te horen. Vermoedelijk Noene die een plotse vlag van nachtelijke inspiratie kreeg. Ze glimlachte even voor zich uit voor ze zich weer in de boeken voor haar verdiepte.

Akina lag al even wakker. Ze bleef stilletjes liggen en keek naar het op en neergaan van de borstkas van de vrouw die naast haar lag te slapen. De deur piepte even toen ze open werd gedaan. Daar stond Noene. Hij legde zijn vinger op zijn mond om teken te doen dat ze stil moest zijn. Ze glipte uit het bed en liep stilletjes op haar tenen naar Noene toe. Buiten gekomen gooide ze snel wat water in haar gezicht en rende dan zo snel ze kon naar Wolkje om hem goeie morgen te wensen. Pas toen Noene riep om te eten kwam ze op haar blote voeten door het natte gras terug gerend. Noene had buiten opgediend. Akina kreeg een doek om haar schouders gedrapeerd om de ochtendkou te breken. Ze genoten van de ontbijtkoeken met honing en melk. Noene bracht Akina op de hoogte van het feit dat hij binnen een week moest vertrekken om een brief weg te brengen. Akina keek hem zenuwachtig aan. "Lotte kun je betrouwen, ze zal je veel kunnen leren. Als je haar een beetje helpt zul je nog tijd genoeg hebben om met Wolkje te spelen."

Akina leek toch een beetje gerustgesteld.

"Het zal even duren voor ik terug ben want het is een lange reis maar ik kom zo snel als ik kan terug naar hier." Met een tas dampende koffie ging hij terug naar Lotte's kamer. Lotte werd wakker van zijn gewicht op het bed toen hij ging zitten. Ze snoof de geur van de verse koffie op, "geef me wat tijd om tot mezelf te komen Noene." Ze bleven een tijdje elkaar stil aankijken. Ze slurpte eens van haar koffie. Sloot haar ogen even. Ze voelde hoe Noene terug opstond en stilletjes de kamer uitsloot. Dat vond ze zo geweldig aan Noene. Hij gaf haar steeds de tijd die ze nodig had om haar eigen ding te kunnen doen. Ze vond het zelfs bijna spijtig dat hij steeds weer een reden vond om rond te zwerven. Ze zou wel kunnen wennen aan het idee dat hij hier ergens rondhing. Dromerig borstelde ze haar haar en glimlachte tegen haar spiegelbeeld om deze dwaze

gedachte. Toen ze beneden kwam stond het ontbijt voor haar klaar. Noene en Akina waren de dieren aan het voederen. Toen ze haar zagen beëindigden ze waar ze mee bezig waren en kwamen op hun gemak naar haar toe. Noene rustig stappend met de handen in de zakken en naast hem huppelde Akina terwijl ze er vrolijk op los kwetterde.

“Jij nog wat melk,” vroeg Noene aan Akina toen hij zich aan tafel zette.

“Nee ik ga naar Wolkje,” riep Akina en weg was ze.

De dagen breidde zich al snel uit tot een week.

Voor hij het wist was het moment van vertrek aangebroken.

De morgen van zijn vertrek zat iedereen een beetje stil aan de ontbijttafel.

Noene goot zichzelf een tas koffie in en wachtte tot Lotte het gesprek op gang bracht.

“Moet ik nog iets zeggen tegen Nele?” wilde Noene nog weten.

“Alles staat in de brief, wanneer vertrek je?”

“Dadelijk na het ontbijt. Zal het gaan met Akina?” vroeg hij bezorgd.

Lotte glimlachte eens.

“Tja eigenlijk een domme vraag,” bedacht Noene, “natuurlijk zou het gaan.”

“Kan ik nog met iets helpen?”

“Nee, anders kan ik het ook alleen af, Noene, maak u maar klaar om te vertrekken.

Toen Noene volledig gepakt terug bij haar kwam gaf ze hem een zak met proviand. Noene hing hem aan zijn rugzak. Toen hij terug opkeek stond Lotte voor hem met in haar handen een mooi kleurig opgevouwen deken. “Voor u, voor als de nachten koud zijn.”

“Dat is toch niet nodig,” begon Noene maar hield zich in. Hij vond het fijn dat ze zich zo om hem bekommerde maar tegelijk voelde hij zich hierbij een beetje ongemakkelijk. Zij was de eerste en de enige die telkens weer zo iets voor hem deed. “Dank je,” fluisterde hij zacht.

“Akina, ik ben weg,” riep hij naar Akina die al van tafel gegaan was om de dieren te verzorgen. Akina en Wolkje kwamen aangelopen. Hij drukte Akina nog eens tegen zich aan en begaf zich op weg. Toen hij zich omdraaide om nog eens te wuiven zag hij Akina met een arm om haar schouders tegen Lotte aanstaan. Wolkje was al op weg terug naar de andere dieren bij de stallen. Even bleef Noene kijken alsof hij het beeld in zijn geheugen wou griffen. Toen begon hij stevig door te stappen en verdween al snel aan de horizon.

Het naderde de middag toen Noene in de schaduw van de laatste boom ging zitten. Voor hem strekte de woestijn zich uit. In de verte zag hij de bergen waar Nele woonde. Schijn bedriegt. Hij wist dat het nog minstens een dag en half goed doorstappen was voor hij de bergen bereikte. Ook al leken ze van hieruit vlakbij te zijn. Hij wist niet waarom maar hij genoot niet van deze reis zoals gewoonlijk. Hij stak het op het feit dat hij naar Nele moest maar het kon zijn dat hij gewoon Akina miste. Hij schudde de sombere gedachten van zich af en probeerde van enkele overgebleven koeken van Lotte te genieten. Na een koek had hij al genoeg, zelfs de rust die hij zichzelf beloofd had lukte niet. Dan maar verder, hij zuchtte en klopte het stof van zijn broek. Keek nog eens of hij wel voldoende water had en zette zich op weg. Het stof dwarrelde op bij elke stap die hij zette. Hij trok zijn hoed dieper over zijn aangezicht en met een verbeterd trek om de mond ploegde hij verder door het zand. Het zweet stroomde in straaltjes over zijn wangen, over zijn ruggengraat. Hij voelde zich heel plakkerig en bestoft. Terwijl hij zo voortstapte en de zon vervloekte hoopte hij stillertjes dat de nacht helder genoeg zou zijn om door te lopen. Zijn schaduw werd langzaam langer en langer. Noene had al lang geen besef van tijd meer. Werktuigelijk stapte hij verder. Overal zand en geen afwisseling, de bergen leken ook al niet groter te worden. De eentonigheid zorgde voor een verdovend gevoel. Al zijn zintuigen leken volledig afgestompt. Geen geur, niets te horen, verblind door de zon en een tong die aanvoelde als een lapje leer. En wat hem betrof geen leuke vooruitzichten, dat vond hij nog het ergste. Hij stopte even, zijn ademhaling ging zwaar. Was men de zuurstof hier ook al vergeten? Hij nam zijn waterfles om een slokje te drinken. Hij proefde niets, het water was vermoedelijk veel te warm. Zijn mond voelde nog altijd even droog aan. Had hij nu gedronken of was het water al verdampt geweest alvorens het zijn mond bereikt had. Hij wist het niet. Verder dan maar, altijd maar verder.

“Akina,” voor de zoveelste maal wandelde Lotte al roepend rond het huis. Waar zat dat kind toch? Lotte begreep er niets van. Heel de voormiddag was ze samen met haar druk in de weer geweest. Ze was heel nieuwsgierig en leergierig en dat vond Lotte wel leuk. Ze hadden samen gelachen en Akina had spontaan over van alles en nog wat gebabbeld. Nu was ze ineens verdwenen en voor zover Lotte wist was dat paard van haar ook weg. Net nu ze wou voorstellen om de hitte van deze dag te besproeien met water in de rivier verderop. Ze verlangde echt om een frisse duik en natuurlijk vond ze Akina nu niet. Opeens hoorde Lotte gegil en gelach. Zou die schavuit al in het water zitten. Snel haastte ze zich naar de rivier. Lotte versnelde haar pas en ja hoor

toen ze de rivier in zicht kreeg zag ze daar het zwarte paard in het water staan. Nu herkende ze de stem ook van Akina. Niet te geloven, hoe hadden ze dat hier gevonden en niets tegen haar gezegd, zo had ze nog uren kunnen zoeken. Ze was niet echt boos, ze voelde zich enkel buitengesloten. Toen ze aan de rivier kwam wist ze niet wat ze zag. Twee roze billen schitterden aan de oppervlakte van het water. Even verdwenen ze onder water om een triomfantelijk gillende Akina te voorschijn te toveren. "Gevonden," ze toonde een blinkend steentje aan Wolkje. Aan de gedragingen van het paard wist ze dat er iemand was, snel keek ze rond. "Oh hey Lotte, kom je ook zwemmen. Het water is lekker."

Lotte stond sprakeloos naar Akina te kijken. Vond ze dit nu zo gewoon dat zij hier aankwam zonder dat er iets gezegd was. "Akina, ik zou het fijn vinden als je de volgende keer iets zegt als je ergens naartoe gaat."

"Oké" was het simpele antwoord.

Lotte wou nog uitleggen waarom ze dat fijn zou vinden maar Akina was alweer onder water verdwenen. Lotte begon zich uit te kleden en vouwde haar kleren netjes op om op een hoopje onder de boom te leggen. Waar waren Akina haar kleren? Iets verder lagen ze her en der verspreid, in haar haast om snel in het water te komen had ze haar kleren gewoon neergegoid. Lotte hield zich in om deze ook op te ruimen. Voorzichtig ging ze steeds dieper en dieper in het frisse water. Toen ze tot haar heupen in het water stond maakte ze haar armen nat om langzaam aan de koelte te wennen. Nu kwam voor haar het moeilijkste, de beslissing nemen om in het water te duiken. Ze had al twee keer tot drie geteld om op het laatste moment toch niet te duiken. Bij de derde poging moest het lukken. Ze bereidde zich mentaal helemaal voor. Ze was totaal geconcentreerd. Een golf water spatte plots over haar. Ze gilte het uit : "koud!"

Akina gierde het uit van de pret.

Met opgetrokken armen en schouders van de plotselinge verkillung stond Lotte als een verzopen kuiken naar Akina te staren. Het drong maar langzaam door tot haar verstand. "Wacht maar", ze ging zonder nog op iets te letten achter Akina aan. Dit was nu net wat Akina wilde. Handig ontweek ze de grijpende armen van Lotte. Dook onder water, om waar Lotte het niet verwachtte, weer op te duiken. Lotte begon ook plezier in het spel te krijgen. Als ze Akina te pakken kreeg volgde een korte worsteling. Als Akina onder water geduwd was maakte ze zich snel uit de voeten. Ze probeerde Akina te ontwijken die haar achterna zat. Het was al laat in de namiddag toen ze uit het water kwamen en zich droogden. Stilletjes gingen ze naar huis terug.

"Hoe zou het nu met Noene zijn?" vroeg Akina.

Lotte haalde haar schouders op. "Goed zekers, hem kennende zal hij wel ergens in de schaduw liggen slapen."

"Waar moest hij zo snel naartoe?"

“Een brief wegbrengen naar mijn vriendin Nele”

“Ik mis hem wel een beetje.”

Lotte moest even glimlachen. “Hij komt wel terug, maar zo is Noene. Hij komt en gaat. Hij heeft nu eenmaal geen zittend gat.”

Akina keek niet begrijpend naar Lotte.

“Daar bedoel ik mee dat hij graag rondtrekt en met van alles en nog wat bezig is.”

“Blijft hij lang weg?”

“Dat kan wel een aantal weken duren, Nele woont ver weg in de bergen,” suste Lotte. Ze naderden het huis. “Heb je honger?” bracht Lotte het gesprek in een andere richting.

Akina knikte hevig van ja.

“Ik ook, van zwemmen krijg ik altijd honger. Ik zal snel iets in elkaar flansen.”

“Goed dan ga ik de dieren eten geven.” En weg was ze.

Lotte keek haar achterna. Ze vond het een leuk kind en vond het heerlijk dat er iemand in de buurt was. Het werd een prettig avondmaal en na het eten bleven ze beiden nog wat zitten om na te genieten.

“Kun je lezen en schrijven Akina?”

“Wat is dat?”

“Wacht,” Lotte haalde een pen en papier en schreef wat woordjes neer. Ze gaf het aan Akina.

Deze bekeek het blaadje en snapte de bedoeling niet.

Lotte zag het en zei: “deze tekens hebben een betekenis en iedereen die deze tekens en hun betekenis kent kan nu lezen wat ik daar neergeschreven heb”

Akina keek met grote ogen naar het blad papier. “Wat staat er?”

Terwijl Lotte met de vinger onder de woorden doorging las ze :” Ik vind je een toffe meid Akina”

“Is dat mijn naam?”

“Ja, A KI NA” spelde Lotte het uit voor Akina.

“Kunt ge mij dat ook leren?”

“Natuurlijk”, zei Lotte. Ze schreef een A op het blad en gaf het toen aan Akina : “probeer het maar na te tekenen.”

Akina probeerde het. Het was nog wel een bibberig schrift maar je kon de letter al goed onderscheiden.

“Wat heb je nu geschreven?”

“A?”

“Juist goed zo.” “Oefen ze nog maar een tijdje zodat het vlotter begint te gaan en zeg ze regelmatig hardop als je ze schrijft.

Akina ging aan het werk. Haar neus bijna op het blad, zwaar geconcentreerd. Het puntje van haar tong in de hoek van haar mond tekende ze letter na letter op

het papier. Soms nam ze afstand en bestudeerde kritisch haar werk. Pas toen haar hand verkrampde, stopte ze met schrijven en keek verontschuldigend naar Lotte.

Deze nam het blad en bekeek het goedkeurend “Dat heb je goed gedaan!” “Ga nog maar wat spelen dan zullen we morgen hiermee verder gaan.”

Toen Akina weg was ruimde Lotte de tafel af. Ze ging de planten nog wat water geven en ging nog even langs de dieren langs. Alles was in orde voor de nacht. Nog even haar bevindingen opschrijven in haar dagboek. Wat een heerlijke dag was het vandaag geweest.

Noene zette zich tegen de rotsen. Hij had de hele nacht doorgestapt. Heel de tijd had hij de vage omtrekken van de rotsen tegen de nachtelijke hemel in het oog gehouden. Hij had enkel even halt gehouden om een snelle slok water of om rechtopstaand wat te eten. Nu kon hij rusten in de schaduw van de rotsen die nog koud aanvoelden van de nachtelijke kilte. Hij dommelde in. Hij opende zijn ogen en bekeek de hagedis. Hij zat fier rechtop op een steen zich te verwarmen in de zon. Noene bleef nog een tijdje heel stil liggen en bekeek geamuseerd het diertje. Het was de warmte van de zon, die op hem scheen, die hem wakker gemaakt had. Dezelfde warmte deed hem besluiten van maar voort te maken. Tussen de rotsen kon het ook verdomd warm worden. Maar je kon al eens even in de schaduw dus dat was een voordeel. Noene spoelde zijn plakkerige mond met het laatste water dat hem nog restte. Nu maar hopen dat hij drinkbaar water vond of dat Nele in haar grote goedheid hem wat te drinken wilde geven. Dat laatste betwijfelde hij. Als de geruchten maar voor de helft waar waren, was hij zeker niet te benijden. Hij zuchtte, hij zou snel genoeg weten wat er van waar was. Wat een idee ook om in zo een onherbergzame streek te komen wonen. Hoe ze het hier vol hield was voor Noene een raadsel. Met zijn ogen begon hij de bergwand af te zoeken naar de ideale plaats om naar boven te klimmen. Het geluk was weer met hem. Daar rechts van hem zag hij een berggeit een plooi in de bergwand volgen alsof het een aangelegd pad was. Misschien was het voor hem ook breed genoeg. Toen hij op de plaats aankwam zag hij dat hij inderdaad wel een beetje te optimistisch was geweest. Wat een ongelooflijke artiesten zijn die beesten op zo een smalle richel omhoog wandelen alsof het een wandeling in het park was. Zou hij het riskeren? Hij ging voor alle zekerheid nog eens langs de bergwand maar vond echt geen andere mogelijkheid. Voorzichtig schuifde hij met de rug tegen de rotswand langs de richel omhoog. Hij durfde niet naar beneden kijken. God wat duurde dat lang. Er leek geen einde te komen aan deze smalle weg. Zweet parelde over zijn voorhoofd. Hij durfde het niet af te vegen uit schrik zijn evenwicht te verliezen. Hij vervloekte luidop de zon, de bergen, Lotte maar vooral Nele. Steentjes die hij

door zijn geschuifel de rand afduwde hoorde hij naar beneden vallen. Dit maakte hem alleen maar zenuwachtiger. Even tot rust komen. Hij probeerde zich op zijn ademhaling te concentreren. Weer schuifelde hij verder. Het vel werd door de ruwe rotswand van zijn handen geschuurd. Werd die richel nu smaller? Stulpte die rotswand nu niet uit? Zijn verbeelding begon het parcours nog lastiger te maken dan het al was. Ooh god van de flierefluiter, een handje hulp? Ook zijn sarcasme hielp niet meer. Misschien kon hij maar beter springen. Tranen liepen over zijn wangen. Hij had hoogtevrees, wat een moment om dat te weten te komen. Zijn voeten schuifelden verder maar zijn geest dwaalde af. Het weigerde nog in te gaan op pijn of angst. Het sloot zich af van de buitenwereld. Het liet het lichaam op zijn eigen geheugen verder werken. Voetje voor voetje, evenwicht bewaren, voelende handen. Opeens voelde de rechterhand leegte. Achter zijn hoofd, zo besepte hij nu, was er al een tijdje geen steun meer. Was hij aan het einde gekomen. Hij durfde niet om te kijken. Nog even sprak hij zichzelf moed in. Hij voelde de rotswand achter zijn rug lager worden. Toen deze ter hoogte van zijn knieën was liet hij zich zonder nadenken achterover vallen. Languit lag hij op de vlakke. Zijn benen bungelden nog over de rand. Hij keek naar de lucht en hapte naar adem. Langzaam kwam hij tot bedaren en vond zijn kracht terug. Hij kroop wat verder de vlakke op. Wat een uitzicht? Zijn verstand stond nog stil maar liet hem genieten van een prachtig landschap dat zich voor hem uitstreckte. Hij leefde en hoe! Hij lachte de voorbijge frustraties en schrik van zich af. Hij genoot van de wind in zijn haar en voelde hoe de lucht zijn longen instroomde. Het werd tijd om door te gaan. Hij moest Nele nog vinden en had geen idee hoe hij dat moest aanpakken. Hopelijk vond hij nog snel water, dat bracht zijn te droge keel hem in herinnering. Hij groef in zijn verhalen naar aanwijzingspunten. Ondertussen begon hij te stappen en riep regelmatig haar naam. Soms speelde hij schelle noten op zijn fluit in de hoop dat die verder zouden dragen en haar aandacht zouden trekken. Maar buiten opgeschrikte vogels was er hier geen teken van leven. Het leek hem zelfs dat andere dieren de weg naar dit plateau nog niet gevonden hadden. Buiten dan die berggeit bedacht hij zich. De flora daarentegen was hier prachtig. Hij was geen kenner maar hier zag hij planten staan die hij nergens anders ooit gezien had. Dit moest hij Lotte vertellen. In gedachten maakte hij aantekeningen. Hoe verder hij geraakte hoe meer hij in de ban van deze plaats kwam. Hij begon Nele te begrijpen. Zij had een paradijs ontdekt en wilde het vermoedelijk tegen al te ijverige mensen beschermen. Hij begon plezier te krijgen in deze reis en was blij deze tocht ondernomen te hebben. Dit moest hij gezien hebben. Hij besloot het wel als geheim met zich mee te dragen. Buiten Lotte en Akina dan die moesten dit toch ook eens gezien hebben. Het plateau ging over in verder lopend gebergte. De weerkaatsing van de zon op de stenen maakte deze plaats

broeiend heet. Het deed Noene weer naar water verlangen. Hij volgde een smal dal. Keek regelmatig tegen de bergwanden omhoog of hij daar niets zag dat wees op de aanwezigheid van Nele. Het was al namiddag toen hij zichzelf even rust gunde in de schaduw. Zijn gezicht was afgetrokken van vermoeidheid. De dorst maakte het slikken moeilijk. Hij raakte steeds meer overtuigd van de uitzichtloosheid van zijn situatie. Hij had het gevoel dat hij zijn vrienden in de steek liet. Waarom vond hij Nele nu niet, anderen was het wel gelukt. "Nele vind ge niet, zij vind u!" herinnerde hij zich plots een zin uit een verhaal. Hij rilde alsof hij koorts had. Hij was aan het eind van zijn krachten. Tranen begonnen over zijn wangen te stromen. Hij had gefaald. Hij sloot zijn ogen. Zijn handen namen de brief. De wind zou zijn taak moeten overnemen. Alvorens de brief los te laten prevelden zijn lippen nog zacht : "een brief voor u Nele van Lotte". Het kwam er fluisterend uit. Ge moest al goed luisteren voor ge het kon horen. Hij voelde hoe de brief uit zijn vingers glipte. Langzaam begon hij weg te zakken in een donkere vergetelheid. Koud water op zijn lippen en in zijn mond deden hem als een vis naar adem happen. Hij verslikte zich en hoesten zijn longen uit zijn lijf. Pijnscheuten schoten door zijn lichaam. Zijn ogen schoten vol tranen. Zijn hele lichaam protesteerde tegen dit tot leven komen. Hij keek omhoog. Daar stond ze. Haar rode haren wapperden in de wind. Ze werden beschenen door de zon daardoor leek het alsof haar hoofd omringd was door een vlammenzee. "Naar Nele gaan is sterven en terug geboren worden," flitste het door zijn hoofd. De vrouw bukte zich en bracht een glas met water aan zijn lippen, ze ondersteunde zijn hoofd en goot voorzichtig wat water in zijn mond. Een slokje en nog een, even wachten. Noene stak zijn hand uit en kreeg het glas. Met tussenpozen nam hij slokjes. Langzaam kwam hij tot de werkelijkheid terug. "De brief," herinnerde hij zich opeens.

Nele zag hem naarstig rondkijken en stak de brief omhoog.

"Van Lotte," bracht Noene moeizaam uit.

Nele gaf hem een kom met een papperig goedje en plaatste een karaf met water naast Noene. Ze glimlachte een betoverende glimlach naar hem "eet en rust een beetje."

Noene was onder de indruk van haar schoonheid. Ze was helemaal niet zo afschrikwekkend als de verhalen deden vermoeden. Ze nestelde zich ook tegen de rotswand in de schaduw en deed de brief open. Terwijl ze de brief las bekeek Noene haar. Ze had de natuurlijke wilde schoonheid die hij hier ook zo in de flora bewonderd had. Tijdens het lezen van de brief verscheen er een zorgelijk rimpel tussen haar wenkbrauwen. Toen ze de brief dichtvouwde bekeek ze Noene ernstig. "Zo snel je kunt moeten we vertrekken, ik denk dat Lotte mijn hulp kan gebruiken. Kom in de grot kun je beter bekomen." Het was gelukkig niet ver tot de ingang van haar verblijfplaats. Het viel Noene op dat de omgeving

op een natuurlijke manier de ingang langs alle kanten aan het zicht onttrok. Dit vond inderdaad niemand als Nele het niet wou. Zelfs terugvinden zou al moeilijk zijn. De grot was gerieflijk zelfs een beetje vrouwelijk ingericht. Noene merkte dat het eerder een soort voorportaal van een vermoedelijk immens onderaards grotten stelsel was. Nele wees hem een soort brits aan. "Slaap een beetje, als het lukt vertrekken we bij valavond, ik ga me wat voorbereiden!"

Noene voelde hoe de vermoeidheid hem overmande en zonk weg in de wereld van dromen.

Lotte bekeek het werkstuk van Akina. Ze was al goed gevorderd in het schrijven en lezen. Het was een schrander kind. Ze knikte goedkeurend. "Heel goed Akina, kom we gaan buiten."

Het kind rende zo snel ze kon het zonlicht in. Het leek meer op een vlucht. Je kon duidelijk merken dat ze een hekel had aan binnenzitten. Ze had trouwens de hangmat onder het afdak aan de stallen waar Noene altijd sliep, als de gastenkamer hem te klein werd, ontdekt en trok nu s'avonds altijd naar daar. Ze weigerde nog op haar kamer te slapen. "Te weinig lucht" was haar verklaring. Op een dag was de hangmat naar twee bij elkaar staande bomen verhuisd. "Te weinig sterren," was het antwoord op de vraag waarom ze daar nu sliep. Lotte haalde dan haar schouders op. Het was nu eenmaal een eigenzinnig kind en buiten in de wildernis opgegroeid. Ze had de hangmat al aanvaard en dat was al een hele prestatie. Toch veel beter dan tegen dat paard aanliggen vond Lotte. Lotte ging haar even laten spelen en dan zou ze haar stilletjes betrekken in klaarmaken van eten. Ze genoot van de aanwezigheid van het kind. Ze glimlachte bij de dwaasheden die het uithaalde. Ze zag dat Akina de dieren al aan het verzorgen was. Zelf ging ze naar de groentetuin. Hier was altijd werk want ze genoot van het werken in de aarde. Ze had zich altijd verbonden gevoeld met de aarde. Ze genoot van de rust en de zekerheid die er van uitging. Haar handen woelden door de aarde terwijl ze onkruid verwijderde. Als ze water gaf genoot ze van de geur van de vochtige grond. Ook nu weer gaf het haar een rustige vrede. Alles was zoals het moest zijn. Een kinderlach spatte door de rust heen. Lotte keek op en zag Akina met een emmer water achter Wolkje aanlopen. Lotte moest lachen wat natuurlijk de aandacht op haar trok. Ondanks haar protesten kreeg ze de emmer over zich heen. Dat kon ze niet zomaar laten gebeuren. Snel haalde ze ook een emmer met wat water en liep achter Akina aan. Deze gilte het uit van de pret. Natuurlijk gooide Lotte er een halve meter naast. Akina was gewoon te snel en te behendig voor haar. Na een half uur zakte Lotte buiten adem op een bankje neer. Ze protesteerde zelfs niet toen Akina nog wat water over haar heen goot. Ze was zelfs blij met de verkoeling. Iets later kwam Akina naast haar zitten. Haar gezicht was rood aangelopen van

al dat rennen. Lotte sloeg haar arm om de schouders van het kind en lachte naar haar. Akina wiebelde met haar benen onder de bank op en neer. "Ik ben hier graag Lotte" Deze plotselinge ontboezeming raakte Lotte diep. Ze drukte Akina dicht tegen zich aan en gaf haar een stevige knuffel. Een beetje afstand nemend keek ze in de ogen van het kind : "maar nu gaan we eten maken." Akina hielp zo goed ze kon. Alles was nieuw voor haar. Ze deed wel haar best want ze wou weten hoe men al dat lekkere eten klaar moest maken. Er werd buiten in de schaduw gegeten. Akina brabbelde zoals gewoonlijk voluit. Lotte luisterde glimlachend. Na het eten begon Lotte op te ruimen. Akina lag nog languit na te genieten van het eten toen Lotte met een trommel buiten kwam. Akina bekeek haar. "Kom we gaan naar de rivier." Dat moest ze geen twee keer zeggen. Akina riep Wolkje die hierop lui aangestapt kwam en weg waren ze. Akina had al een paar keer naar de trommel gekeken alvorens ze haar nieuwsgierigheid niet meer kon bedwingen. "Waarom heb je de trommel mee?" "Ik moet een bericht naar een vriendin verzenden."

Akina knikte wijs bevestigend alsof ze het begreep.

Lotte glimlachte : "ik zal het daar wel uitleggen."

De rivier leek met diamanten bezaaid door de zon die er op weerkaatste. Akina wou in volle snelheid vertrekken.

"Even wachten Akina".

Akina bekeek Lotte niet begrijpend.

"Een trommel draagt ver maar de geluiden gedragen door het water dragen veel, veel verder. Wanneer wij het als mensen niet meer kunnen horen, kunnen mensen die geleerd hebben hoe erop te letten de geluiden gedragen door het water herkennen en horen. Mijn vriendin leeft en werkt aan het water. Zij kan dit heel goed. Maar ik had het graag aan stilstaand water gedaan zodat er weinig storing is bij het vertrek van de geluiden." Ondertussen waren ze aan het water gekomen. Lotte plaatste zich aan de rand met de open ondereinde van de beertrommel boven het wateroppervlak. Akina hield haar goed in het oog. Lotte haalde een papiertje te voorschijn. Hier had ze het ritme dat ze ging spelen op voorhand opgeschreven. Ze maakte bij wijze van oefening nog één maal de bewegingen met de handen boven de trommel. Heel goed was ze hier niet in. Ze hoopte dus dat ze niet te veel fouten zou spelen. Nina, haar vriendin, moest er nog steeds om lachen als ze haar zag. Ze had zich toen vergist en een bericht met een heel andere betekenis verstuurd dan dat ze bedoeld had. Toen Nina haar zei wat ze gestuurd had, had ze rood van schaamte gezegd dat ze dat niet zo bedoelde maar Nina kon het niet nalaten het nog altijd onder haar neus te wrijven tot grote hilariteit van iedereen die het hoorde. Ze zette de gedachten van zich af, concentreerde zich en begon met de oproep. Deze herhaalde ze een paar maal met enige tussenpozen. Toen kwam het eigenlijke bericht. Zweet

parelde op haar voorhoofd terwijl haar handen ritmisch het vel beroerde. Ze zuchtte opgelucht toen ze het einde bereikt had. Nog een paar maal einde bericht en ze was klaar. Ze liet zich achteruit in het zand vallen. “Klaar” zei ze meer tegen zichzelf dan tegen Akina.

Maar voor deze was het een signaal dat ze het water in mocht.

Toen Lotte de trommel in de schaduw ging leggen, zat Akina al in het water te plonzen en te spatten.

Het was een fijne namiddag geweest. In de koelte van de avond stonden beiden in de kruidentuin. Lotte vertelde honderduit over de kamille waar ze over gebogen stonden. Akina genoot van de geur die opwalmde uit de verhitte kruidentuin. Lotte vertelde over de geneeskrachtige kantjes van de kamille. Terwijl ze de bloemen begon te snoeien legde ze uit welke zalfjes ze ervan ging maken tegen welke kwaaltjes. Een deel van de bloemen gingen op zolder gedroogd worden om later thee van te maken. Akina luisterde vol bewondering. Ze kreeg het gevoel dat Lotte alles wist en kon. Zo wou ze ook worden. Dan kon ze ook de mensen helpen. Die dag veranderde er iets in Akina. Het kind maakte plaats voor de jonge vrouw die ze zou worden. Vol aandacht volgde ze overal Lotte en nam alles wat ze maar kon leren in zich op. Ze werd stiller en was steeds bezig met oefenen in het schrijven, verzorging van dieren en planten en het bereiden van huismiddeltjes. Wolkje bleef trouw aan haar zijde maar af en toe ontsnapte hij toch om in de omgeving rond te zwerven of om als een wervelwind over de vlakte te galopperen. Ook de taal van de bekertrommel oefende ze iedere dag. Al snel was ze hier beter in dan Lotte. Soms nestelde ze zich bij valavond een eindje van het huis tegen een boom. De bekertrommel tussen haar benen. Na het oefenen van de basisritmes om de spieren wat los te maken begon ze dan allerlei ritmes te spelen die in haar hoofd opkwamen. De ritmes werden snel melodieën waarover ze in haar hoofd de fluit van Noene hoorde. Het dreunen van haar trommel was dan tot ver in de omtrek te horen. In het begin werd Wolkje zenuwachtig van de klanken maar na een tijdje wende hij ook hieraan. Op een keer wist Akina hem met haar ritmische dreunen zodanig te betoveren dat het paard stokstijf bleef staan. Men kon duidelijk zien dat hij geen eigen wil meer had. Hij was op dat moment totaal overgeleverd aan Akina. Deze had het zelfs niet gemerkt. Lotte was het echter niet ontgaan. Ze zag hierin weer een teken dat ze de juiste persoon gevonden had.

“Het is tijd,” zei ze bij zichzelf. Akina had al veel geleerd. Ze kende al veel planten en kruiden. Nu haar zusters onderweg waren werd het tijd dat ze de rust van de aarde vond zodat ze er altijd op terug kon vallen als ze bedreven werd in de krachten van vuur en water. Twee tegenpolen die elkaar in evenwicht hielden evenals aarde en wind. Ze zou haar leren zichzelf te vinden, zich te aarden. De krachten van de aarde te leren gebruiken. Alle levende wezens aan te voelen.

Ze zou haar vertellen over de energiebanen, mineralen en andere gesteenten. Haar ogen fonkelden van ingehouden pret bij deze gedachten. Wat hield ze van de aarde, de planten en de dieren. En het belangrijkste van alles, gedachteloos in het heden zijn. Dat zou vanzelf wel komen als Akina er rijp voor was. Toen Akina die avond binnenkwam riep Lotte haar bij zich. Ze zat aan het vuur en de vlammen speelden een vrolijk spel. In het huis brandde geen andere lamp zodat al het licht van het vuur kwam. Daardoor werd het huis spookachtig verlicht en lange schaduwen en donkere hoeken maakten het allemaal nog mysterieuzer. Akina vroeg zich af wat Lotte nu weer voor haar in petto had. Die avond ging er weer een nieuwe wereld voor haar open.

Lotte vertelde haar van het bestaan van de vier krachten water, aarde, vuur en wind. Deze krachten waren elk apart al zeer machtig. De persoon die er in slaagde ze alle vier te combineren zou, zo vertelde de legende, over ongekende krachten beschikken. Maar, er is steeds een maar, het was zo gevaarlijk dat deze persoon er ook het leven bij kon verliezen. Daarom had Lotte zich enkel met de aardkrachten bezig gehouden. In Nele en Nina had ze twee zielsverwanten gevonden, die elk op hun beurt water en vuur beheersten. Ze hadden beslist ieder enkel hun kracht te behouden en te beheersen. Lotte wilde nu de aardkracht aan Akina leren.

”en wind” was Akina’s logische vraag. “We weten dat er iemand de krachten van de wind beheerst maar hebben haar of hem nooit kunnen vinden. We vermoeden dat die persoon van ons afweet maar zich opzettelijk niet aan ons wil kenbaar maken. De wind is nu eenmaal een vrij type en bind zich niet snel. Nu zo belangrijk vinden wij het ook niet. Wie het ook is, misbruik zijn krachten niet dat is voor ons al voldoende. Als het echt nodig is zal ze wel contact met ons opnemen. Vanavond leer ik je kracht oefeningen die je vanaf morgenvroeg iedere dag moet doen. Het zijn oefeningen voor beginnende leerlingen om de meridianen, dit zijn energiekanalen, te openen zodat de energie bij verder gevorderde oefeningen beter door je lichaam kan vloeien. Later zul je deze meridianen zelfs voelen of tenminste de beweging van de energie.” Wat volgde waren op het eerste zicht rek- en strek oefeningen. Ze werden heel langzaam, ontspannen en bewust uitgevoerd, dikwijls gevolgd door de ademhaling maar steeds met de nodige intentie. Ze gaven Akina dadelijk een goed gevoel. Toen ze buiten kwam om naar haar hangmat te gaan, merkte ze dat al de geuren intenser op haar afkwamen. Hoe overweldigend dit alles voor haar ook was, het was alsof ze thuis kwam. Ze glimlachte bij dit goede gevoel. Die nacht kon ze moeilijk de slaap vatten. Steeds weer kwamen de woorden van Lotte terug in haar gedachten.

Samen met honderden vragen. Het zou nog even duren voor ze het gedachteloos zijn in het nu kwam te ervaren. Toen het gebeurde was het totaal

onverwacht. Zonder aanleiding leek het. Liggend in een weide vol bloemen op een warme zonnige dag. Haar zintuigen vol van de geuren en kleuren. De zang van een leeuwerik op de achtergrond. Geen oordeel of keuring, slechts ervaren. De grenzen van haar ikje vervaagde. Plots was ze niet meer. Slechts het geheel bleef, vervuld van bewustzijn. Lotte haar hart maakte een vreugdesprong toen ze merkte dat Akina haar eerste glimp ervoer van wat het einddoel was voor de ingewijde.

Noene was alweer aangesterkt. Hij kwam net terug van een ochtendwandeling en voelde zich sterk genoeg om de terugweg aan te vatten. Nele die hier op gewacht had, begon met de voorbereidingen. Het hinderde haar dat ze keuzes moest maken met wat ze meenam. De kruiden die ze gedroogd had voor Lotte moesten zeker mee. Bepaalde boeken vond ze ook te belangrijk om achter te laten. Maar uit al de andere ingrediënten, boeken en voorwerpen kon ze niet kiezen. Noene zag het probleem niet. Zolang zou ze nu ook weer niet wegblijven. Als hij er een opmerking over maakte kreeg hij een boze blik met stijf op elkaar geklemde lippen. Die ochtend kon hij echter niet meer zwijgen. “Neem maar niet te veel mee want de reis is al zwaar genoeg en ik ga het niet allemaal dragen.” Lotte bekeek de stapel materiaal dat al klaar stond. Ze moest Noene gelijk geven. Eigenlijk kon niemand haar grot vinden en als het echt nodig was kon ze nog steeds eens terugkomen om iets op te halen of misschien zelfs met Akina tot hier komen om er een tijd te logeren. Uiteindelijk gingen alleen de gedroogde kruiden voor Lotte mee. Nog wat water en eten en Nele was klaar voor de reis. Noene knikte goedkeurend. Zo had hij het graag, licht reizen. Zo kom je tenminste goed vooruit. Hij gooide de rugzak op zijn rug en reikte Nele haar wandelstok aan. Deze keek de grot nog eens goed rond alsof het de laatste keer was dat ze hem zou zien. Ze had een raar gevoel dat ze toeschreef aan afscheid nemen maar zeker was ze niet. Het was een soort gevoel van nooit meer terugkomen. Dat is toch te gek dacht ze dit is mijn thuis dus kom ik terug. Driftig stapte ze buiten het zonlicht in. Plots hield ze haar pas in. Het gevoel was te sterk. “Noene,” zei ze. Noene die door het plotse stilstaan verrast werd botste bijna tegen haar op. “Onthoud de weg tot hier in dit dal en zoek dan goed.” In een opwelling ging ze naar de rotswand tegenover de verborgen ingang van de grot. Ze raapte een zwerfsteen op en kraste een X op de wand. Noene begreep er niets van maar keek haar stilzwijgend aan. Soms was zwijgen en niets vragen beter. Hij besloot te doen wat ze gevraagd had. Toen ze vertrokken liep Noene op kop. Toch merkte hij dat Nele verscheidene keren halt hield om nog eens om te kijken. Eenmaal uit het dal stond Noene te twijfelen. Hij wist het niet meer. Dit waren verraderlijke bergen om in te verdwalen. Alles trok hier op elkaar vond hij. Zelfs toen hij zich omdraaide leek de weg die hij net

gegaan was anders. Hij keek eens hulpeloos naar Nele. “Jij bent van daar gekomen toen je hier aankwam” ze wees hierbij een richting waar duidelijk geen pad was, alleen rotsen en losse stenen. Noene twijfelde geen moment aan de waarheid van haar woorden maar het kwam hem niet bekend voor. Sterker nog in zijn herinnering had hij een pad gevolgd en hier was er zeker geen sprake van een pad. Hij schudde zijn hoofd. “Maar wij gaan langs hier verder” zei Nele. Zwijgend volgde Noene. In zijn gedachte zag hij weer de steile richel langs waar hij omhoog geschuifeld was. Hij kreeg al koud zweet bij de gedachte dat hij straks weer langs daar naar beneden moest. Hij volgde Nele en concentreerde zich op de weg voor zich. Hij was ongelijk en overal lagen stenen. Nu vallen, zijn voet verstuiken of zijn been breken was wel het laatste wat hij wilde. Aan het langer worden van de schaduw zag hij dat ze al een hele tijd aan het wandelen waren. Zweet parelde op zijn voorhoofd. Nele scheen moeiteloos over deze stenen massa te gaan. Ze leek ook totaal geen last van de hitte te hebben. Noene hoopte dat ze dadelijk toch een rustpauze hield. Hij kon wel een slokje water gebruiken. Zijn schoenen knelden ook zo, vermoedelijk waren zijn voeten gezwollen. Maar Nele stapte door, haar rosse krullen dansend vrolijk op haar rug. Toen ze halt hield keek ze hem stralend glimlachend aan. “Wacht hier even, ik ga zien of we er zonder problemen door kunnen. Ze verdween door een nauwe spleet in de rots. Noene stelde zich zelfs geen vragen meer. Hij liet zich dankbaar op een rots zakken. Hij had nog maar juist een slok water genomen toen Nele al verscheen. “Oké het gaat, kom aan de andere kant kun je rusten en zit je in de schaduw.” Dat waren de magische woorden om Noene in beweging te krijgen. Nele ging op kop. De bagage werd tussen hen in gedragen. Noene volgde door de nauwe spleet. Zijn voeten zochten zich blindelings een weg. Al snel zag hij zonlicht de nauwte binnen vallen. Nog even en ze stonden aan de andere kant. Noene keek verwonderd om zich heen. Voor hem strekte de woestijn zich uit en achter hem was de rotswand die hij via de richel beklommen had. Hoe hij ook probeerde de berg ineen te puzzelen met wat hij zich herinnerde, het beeld klopte nooit. Hij ging in de schaduw zitten en deed zijn schoenen uit. Hij besloot het maar te laten.

“Als het nacht wordt gaan we weer” Noene knikte vermoeid, die hitte was te veel voor hem. Hij dommelde in. Af en toe werd hij wakker en zag dat de ondergaande zon steeds langere schaduwen wierp. Eenmaal de grote hitte voorbij begon hij zich beter te voelen. Naast hem zat Nele te glimlachen. “Kom we eten nog iets en dan zal het wel tijd zijn.” Noene genoot van het laatste licht van de dag. Het toverde het landschap rondom hem in de vreemdste kleuren. Het was nog licht als ze al vertrokken. Noene voelde zich weer fit. Hij was in een opperbest humeur en neuriede een vergeten melodie voor zich uit. De hele nacht werd flink doorgestapt. Ook al was er geen oriëntatiepunt toch leek Nele

de weg te vinden. Noene volgde zonder nadenken. Alles leek even donker rondom hem. Stoppen wou hij ook niet want dan moest hij straks verder in de verzengende woestijnhitte. Daarom vertrouwde hij nu volledig op Nele. Toen de nachtlucht lichter werd zag hij de bomenrij. Samen met het opkomen van de zon doken ze tussen de bomen in. "Kamperen we hier of nemen we gewoon wat rust en gaan we verder." Toen Nele het gezicht van Noene zag wist ze het antwoord al. Ze zag de onrust in zijn ogen. Hij wou zo snel mogelijk naar Lotte en Akina. „Goed,” zei ze bij zichzelf, “een beetje rust zal wel voldoende zijn.” Na een deugddoende maaltijd maakten ze het zichzelf gemakkelijk tegen een boom. Ze moeten er al een tijdje gezeten hebben toen Noene een ongemakkelijk gevoel kreeg. Hij opende zijn ogen. Voor hem stond een ietwat oudere getaande man te glimlachen. Zijn kleding oogde oosters. Noene ging dadelijk rechtop zitten. Hij was verwonderd hoe stil de man tot bij hun geraakt was. Geen dorre bladgeritsel, zelfs geen takje had gekraakt onder zijn voeten.

“Dag Nele” Zijn stem was zacht en vloeiend als olie. Nele sprong als een veer recht. “Lang geleden niet gezien” Als hij sprak was het steeds rustig met korte pauzes tussen de zinnen. “Ik heb je nooit gevonden” “Wat doe je hier in deze woestenij?” “Met enkel wat gedroogde kruiden.” “Voor Lotte vermoed ik.”

Noene begon een antipathie voor de man te voelen. Hij was duidelijk in alle stilte al door hun bagage gegaan.

“Zoals altijd uw gedachten al voor me afgesloten.” Glimlachend keek hij naar Noene. Zijn ogen gingen wijd open. ”Zo Ashta”

Noene zocht snel een uitweg. Die man kon gedachten lezen. Nu begreep hij wat de man bedoelde met gedachten afgesloten. Hij dwong zichzelf aan iets anders te denken. “Ataif bil ashta ... ataif bil ashta” Hij zag de vertwijfeling op het gezicht van de man. Hij merkte dat deze zijn lippen de woorden uit zijn hoofd vormden. Intensief begon hij de ingrediënten van dit gerecht voor zijn geest te halen. Het was een gerecht dat zijn Marokkaanse vriend klaarmaakte tijdens de ramadan. Zweet parelde op zijn voorhoofd. Hij haalde de beelden van de bereiding voor zijn geest.

“Goed, ik kom het nog wel te weten, nog een fijne dag Nele.” Na nog een laatste blik op Noene stapte hij duidelijk geïrriteerd weg.

Noene haalde duidelijk opgelucht adem.

Nele klakte met haar tong, duidelijk tevreden. “Niet veel mensen weerstaan hem.” Zei ze vol bewondering. “Waar dacht je aan?”

“Ataif bil ashta,” zei noene terwijl hij de waterfles nam. Het had hem duidelijk veel inspanning gekost. “Het is een ...”

“gerecht uit het midden oosten.” Vulde Nele zijn zin aan. “Knap, je moet er maar opkomen.” “Goed gedaan Noene,” zei ze terwijl ze hem kameraadschappelijk op de schouders klopte. Ondanks een zorgelijke rimpel

tussen haar ogen leek ze duidelijk opgelucht. “Kom we gaan op weg. Zoveel te sneller we bij Lotte zijn zoveel te beter. Met twee staan we sterker.”

Noene gooide het pak gedroogde planten op zijn rug en zag Nele reeds stevig wegstappen. In een lichte loopas ging hij achter haar aan. Toen hij haar ingehaald had vroeg hij : “wie was dat?”

“Nagar,” zei Nele onder het stappen door, “Magiër, enkel uit op geld en macht. Hij zou graag onze krachten kennen en bundelen om zelf de Ashta te worden. Hij heeft er duidelijk niet veel van begrepen.

Ashta Lakshmi zijn een groep van acht hindoe godinnen die de acht bronnen van rijkdom vertegenwoordigen en zo ook de krachten van Shri Lakshmi de godin van de rijkdom vormen.

Nagar wil deze natuurlijk gebruiken om zichzelf te verrijken ten koste van anderen. Ashta of acht zijn deze krachten gebundeld in boekvorm enkel te gebruiken door iemand die de vier elementen beheerst en zijn enkel bedoeld om met mate te gebruiken ten voordele van de mensheid.”

Noene knikte. Lotte had het hem ook al verteld. Hij hoopte maar dat Nagar niet voor al te veel problemen zou zorgen.

Maar de snelheid waarmee Nele nu doorstapte belooft niet veel goeds. De rustpauzes werden steeds korter en op het laatste werd zelfs al wandelend gegeten. Gedurende de hele weg had Nele ook zenuwachtig rond zich gekeken. Er was ook weinig gesproken. Noene voelde de spanning bij Nele. Zelf wou hij nu ook zo snel mogelijk bij Lotte aankomen. Tegen de avond zagen ze het huis van Lotte. Nele zette het op een lopen. Noene deed zijn best om te volgen. De pakken op zijn rug maakte het lopen voor Noene moeilijker.

Lotte zat, zoals gewoonlijk bij mooi weer, s’avonds op de bank voor haar huis. Ze zag de twee lopen en herkende de rode hardos van Nele direct. Snel riep ze nog Akina en ging de twee tegenmoet. Toen Nele haar zag vertraagde ze. Eenmaal bij Lotte aangekomen vloog ze in haar armen.

“Gelukkig,” bracht ze uit. Lotte bekeek haar niet begrijpend.

Nele was nog een beetje buiten adem. “Nagar,” hijgde ze.

Voor Lotte was dit voldoende. “Kom we gaan naar het huis.”

Akina kwam juist buiten haar handen aan haar schort afvegend toen het drietal toekwam. Met een kreet vloog ze rond de hals van Noene.

Deze lachte zijn verlegen lachje.

“Kom,” zei Lotte “kom binnen. Ik maak wat te eten en dan kun je mij alles vertellen.

Het werd een gezellige avond. Nele vertelde honderduit over de tocht met Noene. Lotte die de rust zelve was bekeek haar bloedzuster die vrolijk opgewonden door taterde. De wangen van Nele waren rood aangelopen van de opwindning. Ze trok alle aandacht naar zich toe. Noene zat haar glimlachend aan

te kijken. Het was voor hem een hele verandering eens niet in het middelpunt te staan. Nu stond hij eens aan de zijlijn de verteller gade te slagen. Hij bestudeerde de mimiek en de gebaren die het verhaal kracht bij zette. Ze deed dat met verve. Hopelijk kwam ze nooit op het idee om verhalenverteller te worden want dan zat hij zonder werk zoveel was duidelijk. Noene grinnikte bij de gedachte. Gelukkig voor hem op het moment dat het verhaal aan een zoveelste pointe toe kwam en iedereen het uitschaterde van het lachen.

Het was al laat, ver voorbij bedtijd. Juist na het verhaal van Nele werd er nog druk gepraat maar bij het verstrijken van de tijd was men stiller geworden tot er uiteindelijk niemand nog iets zei. Iedereen zat voor zich uit in het vuur te staren.

Het was Akina die de stilte verbrak. "Vertel je nog een verhaal Noene voor ik ga slapen?"

Aan het geknik van de anderen kon je zien dat iedereen het een goed idee vond.

Noene had niet geantwoord maar je kon voelen dat hij zich klaar maakte voor een verhaal. Akina herkende de bewegingen. Het zachtjes schuifelend gaan herzitten. Het hoorbaar snuivend geluid als hij langs zijn neus inademde terwijl zijn hand een paar keer langs zijn kin streek. Het schrapen van zijn keel en dan in een lange ademtocht het langzaam in elkaar zakken om in een totaal ontspannen houding te eindigen. Dan werden zijn ogen glazig alsof hij niets meer zag of misschien juist alles in de grote omtrek. Dan werd het stil, heel stil. Zelfs de toehoorders hielden dan hun adem in en vanuit deze gewijde heilige stilte vertrokken zijn eerste woorden. Dadelijk hielden ze de toehoorders gevangen.

"Met een zucht zakte Pacha de oude krijger op zijn brits neer. Hij was uitgekozen om een jongeman bij zijn volwassen wording te begeleiden. Hij herinnerde zich nog hoe hij ooit met een oudere krijger de wildernis ingetrokken was. Wat was hij toen fier. Hij had de nieuwe herten leren broek aan die zijn moeder voor hem gemaakt had. Met veel zorg had hij de oorlogskleuren, die hij zelf bedacht had, aangebracht. Weken had hij hierover nagedacht en samen met zijn moeder en giechelende zussen geoefend om ze aan te brengen. Hij keurde zich in de spiegel en vond dat hij er best stoer uitzag. Snel nam hij de nieuwe wapens die zijn vader voor hem gemaakt had. Hij had er nog maar een paar keer mee geoefend maar wilde ze toch meenemen in plaats van zijn oude vertrouwde, in zijn ogen, kinderswapens. Zijn vader had hem nog gezegd de oude wapens te nemen. Maar hij had koppig volgehouden dat hij deze mee wou waarop zijn vader zijn schouders eens opgehaald had. Even draaide hij bij het opnemen van zijn bijl. Hij voelde zich ook moe. Al verschillende nachten had hij liggen woelen en kon hij de slaap maar niet vatten. Hij was op van de zenuwen.

Zou hij wel slagen? Wat zouden de proeven zijn? Wat als er zich geen totemdier aandiende? Zijn maag lag ook nu in een knoop. Zelfs de zoete maïspap had deze morgen niet gemaakt. Hij zuchtte, stak zijn bijl weg, rechte zijn schouders en keek nog eens in de spiegel. Hij was er klaar voor. Zijn spiegelbeeld keek hem recht aan. Hij voelde zich weer fier. Een kort knikje en hij ging de tent uit.

Buiten werd hij op gejuich onthaald. Hij stapte fier naar het midden van de kring. Hij zag zijn moeder glunderen. Zijn vader die schuin achter haar stond gaf hem nog snel een knipoog. Enkele van zijn vrienden stonden al in het midden van het plein. Hij was nog niet de laatste. Geduldig wachtte iedereen tot de laatste in oorlogskleuren beschilderde jongeling verschenen was. Op wat gemompel na werd er niet veel gezegd. Hij bewonderde zijn vrienden die er plots veel mannelijker en afschrikwekkend uitzagen. De leider van de stam gaf een teken aan de medicijnman om het ceremonie te beginnen. Op het ritme van de trommels begon de medicijnman met schuifelende danspassen zijn dansje in een cirkel rond de jongemannen. Ritmische accenten in de vloeiende zang kwamen over zijn lippen. Na een paar maal rond de jongelingen geschuifeld te hebben ging hij richting een kandidaat en nam hem bij de hand. Automatisch begon deze dan mee aan de schuifelende dans. Samen gingen ze tussen de mensen door. Wanneer de medicijnman het gevoel had dat een bepaalde krijger bij deze kandidaat paste, werd deze ernaast geplaatst. Symbolisch werden hun handen met een touwtje omwikkeld om de eenheid tussen de twee krijgers aan te duiden. Zij zouden samen op pad gaan. De oudere krijger zou niet alleen toezien of de jonge krijger zijn opdrachten naar behoren volbracht maar was ook de beschermer als de jonge krijger zonder eten en drinken mediteerde tot zijn totemdier aan hem onthuld werd. Eenmaal afgeleverd ging de medicijnman terug op weg om de volgende. Dit herhaalde zich tot het de beurt was aan Pacha. Ook deze werd op sleeptouw genomen. Ze gingen samen door de menigte langs de verschillende krijgers. Allen moedige, trotse sterke mannen in de kracht van hun leven. Een tweede ronde werd aangevat. Pacha begreep er niets van dit was nog nooit gebeurd. Hij hoopte op de sterkste krijger die met zijn armen over zijn brede borstkas gekruist stond toe te kijken. Hij keek vol bewondering naar de spieren die als koorden over de armen gedrapeerd waren. Ditmaal leken ze recht in die richting te gaan. Pacha begon al te glunderen. Maar ze gingen rakelings langs deze man door, weg van de kring. Pacha keek eens vertwijfeld om. Hier klopte iets niet. Plots stopte de medicijnman. Toen Pacha keek kon hij zijn ogen niet geloven. Ze waren gestopt bij Miereneter, de oudste man van het dorp bijna blind, hardhorig en tandeloos. De medicijnman hielp de oude man recht. Terwijl deze dof voor zich uit staarde werd zijn hand aan de hand van Pacha gebonden. Pacha bleef verslagen staan, hij wist echt

niet wat te doen. Dit kon men toch niet menen, hij alleen met deze oude tandeloze man de wildernis in. Was dit nu zijn bescherming? Hij keek wanhopig naar zijn vader maar deze zijn gezicht was uitdrukingsloos als altijd. Hij zag hoe de rest van zijn vrienden die nog geen krijger hadden allen hij stoere krijgers terecht kwamen.

Nu volgde de rondedans waarna ze samen met hun mentor de wildernis in zouden verdwijnen. De oude man naast hem strompelde moeizaam voet voor voet, totaal uit het ritme, mee in de kring. Anderen gingen hen voorbij omdat het zo traag ging. Daarbij begon hij met zijn gekraakte stem nog mee te neuriën, vals totaal uit de maat en met pozen boven iedereen uitkomend. Hij ging hier volledig in op alsof hij in zijn eigen universum leefde. Pacha probeerde nog in deze trage pas met de anderen mee te doen maar de oude man bracht hem helemaal uit balans. Niets klopte nog. Hij werd er verlegen door, totaal beschaamd. Hoe kon men hem zoiets aandoen? Bij iedere stap werd hij woedender en woedender. De medicijnman kwam langs met het mes der verbondenheid. Een kleine snede in de verbonden handen zodat het bloed zich kon vermengen. Het geluid van de trommels steeg ten top. Terwijl de jonge krijgers schreeuwden en tierden, renden de ouderen achter hun wapens. De oude man bleef gewoon naast Pacha staan. Keek verheugd in het rond en stootte af en toe een kreet als een jankende wolf uit, waarna hij zeker tien minuten van deze inspanning moest bekomen.

Pacha brulde hem toe : "moet jij geen wapens halen?"

De oude man die juist aan het bekomen was van de zoveelste kreet klopte hijgend op het mes dat aan zijn zijde hing. Pacha kon zich niet meer bedwingen en smeed zijn wapens woedend op de grond. Hij wou juist de oude man te lijf gaan toen deze zijn hand om steun te zoeken op de schouders van Pacha legde. Verbijsterd zag Pacha hoe de oude man zijn bijl uit zijn riem nam en deze bij de andere wapens gooide. Terwijl hij op het mes van Pacha klopte zei hij : "Is meer dan genoeg, we gaan."

Dit was te veel voor Pacha. Hij balde zijn vuisten en wou juist toeslaan toen een hand hem vast nam en terug trok. Woedend keek hij om klaar om te vechten maar keek recht in het gezicht van zijn vader. Deze keek boos terug. "Niet alles loopt in het leven zoals we willen, de kunst is je kalmte te bewaren en er het beste van te maken. Alles begint met een eerste stap en voor u is dat nu respect te tonen voor uw mentor." Pacha rukte zich los. Zijn vader begreep er duidelijk niets van. Plots rukte er iemand aan zijn mouw.

Het was de oude man. "Iedereen gaat vertrekken, het is tijd jongeman. Ik begrijp dat je je vader gaat missen maar je zal hem eens moeten loslaten." Schuifelend begon hij naar de rand van het dorp te gaan.

Pacha wist niet wat hij hoorde. Hij draaide zich om naar zijn vader om raad

maar zag dat die lachte dat de tranen over zijn wangen rolde. Woedend ging Pacha achter zijn mentor aan. Aan de rand van het dorp bleef hij dan maar wachten want Miereneter was nog steeds op weg. Pacha voelde zich verraden, vernederd en vooral naakt zonder zijn wapens. Al de vreugde van de laatste dagen en deze morgen waren verdwenen. Hij was veranderd in een hoopje ellende.

Ze waren nog maar 500 meter van het dorp verwijderd toen Miereneter tegen een boomstam ging zitten. "Vannacht blijven we hier", zei hij.

Pacha wou reclameren maar wist dat het toch geen zin had. De oude man was vermoedelijk moe. "Mijn vrienden zitten waarschijnlijk al diep in het woud," dacht hij bij zichzelf. Droef keek hij naar de vuren van het indianenkamp die oplichten in de nacht een stuk van hen verwijderd.

"Maak als eerste proef maar een vuur, dat is goed voor mijn oude botten," zei Miereneter. Pacha wou iets zeggen maar Miereneter was sneller: "Of je het hier doet of in het bos maakt geen verschil, een vuur is een vuur. De mensen in het dorp mogen het weten dat je daar al in slaagt."

"Spotte de oude man nu met hem? Elke papose kon al vuur maken." Snel raapte hij wat hout bijeen en stapelde de kleine takjes. Zijn hand ging naar zijn zak om zijn tondeldoos. "Vergeten, hij had zijn tondeldoos vergeten met snel te zijn en eigenlijk ook als hij eerlijk was omdat hij deze niet zo belangrijk vond als zijn wapens." Hij keek radeloos de oude man aan.

Deze zat met de breedste glimlach op zijn gezicht naar hem te kijken. "Gelukkig zitten we nog niet ver. Je kunt het nog in het dorp gaan halen. Natuurlijk zal iedereen dan wel veel plezier hebben dus denk goed na wat je nog allemaal zou kunnen vergeten hebben. Of je kunt op de oude manier vuur maken door een houten stokje tussen je handen te laten draaien en met de wrijving warmte op te wekken."

"Ik weet wel hoe het werkt hoor," antwoordde Pacha, "en ik ben voor de rest niets vergeten. Ik zal zo wel snel vuur maken." Terwijl Pacha aan het werk ging legde de oude man zich in zijn mantel gehuld op zijn zijde te slapen. Bij het eerste ochtendlicht was Pacha nog steeds aan het proberen vuur te maken. Tranen rolden over zijn wangen. Zijn handen zaten vol blaren. Hij had overal pijn, zijn armen, zijn handen, zijn rug. Zijn ogen branden van het wenen en moeheid. Zachtjes werd het deken om zijn schouders gelegd. Toen hij opkeek zag hij het gezicht van de oude man. Moeizaam ging deze bij het hoopje bladeren en takjes zitten en nam het stokje van Pacha over. Zacht zijn bizar melodietje neuriënd begon hij zijn handen snel over en weer te bewegen. Toen hij het rooksluierje zag vroeg hij aan Pacha of deze voorzichtig wat wilde blazen. Iets later knetterde het vuur. Uit zijn zakken haalde hij eten en een fles zoete wijn van het feest van de vorige avond. "Overleven is uw plan trekken," zei hij

samenzweerderig. Je kon zien dat hij er zelf plezier in had. Hij gaf de fles aan Pacha. Deze ontkurkte de fles stilzwijgend en wou hem terug aan Miereneter geven. Deze schudde zijn hoofd :”ik drink niet, nooit gedaan. Ik lust het gewoon niet.” Pacha zette de fles aan zijn mond en voelde hoe de scherpe vloeistof zijn weg naar beneden zocht. De warmte van het vuur en de alcohol lieten hem zich weer wat mens voelen. Terwijl ze aten zat de oude man weer voor zich uit te neuriën. De alcohol deed zijn werk. Pacha begon de oude best sympathiek te vinden. Hij werd loom en hing er ontspannen bij. Miereneter raapte wat takjes en bladeren samen. Hij duwde het stokje weer in de handen van Pacha. “Probeer nu nog eens.” Nonchalant draaide Pacha het stokje. Na een poosje keek hij verwonderd naar het sliertje rook dat te voorschijn kwam. Miereneter lachte :”je was te gespannen, alles lukt beter als je ontspannen bent. Proficiat je bent voor de eerste proef geslaagd.” Samen begonnen ze onbedaarlijk te lachen. Toen Pacha de fles uit had zakte hij onderuit en viel in een diepe slaap. De zon ging al onder toen Pacha wakker werd. Miereneter zat nog steeds tegen de boom geleund en genoot duidelijk van de warmte van de laatste zonnestralen.

“Waarom heb je me niet wakker gemaakt? Nu zijn we te laat”

“Te laat voor wat?” Miereneter keek hem strak aan.

Hier had Pacha geen antwoord op. “Voor alles”, probeerde hij nog.

“Alles is veel, veel te veel,” schuddebolde Miereneter.

“Ja, juist daarom moeten wij snel vertrekken” Snel griste Pacha alles bij elkaar maar zag toen dat Miereneter geen aanstalten maakte om ook maar enige stappen te ondernemen. Niet begrijpend staarde hij Miereneter aan.

“Lichamelijke ontspanning is belangrijk, maar ook geestelijk moet je nog tot rust komen. Je wil nu alles tegelijk doen, dat gaat niet. Laat het los jongen, je komt er wel. Kom zet u naast me en geniet van de laatste zonnestralen.”

Met een zucht ging Pacha naast Miereneter zitten. “Zuchten is goed,” zei Miereneter, “zuchten helpt u spanningen los te laten, altijd goed diep ademen en vooral lang uitademen, dat is goed.”

Pacha rolde met zijn ogen. Waar was de oude nu weer over aan het bazelen. Nu hij kon toch niets anders doen dan daar rustig te zitten, ook al snelden zijn gedachten reeds vooruit naar al de avonturen die nog moesten komen. Als ze al zouden komen. Hij sloeg zijn ogen ten hemel alsof hij daar heil zocht. Boven hun zweefde een arend. Ongewild volgde Pacha de vlucht van de vogel. Hij raakte gefascineerd door de schoonheid, de sierlijkheid en de moeiteloosheid waarmee deze vogel daar bleef hangen. Het dier trok alle aandacht naar zich toe. Pacha vergat er alles bij. De volwassen wording, de proeven, de eer, alles werd er onbelangrijk bij. Geen enkele gedachte kwam nog in hem op. Door de fixatie werd zijn ademhaling steeds dieper en dieper. Hij kwam in een gevoel van pure lichtheid alsof hijzelf kwam te zweven. Een volslagen gelukzaligheid.

Steeds dieper ging hij in de vlucht op. Op een bepaald moment leek het alsof hij de arend was en boven het landschap zweefde. Hij voelde lichamenlijk de natuurlijke wildheid van de vogel. Hij voelde lichamenlijk de speurende blik en de wrede paraatheid om toe te slaan wanneer een prooi zich zou aandienen zonder enige vorm van emotie. Hij voelde hoe hij door de lucht onder de vleugels gedragen werd. Hij leek zelfs het landschap onder hem te zien. Een rauwe kreet leek uit zijn keel te komen. Plots klapte de vleugels toe en dook hij naar beneden. De aarde naderde snel. Scherp zag hij zijn doel. Een pluizige hoop wol. De wind suisde langs hem heen. Steeds sneller en sneller. Alles werd groter en groter en ... een op een fractie van een seconde opende de vleugels. Een korte bocht, klauwende poten, krakende beenderen en weg was de vogel met zijn prooi. Pacha werd hard terug gegooid in de werkelijkheid. Hij hapte wanhopig naar adem alsof hij pas op het droge kwam na langdurig onder water gezeten te hebben. Zijn armen sloegen in het rond naar houvast en vonden Miereneter die hem rustig in zijn armen nam tot hij terug bedaard was. "Welkom terug, Vliegende Arend," zei hij, "je hebt je totemnaam verdiend." Pacha was te ontdaan om te reageren. Miereneter haalde terug een fles wijn boven. Vliegende Arend maakte een afwerend gebaar en schudde van nee. "Heel wijs," zei Miereneter, "Alle genotsmiddelen zijn vergif voor ons. Ze stompden onze zintuigen af. Ze geven ons maar een tijdelijk plezier waarna de werkelijkheid des te harder aankomt. Beter is op uzelf te vertrouwen en van de kleine dingen te genieten, zoals deze ondergaande zon." Gedachteloos staarde Vliegende Arend naar de rode ondergaande zon. Wat was ze mooi, het was alsof hij ze voor de eerste keer echt zag. Alles was mooier rondom hem. Alles had meer kleur. Hij nam de geuren beter waar. Hij genoot van de wind die zijn huid streefde. Hij voelde hoe de lucht langzaam in zijn longen stroomde en de warme lucht van zijn longen weer een weg naar buiten vond. Het water dat hij dronk uit de pas aangereikte mok stroomde heerlijk fris over zijn tong en door zijn keel. Hij keek dankbaar naar de oude miereneter. Hij had zich geen betere mentor kunnen wensen. "Kom we gaan wat eten," en met een knipoog voegde deze er aan toe, "ik ben op jacht geweest." Vliegende Arend moest glimlachen. Voor hem lagen klaargemaakte gerechten die de oude vermoedelijk uit het dorp gestolen had. Maar dat was nu allemaal onbelangrijk. Hij liet het zich goed smaken. Tot nu toe was alles anders gelopen dan hoe hij het zich ingebeeld had maar het was goed zo. Het kon gewoon niet beter. Dank zij de oude Miereneter zou dit de mooiste tijd van zijn leven worden.

De volgende ochtend waren ze al vroeg wakker. Vliegende Arend had zich nog nooit zo uitgerust gevoeld. Hij zoog de frisse ochtendlucht met kracht zijn longen in om het daarna met een krachtige zucht te laten ontsnappen. Tevreden keek hij over de vallei en het slapende dorp. Een zalige glimlach sierde zijn volledig

ontspannen gezicht. Miereneter had moeite om deze morgen recht te komen. Vliegende Arend deed teken dat hij mocht blijven zitten. Hij maakte snel een vuur en een sobere maaltijd klaar. Stilzwijgend werd deze gegeten terwijl de twee mannen elkaar in goede verstandhouding glimlachend aankeken. "Vandaag trekken we de wildernis in," kondigde Miereneter aan. Vliegende Arend knikte zonder iets te zeggen. Alles was nu goed voor hem. Hij zou wel zien wat er nog ging komen en er dan mee afrekenen. Voetje voor voetje werd de tocht aangevat. Alleen ergerde het Vliegende Arend niet meer. Hij genoot van de tocht want het gaf hem tijd alles beter in zich op te nemen. Hij was telkens weer verwonderd dat hij nu dingen zag en ontdekte die er altijd al moeten geweest zijn. Alleen had hij ze nooit eerder opgemerkt omdat hij altijd zo druk, druk bezig geweest was. Tegen de middag was het tijd voor de jacht. De goden waren hun gunstig gezind. Iets verder stond een jonge reebok te grazen. Dadelijk had Vliegende Arend zijn mes in zijn hand en sloop behoedzaam op het dier toe. Rustig zonder een takje te laten kraken of een blad te laten ritselen. Hij had geluk de wind kwam uit de andere richting en zou zijn geur van het dier wegdrijven. Nog een paar meter en dan zou hij zijn sprong wagen. Zijn adem ging langzaam en heel diep. Hij voelde het roofdierachtige weer in zich opkomen. Alles was gefocust op het dier. Hij ontspande zich nog eens met een laatste lange uitademing. De adem stakte en ... "Ooo kijk hier wat een mooie bessen." De reebok vloog als een pijl uit een boog weg. Vliegende Arend sprong recht en nam een halve draai naar Miereneter toe. "Miereneter," riep hij, "ik had hem bijna."

"Ik weet het," was het antwoord, "maar hier staan mooie bessen. Die kunnen we ook eten en dan is er weer een leven gespaard." Hierop stopte hij een handvol bessen in zijn mond en glimlachte verrukt terwijl een straaltje rood bessensap langs zijn kin droop. Vroeger zou Vliegende Arend ontploft zijn. Nu haalde hij berustend zijn schouders op en ging naast Miereneter zitten om wat bessen te eten. Hij staarde stil voor zich uit. "Zit je nog met je gedachten bij broeder hert. Laat hem gaan jongen. Laat hem zijn weg volgen en volg jij de jouwe" Vliegende Arend glimlachte. Miereneter had gelijk. Lopen treuren over een gemiste reebout zou zijn dag alleen maar verpesten. Hij bracht zijn gedachten terug bij de levende wereld rondom hem en genoot van de scherpe smaak van de bessen. Later op de dag kwamen ze een van Vliegende Arend zijn vrienden tegen die samen met zijn mentor door de bossen sloop. Eerst werden wat beleefde groeten uitgewisseld. Terwijl de mentors samen ervaringen uitwisselden, je kon zien dat ze beiden er een andere mening op na hielden over hoe alles moest gebeuren, zonderden Vliegende Arend en zijn vriend zich af. Zijn vriend begon de strafte verhalen te vertellen. Vliegende Arend luisterde met open mond. Trots toonde zijn vriend de wonden die hij al had opgelopen

tijdens zijn queeste. Vliegende Arend was echt jaloers op zijn vriend en diens avonturen.

“En hoe is uw totemnaam?” Zijn vraag werd uit jalousie een beetje te bits gesteld.

Het was de ander niet ontgaan en trots antwoordde die : ”Die heb ik nog niet maar mijn mentor heeft me beloofd er een te geven als ik zo mijn best blijf doen.”

Ineens beseftte Vliegende Arend het grote verschil. Zijn vriend zou een naam krijgen maar hij had zijn naam beleefd. Zijn naam had hem gevonden, was hem door hogere krachten toebedeeld en niet zomaar door een of ander stamlid. Een warme gloed van trots steeg in hem op en verdreef alle jalousie. Hij begreep het geschenk van zijn mentor. Op dat ogenblik werd het tijd om verder te gaan.

“Nog veel geluk Pacha,” zei zijn vriend smalend met een veelbetekenende knik naar Miereneter.

“Vliegende Arend, mijn naam is nu Vliegende Arend en die heb ik verdiend, niet zomaar van iemand gekregen.” Daarna draaide hij zich om en liet zijn vriend, die er niets van begreep, achter.

Miereneter merkte de lichte wrevel bij Vliegende Arend. “Vliegende Arend,” begon hij maar deze was sneller en vervulde de zin :”loslaten, gewoon laten wegvloeien. De dag is veel te mooi om hem met banaliteiten te verpesten.”

De oude man lachte :”goed zo jong, dat heb je goed begrepen.”

Na enige tijd stappen vroeg Vliegende Arend :”gaan we de proef doen om met water in de mond door de woestijn te lopen en na twee uur lopen het water uit te spuwen om te tonen dat we wilskracht genoeg hebben?”

“Nee vind ik een domme proef. Wanneer gaan we ooit door de woestijn rennen met water in de mond?”

“Ja maar,” opperde Pacha, “het is ook maar om de wilskracht te testen. Hoe weet jij nu of ik wilskracht heb?”

“Moet ik je wilskracht testen,” grinnikte Miereneter plagend, “ook goed. Ga hier staan.” Toen Vliegende Arend stond begon Miereneter hem uit te lijnen. Knieën licht gebogen, bekken gekanteld, rug recht, hoofd rechtop en de armen moest hij in een boog voor zich houden. Blijf zo staan tot ik zeg dat je mag bewegen. Na een kwartier begon de vermoeidheid al te komen.

“Ja dit moeten we veel doen, dit is nuttig,” protesteerde Vliegende Arend.

“Ontspan je spieren,” vermaande Miereneter, “laat alle spanningen in je lichaam los. Concentreer je op het ontspannen van je spieren zodat je geest ook zijn rust vind. Dit is een oefening in wilskracht zonder inspanning, niet alleen gebaseerd op domme kracht. Ze is in alle situaties te gebruiken. Ook als je door de woestijn moet rennen. Bovendien nuttig omdat het ook een energie oefening is die je lichaam kracht schenkt.”

Ineens beseftte Vliegende Arend dat Miereneter hem weer iets belangrijks

geleerd had en niet zomaar een nutteloze proef liet doen. Hij deed zijn uiterste best om zich te ontspannen en te focussen. Na een half uur mocht hij zijn armen laten zakken om nog een tijdje met de handen overeen op de onderbuik te blijven staan. Na de oefening leek het alsof hij geen inspanning gedaan had. Hij voelde zich even monter als na de meditatie oefening. Dankbaar glimlachte hij naar Miereneter en maakte een lichte buiging.

“Kom we gaan verder,” zei deze, “weer in een proef gelukt, je bent mijn beste leerling ooit.”

“Ik ben ook je enigste leerling ooit geweest.” spotte Vliegende Arend.

Hierop klonk de kakelende lach van Miereneter door het bos. Na een lange wandeling en een behoorlijk steile klim kwamen ze aan op de top van de hoogste berg in deze streek.

Vliegende Arend genoot van het uitzicht. “Welke proef gaan we hier doen.”

“Geen,” glimlachte Miereneter, “ik wou al lang nog eens tot hier komen maar alleen lukt me dat nooit dus leek me dit een ideale gelegenheid om dat nog eens te doen.”

Vliegende Arend lachte :”er komen geen proeven meer denk ik.”

“Neen er komen geen proeven meer, je hebt alles wat belangrijk is al geleerd. Nu is het aan uzelf om het toe te passen.”

Vliegende Arend keek over de vlakte, de wind in zijn haar. “Het is hier mooi.” Miereneter knikte stilletjes instemmend.

Een paar dagen na hun terugkomst in het kamp stierf Miereneter met een glimlach om zijn mond. Vliegende Arend was niet meer van zijn zijde geweken en op de begrafenis danste hij al neuriënd het bizarre lied en dans van Miereneter. Hij was zijn beste vriend en mentor verloren. Zijn as strooide hij uit op de top van de berg waar hij ieder jaar weer naar toe zou gaan om zijn mentor Miereneter te eren.

Nu was het aan hem. Hij stak zijn mes en enkel zijn mes in zijn riem. Liet de spanning gaan en een zacht liedje neuriënd ging hij glimlachend schuifelend naar buiten. De wind waaide het laatste restje verdriet om zijn verlies weg. Hij was er klaar voor.”

Na het verhaal bleef Noene rustig naar het vuur staren. Het leek alsof iedereen zijn voorbeeld volgde. Het melancholische einde had zijn effect niet gemist. Iedereen was er stil van geworden en zat in eigen gedachten verzonken naar het vuur te staren. “Het is al laat.” Lotte verbrak de stilte. Iedereen knikte en stond op om te gaan slapen. “te ruste,” werd hier en daar gepreveld. Noene werd uit zijn overpeinzingen gerukt door een natte zoen op zijn wang. Verwonderd keek hij op.

Akina stond naast hem. “Een mooi verhaal, dank je,” en weg was ze.

Glimlachend stond Noene op. “De jeugd kon zo heerlijk spontaan zijn,” dacht hij. Hij rekte zich uit, wenste iedereen een goede nachtrust toe en verdween naar buiten.

De volgende ochtend verscheen iedereen goed uitgerust aan de ontbijttafel. Lotte had omwille van het goede weer buiten gedekt. Er werd druk over en weer gepraat en koffie, melk, brood en toespisjes werden aan elkaar doorgegeven.

Op een bepaald ogenblik trok Akina de aandacht van Noene: “Noene volgens mij wilde het verhaal van gisteren zeggen dat als iemand gelukkig wil zijn hij het beste altijd zijn kalmte en rust kan bewaren. Niet teveel tegelijk willen doen. Genieten van alle kleine dingen zonder jaloers te zijn op wat een ander heeft en ... euh... goed ademen om te ontspannen,” vervulde ze lachend haar betoog.

Iedereen keek Akina aan. Ze vergaten zelfs te kauwen.

Alleen Noene at rustig verder: “dat heb je goed begrepen Akina.” glimlachte hij.

Alle hoofden gingen richting Noene. Meende hij dat nu, dat er boodschappen in zijn verhalen zaten. Ze keken elkander aan. Alleen Akina had het blijkbaar gemerkt. Vrolijk wipte ze op haar stoel. Stak het laatste restje eten in haar mond en rende toen weg terwijl ze met volle mond riep: “k ga naar Wolkje.”

“Noene”, begon Lotte een beetje verwonderd.

Noene stak zijn hand op: “enkel voor wie ze willen zien, zitten er boodschappen in een verhaal. Enkel iemand die er klaar voor is zal ze eruit halen en gebruiken. Maar het maakt het verhaal niet minder waardevol voor alle andere mensen.” Hij dronk een slokje koffie: “en misschien zaten ze er alleen maar in voor haar omdat zij ze nodig had. Wie zal het zeggen. Maar laat ons nog wat bijpraten zodat ik iets te vertellen heb als ik in de dorpen kom.”

“Wanneer vertrek je?”, vroeg Lotte.

“Weet ik nog niet. Ik heb geen haast. Ik kan nu best wat rust gebruiken na de tocht naar Nele.”

Even later kwam Akina aangelopen met een piepkleine kikker in haar hand.

“Mag ik het houden?” hoopvol keek ze Lotte aan.

“Zou dat wel slim zijn,” antwoordde Lotte, “zou het diertje niet liever in vrijheid groot worden?”

„Slimme zet”, dacht Noene.

Je kon zien dat Akina hier diep over nadacht.

Plots zei Nele : "Nina komt eraan."

Iedereen keek dadelijk rond maar niemand zag ook maar iemand naderen.

Noene en Akina keken vragend naar Nele maar Lotte zei toen ook met een glimlach : "ja, ik voel ze ook. Ze komt eraan." Akina keek vragend naar Noene. Deze haalde even verbaasd zijn schouders op.

"Wij kunnen elkaar voelen als we op een bepaalde afstand van elkaar zijn," legde Lotte uit, "waarom weten we niet maar eigenlijk vinden we het best leuk."

"Moet dan wel moeilijk zijn om verstoppertje te spelen," zei Akina met een ernstige trek op haar gezicht. Ze keek verbaasd omdat iedereen in de lach schoot.

Het duurde nog zeker een half uur voor ze Nina zagen naderen. Slank, blond-bruine haren en een soepele stap, je kon zien dat het een lenige dame was. Een rugzak was losjes over haar rug gedrapeerd. Ze zwaaide al van ver met een hemelse glimlach op haar gezicht.

Noene klakte onbewust met zijn tong wat hem een duwtje van Lotte opleverde. "Houd uw manieren Noene," zei ze rustig. Toen Noene haar aankeek zag hij dat het speels bedoeld was want er lag een glimlach om haar mond. Toen Nina het erf opkwam ging iedereen haar tegemoet. Ze werd door Lotte en Nele hartelijk omhelst. Noene en Akina kregen een hand van haar. Akina werd hierbij door haar nauwkeurig bekeken. Akina werd er een beetje ongemakkelijk van.

Gelukkig redde Lotte de situatie. "Je zult wel honger hebben Nina," zei ze, "kom aan tafel. We hebben juist gegeten maar alles staat er nog dus tast toe." Snel haalde ze een tas en schonk koffie voor Nina in.

De rest bediende zich zelf. Nina was minder direct dan Nele maar kon haar nieuwsgierigheid voor Akina niet verbergen. Lotte vertelde in het kort het verhaal dat iedereen kende. Akina bleef stilletjes naast Noene zitten. Ze keek lang naar Nele. Toen begon ze de vrouwen een voor een te bekijken, lang en indringend. Het duurde niet lang of de gesprekken vielen stil. Iedereen keek naar Akina die zich hier zelfs niet meer van bewust was. Je kon zien hoe haar lichaam stilletjes verstarde. Haar geest werkte op een ander niveau en nam hier contact met de geesten van de dames. Deze waren hier niet op bedacht en kwamen te laat in verdediging. Ze werden duchtig gescand. Alle kennis werd door Akina opgezogen. Alle geheimen en belevenissen van hun leven werden aan haar onthuld. Op een bepaald moment voelde het aan alsof ze een waren. Ze voelden, dachten en reageerden hetzelfde. Op dat moment klonken de scherpe tonen van Noene's fluit doorheen de materie en bracht elke ziel terug naar zijn lichaam. Het magische moment was verbroken. Lotte, Nele en Nina keken verwaasd om zich heen. Akina lag trillend in Noene's armen die het kind zacht heen en weer wiegde. Niemand begreep wat er gebeurd was. Ook Akina niet, zoveel was wel duidelijk. Het kind zag er doodsbang uit. Lotte herstelde als

eerste.

“Het is niet erg Akina. Rustig maar, alles komt goed. Daar zullen wij voor zorgen.” Haar ogen zochten wanhopig naar een antwoord bij Noene maar ze zag dat deze het ook niet wist.

Eens bij haar positieve ontplofte Nele :”dat kind is een gevaar.”

Lotte ging dadelijk voor Akina staan, klaar om het te beschermen. Ze stond wijdbeens, benen stevig als een boom in de grond geplant.

Nele liep van woede rood aan. Haar bewegingen waren snel en hoekig. Ze zou al haar vuurenergie inzetten en de aardekrachten van Lotte en het kind verschroeien.

Soepel plaatste Nina zich tussen de twee. Met een zalvende stem sprak ze op Nele in : “Ja het kind is gevaarlijk. Ik zou je zo helpen want ik heb ook niet graag dat men in mijn geest rondwaalt en mijn kennis steelt. Maar kijk naar haar, ze kan er niets aan doen. Ze weet zelf niet wat ze doet en hoe het gebeurt. We kunnen ook proberen haar te begeleiden. Zodat ze haar krachten onder controle krijgt. Zo kan ze ons helpen andere mensen te helpen.” Terwijl ze dit zei leken de twee een gekke dans uit te voeren.

Nele probeerde Nina af te schudden door snel heen en weer te springen om op die manier toegang tot Akina te krijgen. Maar Nina gleed telkens soepel tussen de twee in. De vele vruchteloze pogingen en de woorden van Nina hadden een zalvende uitwerking op Nele. Langzaam aan werd ze terug rustig. Het water had weer gezegevierd.

“Misschien heb je wel gelijk,” zei ze eenmaal ze kalm was. Ze ging weer zitten maar hield Akina scherp in het oog klaar om op te springen en zich te verdedigen. Nina gleed naar Akina. Deze lag nu in de armen van Lotte, terwijl Noene haar hand vast had. Ze keek een beetje bang naar Nina. Deze glimlachte haar bemoedigend toe en streelde voorzichtig wat haar uit haar gezicht.

“Sorry,” bracht Akina zacht snikkend uit, “ik kan er niets aan doen. Ik wil het ook niet maar het is sterker dan mezelf.”

Zacht streelde Nina haar wang : ”kalm maar kind, wij zijn er nu. We gaan je helpen. Wees maar niet ongerust, alles komt goed.” Haar zachte melodische stem bracht rust. Net wat dit gezelschap op dit moment nodig had.

Plots klonk er handgeklap. Iedereen schrok. Ze keken in de richting van waar het kwam. Daar stond Nagar. “Bravo, heel goed, zo jij bent dus de kleine heks, de nieuwe ashta.” De lach op zijn gezicht voorspelde weinig goeds.

Instinctief plaatsten de drie vrouwen zich nu naast elkaar. Klaar om Akina te beschermen.

“Dames, dames,” ging Nagar hoofdschuddend verder, “waarom zou ik haar iets aandoen. Ik kan haar ook gebruiken.” Zijn gezicht kreeg iets slangachtig.

“Maak je weg Nagar. Je bent hier niet welkom.” Het was Lotte die als eerste antwoordde.

“Ja, maak je weg”, beaamde Nele de woorden van Lotte. Ze was weer rood aangelopen. Je kon zien dat ze haar uiterste best deed om zich te beheersen maar ze kon elk moment ontploffen. Dit keer zou Nina haar niet tegenhouden.

Ondertussen was Noene met Akina achter het huis verdwenen.

Nagar leek niet onder de indruk. Het leek alsof hij dit allemaal zo gepland had. Met een zwierige buiging en de grootste glimlach op zijn gezicht vervolgde hij : ”het was prettig kennis te maken met het jong. Ik kom nog wel eens langs, bij gelegenheid.” Plots was er een rookwolk en weg was hij.

Terwijl Nele en Nina zochten liep Lotte achter Noene en Akina. Lang moest ze niet roepen. De twee verschenen van achter de paardenstal. Zenuwachtig rondkijkend kwamen ze tot bij Lotte.

“Ik denk dat hij voorlopig weg is,” zei deze.

Nagar had de sfeer grondig verpest. Iedereen keek steeds zenuwachtig in het rond. Akina kon nergens meer alleen naartoe. Steeds liep er iemand met haar mee. Ze was hier wel blij om maar toch voelde het niet fijn aan. Ook Noene werd gevraagd zijn reis langs de dorpen vandaag al te beginnen. Alle info over Nagar zou nu welkom zijn. Met tegenzin ging Noene zijn zaken bijeen nemen. Tijdens het middageten werd er stilzwijgend gegeten. Ieder was in zijn eigen gedachten verzonken.

“Zou ik wel vertrekken?” begon Noene.

“Waarom niet,” antwoordde Lotte, “Akina is veilig bij ons en het kan nog lang duren voor we weer van hem horen. Voorlopig heeft hij de info die hij wil hebben. Hij gaat zoals hij zegt Akina niets aandoen zolang ze niet volleerd is. Pas dan is ze van onschatbare waarde voor hem.” Hierop stond ze recht en begon met het afruimen van de tafel. Je kon zo zien dat ze het zich harder aantrok dan ze wilde laten blijken: “we hebben alle info nodig, Noene.”

“Ja,” pikte Nina hier op in, “en wij moeten haar ook leren omgaan met de krachten die ze juist geleerd heeft.”

“Dat had ik graag anders gezien. Voor vuur is het makkelijker dat je het telkens met beetjes aangereikt krijgt. Telkens als je een deel beheerst het volgende deel leren,” begon Nele.

Nina knikte. Voor water was dit ook het geval maar gelukkig meestal minder dramatisch als vuur als er iets mis ging.

Akina stond recht en ging Lotte helpen. Ze waren nog in de keuken bezig toen Noene zijn vertrek kwam aankondigen. Akina drukte zich vast tegen hem aan. Lotte veegde haar handen aan haar schort af en legde een hand op Akina’s schouder. “Maak je niet ongerust Noene. Wij trekken ons plan hier wel. Houd je oren en ogen voor ons open en wees voorzichtig.”

Noene knikte :”Tot binnen enkele maanden. Het gaat jullie goed.” Hij ging naar buiten en waaide nog snel naar Nele en Nina. Zonder om te kijken stapte hij stevig door in de richting van de stroom. Deze zou hij stroomopwaarts volgen tot in het volgende dorp.

Hij vond het ritme niet. Zijn gedachten bleven maar bij de vrouwen rondhangen. Hij was er niet gerust in. Waarom moest die Nagar nu ook op het toneel verschijnen. Anders stapte hij zo vrolijk naar het volgende dorp, blij dat hij weer zijn oude vrienden zou zien maar nu was hij liever bij Lotte gebleven. “Misschien is het wel nuttig,” sprak hij zichzelf moed in. De zon was al bijna ondergegaan toen hij het dorp naderde. Van het vrolijke welkom dat hem gewoonlijk te beurt viel was niets te merken. Noene keek verwonderd rond. Hij zwaaide vrolijk naar bekende gezichten. De enkele keer dat hij een groet kreeg was het een snelle handbeweging en de man of vrouw ging verder aan de slag. Noene besloot de herberg binnen te gaan. Daar zou hij het laatste nieuws wel krijgen en hopelijk een goede verklaring.

“Dag waard”, zei Noene met de breedste glimlach.

“Dag Noene, wat zal het zijn.”

“Zoals gewoonlijk wat de pot schaft”, antwoordde Noene.

“Die tijd is voorbij Noene”, ondertussen werd er een menu onder Noene’s neus geduwd.

Noene bekeek verwonderd het menu : “wat is dat?”

“Wij zijn nu een restaurant, wil je eten dan betaal je,” en als antwoord op de verwonderde blik van Noene, “sorry Noene, zaken zij zaken.”

“Maar ik betaal toch altijd met een verhaal en mijn fluitspel. Dan komen de mensen om te luisteren en te dansen dat doet de zaken toch draaien?”

“Ja, maar als ik mijn zaal aan u verhuur en de drank en eten doe gelijk vroeger dan verdien ik meer. Jij kunt dan inkom vragen om uit de kosten te komen. Maar voor eten en slapen betaal je nu ook.”

“Ja maar vroeger ...”

“Ja, vroeger maar Nagar heeft ons nu laten inzien dat we al veel geld laten liggen hebben. Pirre de ziener van het dorp heeft het bevestigd. We moeten de economie laten draaien, beleggen, investeren. Dan kunnen we veel kopen.”

“Nagar,” de naam kwam er als een vloek uit, “wat was die nu weer van plan.” Het hinderde Noene alleen dat hij de mensen zo snel had weten te overhalen.

“Goed,” zei Noene, “geen probleem.”

Hij draaide zich om en verliet de herberg. Aan de rand van het dorp nestelde hij zich tegen een boom. Morgen zou alles beter gaan. Hij dronk nog wat water om zijn knorrende maag te sussen en probeerde zo snel mogelijk de slaap te vatten. De volgende morgen nam hij plaats op het dorpsplein aan de waterpomp. Eerst vulde hij zijn drinkbussen bij en na een goede slok fris water begon hij op zijn fluit te spelen in de hoop de nieuwsgierigheid van zijn oude vrienden op te wekken. Ze zouden weer aan zijn lippen hangen en in ruil eten en een slaappleats aanbieden. Hij had er het volste vertrouwen in. Zo was het altijd al geweest. De vrolijke melodie van zijn fluit trok inderdaad de aandacht.

De burgerwacht kwam op hem toegestapt. “Wat u doet is verboden. Op straat mag niet gebedeld worden.”

Noene kende de mannen en begon kameraadschappelijk : “kom jongens, ik bedel toch niet, ik lok de mensen om zoals altijd mijn verhalen te vertellen. Dat weten jullie toch.”

“Zomaar, gratis”, repliceerden de gardisten met een lichte spot.

“Ja, eigenlijk wel, al hoop ik wel op een maaltijd en een slaappleats maar dat weten jullie toch. Het is toch niet de eerste keer dat ik hier kom.”

“Dat is het juist Noene we kennen u, je leeft van de hemelse dauw en wat je zoal bijeen kunt bedelen.”

“Ik ben een verhalenverteller en muzikant,” antwoordde Noene licht geïrriteerd.

“Tijdens de markt mag je dan je ding komen doen als je eerst een vergunning koopt.”

Noene verloor nu echt zijn geduld en wou juist de mannen te woord staan toen er aan zijn mouw getrokken werd. “Kom Noene,” en tegen de wachters, “Vergeef het Noene hij kent de nieuwe wetten nog niet. Ik zal hem wel op de hoogte brengen. Het zal niet meer gebeuren.” Snel trok ze Noene met zich mee voor de wachters konden reageren. Noene besloot de oude vrouw maar te volgen. Ze gingen enkele smalle straatjes door en stopten voor een klein oud huisje. De vrouw deed snel de deur open en duwde Noene naar binnen. “Neem een stoel Noene.”

Noene die gebogen stond om niet met zijn hoofd tegen de balken van het plafond te stoten ging blij op de uitnodiging in. Iets later vulde de geur van verse koffie de kamer. De dame zette Noene een grote kom dampende koffie voor. Deze nam hem dankbaar aan. Ze sneed snel het zelf gebakken brood aan en plaatste er wat zelfgemaakte pruimenconfituur naast. Noene liet het zich smaken.

“Wat is er aan de hand?”, wou hij weten.

“Nagar is in het dorp aangekomen en heeft de mensen overtuigd dat ze totaal verkeerd geleefd hebben. Hij heeft er, als bij toverslag, voor gezorgd dat de

mensen enkel nog aan geld verdienen denken en geen tijd meer voor elkaar hebben. Ze komen nog wel samen om hun hobby te beoefenen maar elkaar helpen, vergeet het maar. Ze hebben zelfs niet echt tijd meer voor hun gezin. Ze zijn overtuigd dat als ze het nodige speelgoed en kleren kopen dat ze hun taak volbracht hebben. Maar tijd om naar de kinderen te luisteren hebben ze niet meer. Laat staan in de kinderen hun leefwereld meegaan,” de oude vrouw schudde haar hoofd, ”de grootste onbenulligheden zijn nu belangrijker geworden. Mooie kleren, een volbloed paard en waarvoor, het kan de kar nog niet eens trekken.”

“Maar hoe kon het zo snel gaan? Een jaar geleden was dat toch nog niet zo.”

“Vergeet niet dat Nagar een magiër is Noene. Hij had zijn zaken goed voorbereid. Pirre bleek al lang een volgeling van hem te zijn en zo heeft hij in ieder dorp wel iemand zitten. Gewoonlijk krijgen ze dan de functie om mensen te genezen. Iemand anders mag dat niet meer, dat is bij wet verboden. Samen met het dorps hoofd houden ze iedereen goed in toom.”

Noene zat een hele tijd nadenkend te kauwen. “Is iedereen besmet? Op u heeft het toch geen uitwerking gehad.”

“Ik ben een volgeling van Nina en genas mensen met waterkracht. Ik mag dan niet de kunde van Nina hebben maar blijkbaar was ik sterk genoeg om de rechtstreekse beïnvloeding van Nagar te weerstaan. Maar Nagar heeft weet van ons bestaan en heeft goud uitgelooft voor wie zo iemand als ik kan aanbrengen. We worden dan publiekelijk verbrand als voorbeeld. Hij wil de oude wijze volledig uitroeien. Hopelijk komen Nina en haar zussen snel in actie.”

“Ik zal ze op de hoogte brengen,” stelde Noene haar gerust, “maar eerst moet ik proberen uit te vissen of het er overal zo aan toe gaat als hier. Ik vertrek dadelijk.”

“Hier zijn enkele adressen van volgelingen van Nina of van een van haar zussen. Ik ken niet iedereen maar anderen zullen u wel nieuwe namen geven. Dan weet ge toch al in die dorpen waar ge terecht kunt.” De oude vrouw kribbelde enkele namen en dorpen op een blaadje papier dat nog als boodschappenlijstje gediend had.

Noene stak het zorgvuldig weg. “Bedank voor alles, wees maar niet ongerust. Alles komt in orde.” Hij gaf de oude vrouw nog een hand en ging op weg naar het eerste dorp op zijn lijstje. Hij was nog maar juist in de hoofdstraat op weg uit het dorp toen iemand hem riep. Hij herkende een van de wachters van deze morgen. Hij had zijn uniform niet meer aan en kwam breedlachend naar hem toe. “Sorry voor deze morgen Noene maar we moeten nu eenmaal ons werk doen. En ga je nog ergens spelen?”

“Alleen als ze me betalen. Willen ze me horen dan moeten ze maar iets organiseren. Gratis doe ik het niet meer.” Antwoordde Noene die zijn rol goed

speelde.

“De oude vrouw heeft het u goed uitgelegd zie ik. Goed zo, voor niets gaat de zon op,” Kameraadschappelijk sloeg hij Noene op de schouders, “ik ben blij dat ge het begrepen hebt.” Nog een laatste groet en hij vervolgde zijn weg.

Noene liet langzaam de lucht uit zijn longen ontsnappen. Hij had het er goed van af gebracht. Die rol moest hij dus spelen. Snel begaf hij zich terug op weg. Hij wou zo snel mogelijk wat informatie verzamelen zodat hij de zussen op de hoogte kon brengen. Hopelijk ging daar alles goed.

In het volgende dorp kon hij dadelijk merken dat het er net zo aan toe ging. Hij had zijn verhaal goed voorbereid en ging zo snel mogelijk naar de persoon die op het papertje bij het dorp vermeld stond. Hij moest het wel een paar keer vragen maar niemand schonk er ook maar enige aandacht aan.

Op een bepaald moment werd hij door een gardist tegen gehouden. “Papieren,” bromde de man.

Noene had geen enkel idee wat deze man bedoelde. Hoe moest hij zich hier nu uit redden. Het was duidelijk dat van hem verwacht werd dat hij wist wat die zogezegde papieren waren. Hij zag dat de ander lichtjes ongeduldig werd. “Ik ben artiest,” probeerde hij nog. Het maakte blijkbaar weinig indruk op de man.

“Ook artiesten moeten ergens wonen en hebben dus ook papieren om te bewijzen vanwaar ze komen, dus snel een beetje.” Zei hij hooghartig. Hij was zich bewust van de belangrijkheid van zijn functie.

De mensen stopten al om te zien wat er gebeurde. Noene hoorde afkeurend gemompel. Noene zag echt geen uitweg. Hier moest hij zich uit bluffen. Hij zette een even hoge borst op en zei terwijl hij zijn hoed afnam en met een zwierige zwaai zijn haren naar achter streek: ” Zoals ik al zei ik ben artiest en op het moment dat de wet van kracht werd was ik op tournee en dat ben ik nog steeds. Dus u begrijpt dat ik in de onmogelijkheid ben om mij op dit moment in orde te stellen.” Hij stak zijn kin omhoog en keek langs zijn neusbrug neer op de man tegenover hem.

Deze twijfelde, dat zou kunnen natuurlijk. Het was ook allemaal zo nieuw. Noene zag de twijfel bij de man en besloot er geen gras over te laten groeien. “Misschien kunt u me een akte geven waarmee ik me tijdelijk kan verplaatsen tot ik me in mijn woonplaats in orde heb kunnen stellen.”

De gardist, die al blij was dat hier een oplossing aangereikt werd zonder dat hij moest laten blijken niet te weten wat te doen in zo een situatie, knikte en zei: ” Dat is een mogelijkheid. Als u me zou willen volgen mijnheer.” Hij draaide zich om en ging Noene voor naar zijn huis. Hij had het ook als kantoor ingericht en buiten hing een bord, zo scheef dat Noene zijn hoofd schuin moest houden om te kunnen lezen wat er op stond. “Garderie”, vermeldde het bord. Noene kneep zijn ogen eens goed dicht en opende ze terug om het nog eens te lezen. “Ze menen

het,” dacht hij geamuseerd. Met een zwierig handschrift schreef de man het document. Af en toe stoppend om het geboortedorp, Noene nam een dorp bij de vuurberg, of de naam te vragen. Een zwierige handtekening en een hoop stempels vervolledigde het document. “Alsjeblieft, niet verliezen, dat maakt 2 munten.” De man hield zijn hand open terwijl hij Noene aankeek. Hier had Noene niet meer aan gedacht, alles koste nu geld natuurlijk. Maar hij liet zich niet van de wijs brengen. Nonchalant ging hij naar zijn vestzak. Taste erin rond, ging naar de andere zak. Om daarna beide zakken na te kijken. Voelde in andere zakken en zijn bepakking. Hij keek nerveus in het rond “ze hebben me bestolen. Ik had het juist nog.” De gardist zuchtte, “ook dat nog” en begon met het schrijven van een aangifte van diefstal. Hoe moest hij dat nu weer oplossen. Al dat werk gedaan en nu kon die man niet betalen. Hij kon de man niet laten gaan zonder het papier. Hij kon het papier niet geven zonder betaling en hij kon de man niet opsluiten omdat hij bestolen was. Wat was zijn leven toch ingewikkeld. Even in de keuken iets sterks gaan drinken. Hij hoorde Noene roepen dat hij binnen een uurtje terug was met geld. “Oef, dat ging dan toch opgelost geraken.” Toen het uur om was en Noene nog steeds niet terug was, werd hij toch een beetje ongerust. Aan zijn bureau gekomen zag hij dat het papier ook verdwenen was. Hij wou nog buitenstormen maar besepte toen dat die gast vermoedelijk al lang verdwenen zou zijn. Als hij nu eens deed alsof hij die man nooit ontmoet had. Er was toch niemand die iets gezien had en dan konden ze hem er toch al niet mee uitlachen. Dat leek hem de ideale oplossing, zo was hij ineens van al de problemen verlost. Met een gelukkige glimlach verliet hij zijn kantoor. Noene had het dorp al lang achter zich gelaten. Hij wou nog snel eens langs zijn beste vriend de smid gaan om te zien hoe het daar aan toe ging en dan naar Lotte.

Toen hij het dorp waar Akina opgroeide naderde zag Noene al dadelijk de verschillen. De huizen waren al grotendeels terug opgebouwd maar dan beter afgewerkt dan vroeger en mooi geverfd. De straten lagen er netjes bij. Percelen grond waren mooi omheind en de honden liepen elk achter hun omheining. Hij ging dadelijk naar het huis van de smid. Toen hij binnen kwam keek hij wel even op. De mannen waren rond het smidsvuur verzameld. Ze waren juist in een vurige discussie verwickeld. Noene plaatste zich stilletjes in het donkerste hoekje van de smidse. De mannen waren te druk bezig om hem op te merken. Ze hadden duidelijk een meningsverschil over de verharding van de hoofdweg in het dorp. “Je bent veel te duur,” brulde de steenkapper tegen de aannemer van de werken, “die van het lage dorp doet het voor veel minder.”

“Wel ja, besteed het maar uit aan vreemden,” was het weerwoord.

“Jij gaat daar toch ook je steen halen in plaats van bij mij,” bracht de lokale handelaar naar voor. De steenkapper kreeg de kans niet meer om te

antwoorden want een paar boeren lieten duidelijk verstaan dat ze niet begrepen waarom zij bij moesten leggen bij de aanleg van de hoofdstraat terwijl ze ver buiten het dorp woonden. De discussie ging genadeloos door tot de smid ten einde raad met zijn hamer op het aambeeld sloeg. "Noteer," zei hij tegen de wever die naast hem zat, "dat we de volgende vergadering verder zullen praten over de aanleg omdat we nu eerst met de verschillende groepen de nieuw aangebrachte argumenten moeten overwegen."

Noene zag aan de frons op zijn voorhoofd dat hij het gewoon zat was. Vroeger zouden ze ook praten over het hoe en het wanneer maar ze zouden samen de taak aanvatten. Het bracht eenheid in het dorp en geen tweedracht zoals nu. Toen de mannen weg waren zag de smid Noene pas zitten. Schichtig keek hij rond.

"Akina is nog bij Lotte", beantwoorde Noene de niet gestelde vraag. Hij zag de opluchting op het gezicht van de smid.

"Sorry Noene als je hier wil verblijven moet ik weigeren. Ik heb geen vergunning." Noene zag dat de smid zich hier niet gemakkelijk bij voelde.

"Geeft niet, ik blijf toch niet lang. Ik kwam alleen maar zien hoe het met jullie was. Het dorp wordt mooi zie ik. Dat is goed."

"Ja," zei de smid, "in het begin werkte we goed samen maar sinds Nagar geweest is." De smid schudde zijn hoofd. Hij kon het maar niet vatten waarom alles nu zo ingewikkeld moest verlopen. "Welk nieuws uit de omstreken," ging hij verder met een glimlach.

"Ik mag nog niets vertellen, ik heb nog geen vergunning." Noene zag de verrassing op het gezicht van de smid. Toen begon hij te lachen. "Kom, als je het niet verder verteld zal het wel mogen denk ik." Nu lachte de smid ook. Noene vertelde alles wat hij tot nu toe meegemaakt had. De smid keek hem aan toen Noene gedaan had met vertellen.

"Sorry, Noene ik kan niet geloven dat Nagar iets kwaads van plan is. Al zijn ideeën zijn goed. Ze brengen ons niets dan voorspoed."

"Zie je dan niet," begon Noene maar hij kreeg de kans niet zijn zin af te maken.

"Misschien kun je beter gaan Noene. Omwille van onze oude vriendschap zal ik je niet aangeven maar Nagar is ok. We leefden helemaal verkeerd en je bent dom als je dat niet inziet. Het is niet omdat een marktzanger het nu moeilijk heeft dat het hele systeem niet deugd."

Noene zag dat hij beter kon gaan. "Voor de feesten hebben we al muzikanten dus als je werk zoekt ben je al te laat." Riep de smid hem nog na toen hij de smidse verliet.

Dit alles deed Noene pijn aan het hart. Zonder om te kijken of iets te zeggen stapte hij verder, terug het dorp uit. Hij moest vechten tegen de tranen, zijn beste vriend. Hij begon een grondige hekel aan Nagar te krijgen. Hij was nog

maar een paar meter uit het dorp toen hij zijn naam hoorde roepen. Achter een dikke eik stond de zoon van de smid. Hij zwaaide heftig met zijn hand dat Noene moest komen. Ook al had hij er niet echt zin in toch ging Noene naar de jongeman toe. "Hoe is het met Akina," terwijl hij het vroeg liep de jonge man rood aan.

Noene keek verbaasd op. "Goed," zei hij met een glimlach, "ze vordert goed in de leer bij Lotte. Waarom?" Hij kon het niet laten. Hij wist goed genoeg waarom of meende het toch te kunnen vermoeden.

Jokke werd nog roder : "dit heb ik voor haar gemaakt. Zou je het haar willen geven?" Het werd bijna fluisterend uitgesproken. De jongen had duidelijk last van een droge mond en keel. Hij bleef naar de grond kijken toen hij Noene een kleinood toe stopte. Noene bekeek het. Het was een oud ijzer gesmeed paardje in de vorm van een hangertje. Noene klakte met zijn tong. Dit was mooi handwerk. Hij wou nog iets zeggen maar Jokke was hem voor. "Dank je," kwam er fluisterend uit en weg was hij.

Noene keek hem nog even na. Hij herinnerde zich de woede van de smid om zijn zoon die vroeger de kleine Akina steeds had geholpen. Bekeek het hangertje nog even en stak het toen voorzichtig weg. Terwijl hij zich terug op weg naar Lotte begaf voelde hij zich toch al iets beter. De liefde bestond nog, dat was een goede zaak. Naarmate hij vorderde werd zijn tred lichter, hij ging Akina en Lotte terugzien. Zijn hart zong. De wereld leek hem terug mooier. Het begon Noene op te vallen hoeveel mensen er nu onderweg waren. Iedereen leek gehaast. Bij de wagens met bouwmaterialen of groenten kon Noene zich wel voorstellen wat de bedoeling was. Bij de andere mensen, sommige chique opgedoft, kon Noene zich niet voorstellen waarom ze hier rond reden. Vroeger zou hij spontaan een gesprek aangeknoopt hebben om meer te weten te komen. Nu durfde hij niet meer. Hij was de laatste tijd al te veel uit de toon gevallen. Vroeger zouden ze ook tijd gemaakt hebben om te praten maar nu leek dat er ook niet echt in te zitten. Op de haastig voorbij trekkende wagens zaten mensen met schichtig rondkijkende ogen. Zonder glimlach, dikwijls een zorgelijke trek op het gezicht. Noene voelde medelijden met hen. Plots hoorde hij een schreeuw achter zich. "Hey, weg." Puur van schrik sprong Noene naar de kant van de weg. Gelukkig voor hem, want naast hem raasde een ruiter te paard in volle snelheid voorbij. Een kwade blik werd nog snel in zijn richting geworpen. Noene ging op een steen die aan de kant van de weg lag zitten. Hij moest even van de emoties bekomen. Zijn wild kloppend hart wat laten bedaren. Hij zat daar een beetje voor zich uit te staren. Een oude vrouw, die hij al van ver had zien aankomen, kwam rustig op hem afgesloft. Ze zette zich naast Noene op de steen. "Het is me nogal wat," begon ze, "vroeger kon je hier rustig wandelen en was je blij als je eens iemand zag, maar nu." Ze legde een doekje op de steen,

haalde wat kaas en een brood uit een zak en sneed deze met een mes aan. "Neem maar," zei ze tegen Noene.

Deze staarde de vrouw verwonderd aan. Zover was het nu gekomen dat hij verwonderd was dat er iemand nog tijd had en vriendelijk was. "Dank u," zei hij terwijl hij een stukje kaas en wat brood nam. De oude vrouw had ondertussen twee tassen vol geschonken met wat kruidenthee. Dit op zich was al verwonderlijk. Noene bleef de vrouw aankijken terwijl hij bedachtzaam op een stuk brood kauwde. Deze haalde doodbedaard een bol garen uit haar zakken en begon te breien. Noene begreep hoe langer hoe minder van de situatie en vroeg zich af wat er nog allemaal in die zakken zou kunnen zitten. Na een paar steken keek ze Noene glimlachend aan. "Naar waar gaat de reis." Ze zag de vertwijfeling op Noene zijn gezicht. Zou hij durven antwoorden of was dit weer een valstrik. Ze kneep haar ogen samen en keek intens in de ogen van Noene. Opeens verscheen weer die glimlach op haar gezicht, "doe Lotte de groeten van mij." Nu wist Noene helemaal niet meer wat zeggen. "Ik ben een van haar volgelingen," ging de vrouw verder, "en voel uw verbondenheid met haar." Noene besloot de vrouw te vertrouwen en vertelde wat hij gezien had. De vrouw bevestigde zijn verhalen door ze aan te vullen met verhalen uit andere steden. "En de kinderen werden bij mij achtergelaten terwijl de ouders uitgingen," besloot ze haar verhaal, "Een stapje in de wereld zetten noemden ze dat want ze mochten toch ook van het leven genieten. Ze konden maar niet begrijpen dat ze hun grootste geluk, het bezig zijn met hun kinderen, weggooiden." Droefgeestig staarde ze voor zich uit, "ze gaven me nog aan bij de garde omdat ze me raar vonden. Ik kon nog net vluchten. Ach ik kon het toch niet meer aanzien." Dat laatste meende ze niet, dat kon Noene aan haar vochtige ogen zien. Ze aten nog wat stilzwijgend verder. "Ik was een vroedvrouw. Nu nemen ze een genezer, een volgeling van Nagar. Het is nu zelfs voor mij verboden zijn om iemand te helpen. Ik mag nog enkel assisteren als ik eerst trouw zweer aan Nagar." Zachtjes schudde ze haar hoofd en staarde dan naar niets over de dorre vlakke. Noene wist niet dadelijk wat zeggen. Het bevestigde alles wat hij tot nu toe gemerkt had en versterkte het wrange gevoel dat hij er aan overhield.

"Misschien kun je met me meegaan naar Lotte," opperde hij.

De vrouw knikte droefgeestig. "Jij nog iets?"

Noene knikte ontkennend terwijl hij het laatste stukje brood in zijn mond stak. De vrouw begon alles terug in haar zakken te steken. Ze wilden juist vertrekken toen een man helemaal in het zwart op een zwart paard naast hen halt hield. "Papieren," zei hij nors. Op zijn hoed zag Noene hetzelfde kenteken dat hij eerder bij de garderie en op de uniformen van de garde gezien had. Beide haalden hun papieren boven. "Artiest," zei hij bedenkelijk, "en u?" Zijn doordringende ogen keken naar de vrouw. Noene zag dat ze ongemakkelijk

werd onder zijn blik.

“Zij is mijn wegverantwoordelijke.”

“Wat is dat?”

“Zij zorgt voor het papierwerk en kijkt erop toe dat alles in orde is voor de show. Bovendien zorgt ze via haar relaties voor bijkomende optredens.”

De gardist keek lang naar de vrouw. “Waar is het volgende optreden?”

Zenuwachtig antwoordde de vrouw : ”rivierstad.” Het kwam er moeizaam uit alsof ze een te droge keel had. Hierdoor had de man het niet goed verstaan. Hij boog zich voorover naar de vrouw toe :”waar?”

Dit maakte de vrouw nog zenuwachtiger. “Rivierstad,” probeerde ze nog eens. Ze wou het iets luider zeggen maar door de zenuwen schoot haar stem door en riep ze het antwoord naar de man toe. Het paard stapte geschrokken achteruit. De man snokte aan de teugels en keek woedend naar de vrouw. Hij wou haar juist de huid vol schelden toen een kar, in een poging hem te ontwijken, kantelde en zijn vracht over de weg verloor. Een wagen die uit de tegenovergestelde richting kwam deed een ultieme poging de gekantelde wagen en zijn bestuurder te ontwijken. Hij stuurde zijn dieren de berm in waar hij in het zand kwam vast te zitten. Binnen de minuut was het verkeer aan beide zijden volledig vastgelopen. Mensen begonnen te roepen en te tieren. De man in het zwart kon niet anders dan zijn aandacht op het ongeval richten. Hij keek boos naar Noene en de vrouw en deed teken dat ze moesten doorlopen.

De vrouw keek naar Noene : ”misschien zijn er gewonden, ik moet helpen.”

“Dan verraad je jezelf, kom we gaan”, Noene sleurde de vrouw mee.

Terwijl ze voortstapte keek de vrouw nog een paar maal om. Opeens stopte ze. Met tranen in haar ogen zei ze : ”Sorry, Noene, ik kan het niet. Ik heb een eed gezworen. Ik moet die mensen helpen.” Ze draaide zich om en ging terug naar het ongeval, haar ondergang tegemoet.

Noene zette volledig ontmoedigd zijn weg verder. Lotte zag direct dat er iets ergs moest gebeurd zijn toen ze Noene zag. Met verbijstering aanhoorde ze zijn verhaal. Iedereen was sprakeloos, dit hadden ze niet verwacht.

Kordaat stond Lotte op :”kom we gaan slapen, de nacht brengt raad. Morgen zien we alles eens zo helder, dan zullen wij een oplossing bedenken.” Ze ging het huis binnen gevolgd door Nele en Nina.

Enkel Akina bleef zitten. Ze staarde Noene met grote ogen aan. “Wil je mij nog een verhaal vertellen?” vroeg ze met een klein stemmetje.

Noene keek haar glimlachend aan. “Tuurlijk, laat me eens denken.”

“Hoofdschuddend keek Teka zijn broer na. Deze was al weer op weg naar het strand. Zijn wiegende slenterpas hinderde Teka enorm. Vroeger was dat

anders. Zoals elke tweeling verstonden ze elkaar bijzonder goed. Ze waren steeds samen, steeds op weg naar nieuw kattenkwaad. Alles hadden ze samen gedaan, van het drinken van het eerste moedermelk tot het volwassenwordingsceremonie. Daarna was het verkeerd gegaan, vond Teka. Hij had een vrouw gevonden, Timba niet. Hij had zich opgewerkt en was een belangrijk man geworden in het dorp, Timba niet. Hij zuchtte eens en schudde weer zijn hoofd. Wat zat hij hier zijn tijd te verdoen. Hij moest snel naar het dorp. Hij moest nog wat zaken regelen, daarna een vergadering. Deze moest op tijd eindigen want daarna moest hij nog naar een feest, dat mocht hij ook niet missen. Druk, druk, druk, snel haastte hij zich door de straten van het dorp. Ongeduldig klopte hij op de deur van een klein huisje in een van de zijstraten. Hij liep wat over en weer te ijsberen. "Waar bleef hij toch." Weer klopte hij op de deur. Hij was al bijna weer vertrokken toen de deur openging. "Ah, Teka, het is klaar hoor, kom binnen." De oude man slofte weer de gang in. "Nee, nee, ik heb geen tijd." Verder kwam Teka niet.

De oude man was al het naburig kamertje in gesloft. Nu moest hij wel volgen. Het hinderde hem verschrikkelijk. Weer zo iemand die alle tijd had. Was hij nu de enige die het druk had? De oude man hield hem met pretlichtjes in de ogen de versierde staf voor. Teka rukte hem bijna uit de oude man zijn handen. Snel keurde hij de staf. Pracht werk, de oude kende zijn stiel. Hij had een goede keuze gemaakt met het werk aan hem uit te besteden. Snel nam hij het afgesproken bedrag uit zijn zakken en gaf het de oude man. Deze had, naar oude gewoonte, de glazen al op tafel gezet om een dronk uit te brengen. Een soort bezegeling van het werk. "Nee, voor mij niet, ik moet weg." Teka haastte zich al weg. De oude schonk voor zichzelf dan maar een glaasje in. Een goede jongen die Teka. Altijd voor iedereen in de weer. Spijtig dat hij altijd zo weinig tijd had. Hij had wel even zin in een babbel gehad. Teka bracht de staf naar zijn huis. Nog snel de boodschappen die hij voor vrouw Litse gehaald had bij haar binnenbrengen. Dat moest nog net lukken voor de vergadering begon. Snel groette hij zijn vrouw : "Ik ga snel verder doen."

"Kun je nog wat hout halen?"

"Ja, hoor vrouwke," een snel zoentje op haar wang. Toen hij de staf opgeborgen had en het hout gehaald, ging hij zich omkleden voor de vergadering. Maar eerst zich nog snel even wassen. Natuurlijk de emmer water was leeg. Dan maar snel naar de waterput. Misschien beter twee emmers meenemen. Snel liep hij naar de achterplaats waar de andere emmer stond. Natuurlijk stond hij weer helemaal achterin. Dan maar snel een beetje opruimen. Ondertussen de boodschappen meenemen. Als hij zich haastte moest het nog lukken. Zo was Teka druk in de weer tot hij merkte dat hij eigenlijk bijna geen tijd meer over had. Snel waste hij zich, trok andere kleren aan, murmelde een snelle

groet naar zijn vrouw en haastte zich binnendoor naar de vergadering. Het moest weer lukken, het kleine straatje was geblokkeerd door de wijnhandelaar die zijn kar aan het laden was. Zeker voor het feest waar hij straks naartoe moest. Helemaal opgewonden vervloekte hij de man. Nu moest hij helemaal terug naar de hoofdweg. Hij liep zich de ziel uit zijn lijf. Dat ze al maar niet zonder hem begonnen waren. Toen hij de zaal binnenstormde, ondertussen verontschuldigen prevelend, zag hij iedereen rustig zitten praten.

De vergadering had veel te lang geduurd. Iedereen had ineens een mening over de zaak gehad. Hij had zijn standpunt telkens opnieuw moeten uitleggen. Niemand leek het te begrijpen terwijl het toch duidelijk was dat hij gelijk had. Tijd om erover te pieken had hij niet. Hij was al te laat voor het feest.

“Hey Teka, ga je ook naar het etentje voor de verjaardag van Tjompe?”

“Glad vergeten,” dacht Teka, “Natuurlijk ik kom alleen wat later,” zei hij. Ja daar moest hij ook bijzijn. Misschien kon hij wel even weg op het feest. Snel naar het feest, waar hij een korte toespraak hield. Wat handen schudden van bekenden. Met een glimlach om de mond volgde hij de gesprekken maar echt luisteren deed hij niet. In zijn hoofd was hij al bezig met het verjaardagsfeest en het werk dat hij nog zou willen doen. Wat moest hij trouwens als verjaardagscadeau geven. Als hij nu die staf eens gaf. Hij kon voor zichzelf altijd een nieuwe laten maken. Zodra hij de kans zag, ging hij er vandoor om snel de staf te halen en dan naar het feestje. Hij zou straks wel naar hier terug komen. Hij was op weg naar huis toen de noodklok luidde. Snel haastte hij zich naar het marktplein. De menigte stroomde samen. Op een verhoog stond vrouw Litse. Ze gilte in paniek de menigte toe : “Antjoe is met een boot de zee opgegaan. Toen ik hem zag was hij aan het proberen het zeil weer te hijsen. Het lukt hem niet. Hij drijft recht op de rotsen af. Hij zal te pletter slaan.” Antsjoe was haar kleinzoon, een jongen van 8 jaar. Dadelijk sprong Teka op het verhoog :”Kom mannen we nemen snel een sloep.” Hij werd al onderbroken: “gaat niet, ze liggen met het springtij op komst, al helemaal het land op getrokken. Dat gaat veel te lang duren om ze naar het water te trekken en dan moeten we ze nog optuigen. Dat was een idee van Teka geweest omdat bij het laatste springtij veel boten schade hadden opgelopen. “Een prauw, dan kunnen we roeien. Wie heeft er een prauw.” De oude houtsnijder stak zijn hand op. Snel koos Teka 8 sterke mannen om te roeien. Zichzelf benoemde hij stuurman. Snel haasten ze zich naar het huis van de houtsnijder. Op 3 werd de prauw op hun schouders gehesen. Maar het lopen vlotte niet zo goed. Teka deed ze stoppen. “Oke bij 3 beginnen we allemaal met de linkervoet. 1 2 3 links links.” Doordat ze dezelfde cadans aanhielden kwamen ze nu goed vooruit. De prauw werd in het water gelegd. “Kijk,” schreeuwde vrouw Litse. Iedereen vreesde het ergste. Er was ook teveel tijd verloren gegaan. Met een bang hart keek iedereen naar het

bootje op zee. Er was iemand bij in het bootje geklommen. Het zeil werd gehesen en al snel stevende het op de kust af. Korter bij gekomen zag men dat het Timba was. Iedereen juichte als de boot het zand opschuurde. “Hoe?” begon Teka. Timba haalde de schouders op :”ik zat zoals altijd op het strand en toen ik het zag gebeuren ben ik naar daar gezwommen.”

“Zo ver?”

Timba glimlachte :”ik zwem veel als ik niet aan het vissen ben,” en met een knipoog naar Teka,” en niet slaap.”

“Kom,” riep vrouw Litse, “een groot feest om de redding te vieren.” Iedereen liep goedgehumt naar het dorp. Timba werd meegetroond als de held van de dag. Halfweg de nacht merkte Teka dat Timba er stilletjes vandoor ging. Timba was weer tegen zijn palmboom gaan zitten. Hij keek op toen er iemand naast hem kwam zitten. “Teka, moet jij niet op het feest zijn?”

“Nee, Timba, ik ga het wat langzamer aan doen. Niet meer overal bij willen zijn. Niet teveel tegelijk willen doen en laat ons eerlijk zijn, zo belangrijk ben ik ook niet. Ik durf te wedden dat ze me nog niet eens missen, zo heb ik dan ook tijd om terug wat te zwemmen. Maar jij, de held?”

“Ach weet je, ik had nu een afspraak met de maan.”

Teka keek zijn broer verwonderd aan. Toen schoten ze beiden in een lach. Gelukkig hadden ze elkaar nog en dat was het belangrijkste op aarde beseften ze.”

“Vindt uzelf niet te belangrijk en onmisbaar en neem niet te veel hooi op je vork. Bovenal DOE ALLES AANDACHTIG !” De laatste zin riep Akina luid uit. Ze was blij, ze had het gevonden. Noene knikte glimlachend. “Dus altijd kalm en rustig zijn, alles bedachtzaam en langzaam doen,” wiebelend van plezier zei ze dit. Noene lachte luidop en trok Akina tegen zich aan en gaf haar een dikke knuffel. Akina was te opgewonden om hieraan toe te geven. Ze rukte zich los en liep naar binnen. “Lotte, Lotte”, hoorde Noene ze roepen. Hij glimlachte gelukkig. Zonder nadenken stopte hij zijn pijp en droomde weg. Hierdoor vergat hij ze aan te steken. “Ge moet ze zo niet opjagen als ze moet gaan slapen.” Noene schrok op van de plotse stem naast hem. Hij keek Lotte aan en knikte glimlachend. Hij had geen zin om nu te discussiëren. “Ik ga Nele en Nina halen dan kunnen we het probleem Nagar eens bespreken.” Aan de hardheid in haar stem kon Noene merken dat Nagar haar stoorde.

Iedereen zat een beetje sober voor zich uit te staren.

“Misschien kunnen we ons ook proberen te groeperen”, probeerde Nele.

“Ja, misschien geen slecht idee,” zei Nina, “samen staan we sterker.”

“Alles is beter dan afwachten”, gaf Lotte toe.

“Op onze volgelingen kunnen we rekenen”, zei Nele die zich nu gesteund voelde in haar idee.

“Ja, en wie weet zijn er nog wel mensen die niet akkoord gaan met Nagar”, zei Nina vuriger.

“We moeten wel voorzichtig zijn,” probeerde Lotte haar bloedzussen te temperen, “Nagar zijn spionnen zullen wel overal zitten.”

Er was echter geen stoppen meer aan. Het vuur van de strijd had bezit genomen van de zussen.

“Ik roep de mensen langs het water bijeen,” zei Nina, “en kom dan zo snel mogelijk met hen naar hier.”

“Ik zal de vuurmeesters van de woestijn bijeen roepen maar ik denk dat we beter in de bergen terug samen komen. Daar is het veiliger voor ons.”

“Je hebt gelijk Nele,” gaf Nina toe, “dan komen we daar samen.”

“Ik zal er toch eerst zijn,” zei Nele weer, “Ik zal dan mensen uit zetten om jullie op te vangen en naar ons kamp te brengen.”

De anderen knikten bevestigend. Lotte zei niets want het leek haar logisch dat zij de mensen op het land bijeenbracht.

“Ik zal ook Akina meenemen,” begon Nele, “zo is ze sneller veilig in de bergen. Bovendien heeft ze hier haar kennis in water en aarde al kunnen oefenen. Ze is er dan ook heel bekwaam in geworden.”

“Meer dan bekwaam,” beaamden Lotte en Nina, “ze is er beter in geworden dan wij. Ze zal veel mensen kunnen helpen.”

“Maar voor vuur was het hier te gevaarlijk. Ik kan ze beter begeleiden in de woestijn en de bergen.”

“Goed idee”, vond Lotte. Vooral de veiligheid van het kind vond ze belangrijk.

“Dan gaan we pakken, kunnen we morgen op tijd vertrekken.”

Toen de twee weg waren keek Lotte naar Noene. “Je was zo stil vanavond.”

“Ik vind het idee van een confrontatie niet goed maar ik had geen ander voorstel dus zweeg ik maar.”

“Mag ik je een gunst vragen?”

“Tuurlijk Lotte, je weet toch dat als ik je kan helpen ...”

“Ja dat weet ik maar dit is echt belangrijk en gevaarlijk. Zou jij het boek ‘ASHTA’ mee willen nemen? U verdenken ze minder snel,” ze aarzelde even, “hoop ik.”

Noene knikte : “ik ga nog wat wandelen.”

Lotte keek glimlachend omhoog.

Noene streelde teder haar wang met zijn vinger :”dank je dat je me vertrouwd.”
Lotte wou nog iets zeggen maar hij was al op weg, een beetje gebogen, zijn handen diep in zijn zakken. De volgende morgen werd Akina op de hoogte gebracht. Ze at stilletjes verder en keek van de een naar de ander. Ze had hier nog maar juist een thuis gevonden en moest al weer verder. “En wolkje?”

“Die gaat met ons mee”, zei Nele spontaan.

“Wees maar niet ongerust. Alles komt goed,” suste Lotte haar.

“Mag ik nog eenmaal gaan zwemmen?” vroeg ze stilletjes.

Voor iemand kon reageren zei Nina opgewekt :”Vind ik een goed idee. Het zal ons deugd doen.” Snel nam ze wat handdoeken en ging met Akina naar het water.

Lotte wou nog protesteren maar Nele legde haar arm om haar schouder :”kom Lotte laat ze maar even.” Ze nam Lotte mee om haar zaken bijeen te pakken. Ze had ook een goed gevoel want ze ging terug naar huis. Voor Lotte was het iets anders. Ze zag hoe Lotte zocht. Zaken vastnam om ze dan weer terug te leggen. Ze ging naar Lotte, “het is maar voor even. Je komt terug naar hier dus neem het hoogst noodzakelijke mee.”

Ze zag de vochtige ogen van Lotte. “Ben je daar zeker van?”

“Hey ik dacht net hetzelfde toen ik met Noene naar hier kwam en zie ik ga nu al terug naar huis. Gelooft me voor je het weet is heel deze toestand achter de rug en kun je weer in je tuin werken.”

Lotte glimlachte : ”bedankt Nele.”

Nina en Akina waren ondertussen aan de rivier aangekomen. Nina ging in de schaduw van een boom met de voeten in het water zitten. Ze snoof de geur van het water op. Een glimlach speelde om haar lippen. Ze keek hoe Akina zich van haar kleren ontdeed en deze netjes opvouwde zoals ze van Lotte geleerd had. Daarna sprong ze in het water. Ze genoot van de koelte op haar huid. Ze zwom veel onder water en kwam enkel boven om wat lucht te happen. Ze hield van de wereld onder water. Deze was zo mooi. Ze was zo al een tijdje aan het zwemmen. Nina had haar ogen dicht gedaan om een beetje weg te dromen. Akina dook terug onder na een flinke ademteug. Ze had iets zien blinken in de diepte van een natuurlijke kloof en wou weten wat het was. Ze dook terug onder. Eenmaal op de bodem trok ze zich langs de rotsen steeds dieper deze put in. Ze voelde hoe het water kouder werd. De wereld rond haar werd ook donkerder getint. Ze keek naar de bekende planten en vissen rondom haar die door de veranderde intensiteit van het licht er anders uitzagen. Ze was er bijna. Ze voelde hoe ze zonder zuurstof kwam. Nog even snel en dan moest ze zonder twijfel terug. Ze grabbelde op de tast naar het blinkende ding. Het voelde rond en metaalachtig aan. Snel nam ze het op. Hoog tijd om terug naar boven te keren. Haar longen stonden al op barsten. Ze had dringend nood aan zuurstof.

Snel draaide ze zich in de kloof om, om terug naar boven te zwemmen. Het lichte wateroppervlak glinsterde uitnodigend boven haar. Ze duwde zich af met de bedoeling als een pijl naar boven te schieten. Toen ze de meervaal zag. Zijn lelijke kop schoot uit de rotsen te voorschijn. In paniek greep Akina naar de rotswand om zich terug te duwen. Zij was niet de enige in paniek. Een school vissen schoot vluchtend in haar richting. Plots was het water troebel. Akina zag enkel nog vissen. Wanhopig drukte ze zich tegen de rotswand. Het uitnodigende oppervlak was verdwenen. Akina had geen idee meer van boven of onder. Ze kon niet meer, ze moest wat lucht laten ontsnappen. Dat hielp ook niet echt. Haar hele lichaam deed pijn. Langzaam klaarde het water op. Eindelijk zag ze terug waar ze heen moest. Moeizaam deed ze een beweging om terug te zwemmen. Ze had geen kracht meer.

“Problemen?”

Verbaasd keek Akina om.

Achter haar zweefde een stekelbaars. “Geen lucht meer?”

Hallucinaties, Akina was overtuigd dat ze hallucineerde. Moeizaam knikte ze van ja. Ze wilde juist terug aan een poging beginnen om terug naar boven te zwemmen. Ze probeerde zich ook te herinneren waar de meervaal zat. Ze had geen zin om ook nog een stevige beetwonde op te lopen.

“Waarom adem je niet gewoon?” De stekelbaars kwam brutaal voor haar gezicht zwemmen.

Akina draaide met haar ogen en sloeg loom naar de stekelbaars.

“Goed hoor jij moet het weten.”

De paniek sloeg toe bij Akina. Ze had geen kracht meer. Hier zou ze niet meer uitkomen. “Wacht,” schreeuwde ze in paniek. Ze schrok van haar eigen stem.

“Vooruit,” zei de stekelbaars, “je weet hoe het moet.”

Akina schudde haar hoofd. Dit was het einde. Ze haalde diep adem. Haar longen schoten vol water. Een stekende pijn ging door haar lichaam. Heel haar lichaam verzette zich tegen het indringen van het water.

“Wordt nu toch eens rustig. Ontspan je, adem langzaam in en uit, zo.” Hierbij zoog de baars zich vol water waarbij hij tweemaal zo breed werd en dan liet hij het water langzaam langs zijn kieuwen ontsnappen.

Het was zo een grappig zicht dat Akina er onwillekeurig moest mee lachen. Dit deed haar lichaam ontspannen. Ze voelde hoe het water in en uit haar lichaam vloeiende. Gek genoeg was de druk op haar longen verdwenen. Ze voelde haar krachten terugkomen. Ze kon ademen.

“Kom,” zei de stekelbaars, “dan laat ik u onze wereld zien.”

Samen zwommen ze door de voor Akina nieuwe wereld. Rotsen, zand, planten, een pracht waar Akina intens van genoot. Vissen en andere dieren vluchten geschrokken van hen weg of kwamen juist nieuwsgierig kijken. Hoe

lang ze daar gezwommen hadden wist Akina niet. Ze was elk besef van tijd kwijt. Ze genoot van de gewichtloosheid en het zalige zweven door het water. Zo voelde een vis zich dus.

“Nee,” klonk het onder haar, “zo voelt een vis zich niet.”

“Kun je mijn gedachten lezen?”

“Zo praten wij onderwaterdieren met elkaar. Je hoeft zoveel lawaai niet te maken. De klanken uit je mond versta ik toch niet. Het is dat je de woorden denkt voor je ze uitspreek dat er voor zorgt dat ik je versta.”

“Zou ik dat ook kunnen?”

“Je doet het al de hele tijd. Er is nog geen geluid over mijn lippen gekomen.” Akina keek hem verwonderd aan.

“Wat voelen als een vis betreft, neem mijn lichaam maar even dan weet je hoe het voelt.”

Akina bleef verwonderd kijken :”Hoe?”

“Mentaal, denk jezelf in mij.”

Akina wilde het wel eens proberen. Ze begon zich te concentreren. Ze dacht vis. Ze dacht zich in de vis. Ze trok zich in gedachten naar de vis toe. Alles werd wazig rond haar. Plots zag ze heel klaar in alle richtingen. Voor, achter, opzij, boven en onder, alles kon ze met een simpele oogbeweging zien. Plots zag ze zichzelf zitten.

“Ok,” zei een stem naast haar, “Nu gaan we zwemmen. We komen je lichaam dadelijk wel ophalen.” Weg schoten ze. Het was voor Akina even wennen aan de snelheid. Het water zoefde naast haar door. Met ongelooflijke behendigheid werd er van richting veranderd. Een rechte hoek werd genomen zonder snelheid te minderen. Een simpele slag van de staart en weg waren ze in een andere richting. Ondertussen keken de ogen in alle richtingen. Akina kreeg een enorm gevoel van vrijheid. Vrolijk vlogen ze overal onder- en tussendoor of zwommen in het open water. Van pure vreugde sprong ze boven het wateroppervlak uit. In een flits zag ze Nina die ongerust het wateroppervlak aan het afspeuren was. “Ik denk dat ik beter terug ga. Maar waar is mijn lichaam.”

“Denk jezelf ernaartoe.”

Hoe harder Akina aan zichzelf dacht, zoveel te sneller zoefde ze door het water tot ze zichzelf zag zitten. Ze keek weer door haar eigen ogen naar de stekelbaars tegenover haar. “Dank je, ik heb veel geleerd vandaag.”

“Ik zie je nog wel!” en weg was de baars.

Akina zwom zo snel ze kon naar de oppervlakte. Wat was dit lichaam onhandig in vergelijking met die van de vis. Ze zwom onderwater tot bijna aan de oever. Daar steunde ze op handen en knieën terwijl ze naar lucht hapte zoals een vis op het droge. Water gulpte uit haar mond. Haar hele lichaam schokte in een pijnlijke kramp. Nina kwam aangelopen. Akina probeerde om zich te

ontspannen. Ze concentreerde zich op de luchtstroom. Langzaam ging het beter.

Nina sloeg haar armen om Akina. "Bijna verdrongen, ge weet dat ge moet oppassen in het water."

Akina kwam eerst op adem en vertelde toen wat ze meegemaakt had.

Nina luisterde vol ongeloof. In de oude geschriften had ze al eens zulke verhalen gelezen maar ze had er weinig geloof aan gehecht. Nu had Akina op eigen houtje deze verloren kennis terug bovengehaald. Dit was echt een bijzonder kind. Ze wiegde Akina zachtjes heen en weer. "Zullen we teruggaan."

Akina knikte van ja.

Nele was ontdaan, het leek haar het ergste wat iemand kon overkomen, verdrinken.

"Ze was niet verdrongen, ze kon ademen onder water." reageerde Nina kwaad.

"Je had haar beter in het oog kunnen houden." antwoordde Nele.

Nina wou nog reageren maar Lotte kwam tussen beide. "Hou jullie rustig, we hebben andere problemen. Misschien iets voorzichtiger de volgende keer." Het laatste was tegen Akina. Lotte was wel blij dat Akina weer zo veel had bijgeleerd maar was ook bezorgd. Het had ook anders kunnen aflopen. Iedereen ging nukkig verder met inpakken. Men zou kunnen denken dat de invloed van Nagar zich reeds liet gelden. s'Middags werd er snel iets gegeten. Dadelijk na het eten vertrokken Nele en Akina. "Dan halen we de rand van de woestijn nog voor de nacht", had Nele gezegd. Maar iedereen had het gevoel dat, net zo als bij henzelf, dat de zenuwen Nele parten speelde.

Juist voor ze vertrokken nam Noene Akina even apart. Uit zijn zak haalde hij het hangertje, "dit is van Jokke. Hij heeft het voor u gemaakt." Noene hing het rond haar hals terwijl Akina het paardje bekeek en streelde. Ze gaf Noene een lange knuffel.

Nu Nele en Akina weg waren, wilde Nina liefst ook zo snel mogelijk vertrekken. Ze hielp Lotte nog met de laatste voorbereidingen. Toen ze klaar waren omhelsde ze elkaar. "Alles komt goed Lotte. Het moet gewoon."

"Ik weet het maar ik had liever met zijn allen samen gebleven. Dan staan we het sterkst."

"Maar de mensen "

"moeten verzameld worden," maakte Lotte de zin van Nina af. "Ik weet het en het zal niet lang duren voor we elkaar op de vuurberg terug zien maar toch..."

Ze drukten zich nog eens goed tegen elkaar en keken elkaar eindeloos lang aan terwijl hun handen langzaam uit elkaar gleden. Met tegenzin ging Nina op pad. Lotte keek haar lang na en bleef zelfs nog even kijken toen ze al uit het zicht verdwenen was. Ze ging nogmaals controleren of al de dieren hun vrijheid gekregen hadden. Ze kuierde nog even door haar kruidtuin. Ze gooide haar

buidel op haar rug, omhelsde Noene, keek nog een laatste maal om en stapte toen stevig door de vlakke in.

Toen iedereen weg was zat Noene nog wat op de bank voor het huis. Het boek had hij al veilig weg geborgen. Uit gewoonte had hij de kruidentheek nog eens doorgenomen om te zien of er iets was wat hij nog mee kon nemen op zijn reis langs de dorpen. Tot hij besepte dat het niet meer gewaardeerd ging worden. Nu had men geneeskundigen. Met een zucht was hij op de bank voor het huis gaan zitten. Wat kon hij nu nog doen? Voorlopig hier blijven tot hij een oplossing zag. Plots stond Nagar naast hem. Noene schrok. Hij haatte het hoe die man steeds weer uit het niets opdook. Noene begon direct zijn inge oefend verhaal te overdenken. Twee gardisten tot de tand bewapend kwamen om de hoek. Noene begon werktuigelijk zijn papieren te zoeken.

“Problemen vriend Noene?”

Noene knikte : “ dat kun je wel zeggen. In uw systeem is er geen plaats meer voor mij. Ik heb niets tegen uw systeem,” vervolgde hij snel, “maar de mensen willen geen verhalen of vrolijke fluittonen meer horen.” Mistroostig zat Noene voor zich uit te staren: “en nu blijkt Lotte hier ook al vertrokken te zijn.”

“Ja, daar kwam ik eigenlijk voor,” fronste Nagar, “Ik had haar nodig. Jij zult wel niet weten waar hier alles ligt.”

“Toch een beetje,” leek Noene mee te willen werken. Blijkbaar blij dat hij van nut kon zijn. “Ik weet waar ze slaapt en waar de kruidentheek is. Ik heb de dieren hier nog verzorgd,” zei hij ogenschijnlijk fier. Snel ging hij de drie mannen voor. Toen hij alles gewezen had waaronder twee geheime bergplaatsen ging hij buiten op hen wachten. Hij zag de teleurstelling in de blik van Nagar toen deze buiten kwam. “Je weet ook niet waar ze naartoe is?”

“Nee, iedereen was weg toen ik hier toekwam.”

Nagar knikte : “Je bent geen slechte man Noene. Als je wilt kun je voor mij werken.”

“Echt?” het leek alsof Noene ineens van alle zorgen verlost was.

“Ik heb iemand nodig die berichten omroept van dorp tot dorp. Misschien al eens een belangrijk bericht wegbrengt als koerier. Is dat iets voor u?”

“Ja hoor, dank u heer.”

“Hou ondertussen wel ogen en oren open om nieuws voor mij te sprokkelen,” vermaande Nagar.

“Komt in orde heer.”

Nagar richtte zich tot een van de gardisten : “Breng zijn papieren en zijn functie in orde zodat hij ook zijn loon trekt.” Nog een korte knik en Nagar verdween. Noene stond nog steeds met zijn hoofd gebogen en de hoed in de hand, toen een van de gardisten hem papieren gaf. “In ieder dorp meld je je bij de garderie

aan, daar krijg je je opdrachten en kun je geld van je loon krijgen. Wat je niet nodig hebt van je loon houden wij voor je in bewaring. Wel steeds eerst je papieren tonen dus bewaar die veilig.” Met een kort tikje tegen hun hoed vertrokken ze de landweg af. Noene liet zich weer op de bank zakken, nog een en al verwondering. Dit was weer goed afgelopen. Nu had hij alle vrijheid die hij nodig had om Lotte en de anderen te helpen.

Nele was tevreden, het woestijnvolk en de bergstammen waren weinig of niet onder invloed van Nagar. Haar vuurmeesters werden nog steeds gevraagd bij genezingen. De clans waren nog steeds nauw verbonden met elkaar. De gardisten moesten nog steeds met een koel stilzwijgend onthaal rekening houden. Het woestijnvolk waren ook nomaden en dus moeilijk te volgen. Daar ze gewend waren om bij problemen steeds op zichzelf terug te vallen, was het voor een vreemde moeilijk om toegang te krijgen in hun clan. Bij de bergstammen was het de onbereikbaarheid en de afzondering van de rest van de wereld, die de gardisten en Nagar het werk en invloed bemoeilijkte. Nele's oproep werd dan ook unaniem bijgestaan. Ze wist dat ze op deze mensen kon rekenen. Ze stelden hun vrijheid en onafhankelijkheid te veel op prijs. Ondertussen ging er een nieuwe wereld open voor Akina. Ze vond het zo grappig dat de mannen geen broeken droegen maar van die lange rokgewaden. S'Avonds was er steevast een groot kampvuur en werd er op een meeslepend ritme van trommels en wondermooi fluitspel gedanst. Nele leerde Akina dat de dans waarbij de dansers voortdurend in extase om hun as draaide niet voor vermaak was. Vermaak of niet Akina vond het reuze om samen met enkele andere kinderen mee te doen. Ze draaiden dan mee tot ze als dronken, waggelend en vallend in giechelen uitbarsten. Pas na verloop van tijd ervoer Akina de stilte in de cycloon. Zoals Nele haar geleerd had was er wonderlijk genoeg in het centrum van de werveling rust. Hoewel in beweging door het draaien, was er iets dat niet bewoog. In het midden bleef haar kern als onbeweeglijk. Gedachteloos in het nu. En plots klikte het, ze begreep dat in het vuur van de beweging ze teruggeworpen werd tot zichzelf. Juist zoals Lotte haar had bijgebracht met oefeningen en stilzittend ervaren. Als gelouterd en dolgelukkig met dit nieuwe inzicht vertelde ze Nele over haar ervaringen. Was deze weg van het vuur niet slechts een andere manier dan de weg van de aarde om tot dezelfde geestelijke toestand te komen? Nele kon alleen verheugd beamen. Maar Nele stond er ook op dat Akina de materie van het element vuur

zou leren beheersen. Akina leerde snel dat het niet gemakkelijk was. Met luidde knallen, veel rook en gloed van vuur blies ze het ene stuk woestijn na het andere op. Ze vond het niet leuk. Ze haatte het zelfs. Met water was het nog leuk als het eens mis ging. Met aarde gebeurde er nooit iets maar vuur was echt niet fijn. Ze schrok telkens van de luidde knallen. Ze deinsde terug voor de vuurgloed. Hoe hard ze ook haar best deed, het leek alleen maar erger te worden. Hoezeer Nele haar ook prees en zei dat alles goed ging. Zijzelf zag het niet zitten. Wat zou er dan gebeuren als alles echt slecht ging. Ze wou het zelfs niet meer weten. De eerste keer dat ze er wenend vandoor ging, had Nele haar nog weten te overhalen om terug te beginnen. Ze had een spelletje gespeeld met een vlammetje dat uit haar vingers kwam. Steeds als ze het doofde, sprong het uit een andere vinger te voorschijn. Na een tijdje probeerde ze het te pakken maar telkens verdween het en kwam elders te voorschijn. Hierdoor was Akina door haar tranen heen terug beginnen lachen. Op een bepaald moment probeerde ze zelf het vlammetje te pakken. Ze vond dit reuze prettig. Het gaf haar weer moed om het zelf nog eens te proberen. Na een zoveelste mislukte poging gaf ze er echt de brui aan. Ze ging tegen een rotsblok zitten mokken. Wat Nele ook probeerde niets hielp nog. Nele kwam naast haar zitten :” weet je Akina, moest je een gewone leerling zijn die nog niets kon, ik zou je nu laten gaan. Maar jij bezit al de kennis al. Dan is het gevaarlijk als je het niet beheerst. Je zou de wereld kunnen opblazen.”

Verschrikt keek Akina op.

“Nu, ik overdrijf misschien een beetje maar je zou wel veel schade aanrichten. Dus of we het nu leuk vinden of niet we moeten nu wel doorgaan.”

Hierna stond ze recht en liet Akina alleen achter. Iets later volgde de ene ontploffing de andere weer op. Nele moest glimlachen. Ze deed tenminste haar best. Akina werd er echt mistroostig door. Lusteloos bleef ze proberen, de tranen in haar ogen. Nonchalant slingerde ze de volgende vuurbal weg, tenminste dat dacht ze. Want buiten wat gensters en een klein vlammetje kwam er niets. Ze was echt verwonderd. Was ze de kracht kwijt of kon ze het nu ineens? Weer deed ze de beweging, zo nonchalant mogelijk. Weer een luidde knal waar ze van teruggeworpen werd. Ze krabbelde recht en liet mistroostig de schouders hangen. De tranen kwamen terug en weer deed ze de beweging. Vast overtuigd de terugslag te krijgen. Weer wat gensters. “Natuurlijk,” ging het door haar heen, “water bedwingt vuur. Als ik met het water in mijn lichaam het vuur weet te bedwingen.” Ze ging weer aan het werk. Nele had al een hele tijd geen knallen meer gehoord. Ze was vast overtuigd dat Akina het weer opgegeven had. Ze besloot eens te gaan kijken. Groot was haar verwondering toen ze Akina op een steen zag zitten. Ze was het vlammenspelletje aan het spelen. Ze deed het heel goed, het benaderde de perfectie. De rest was alleen

maar oefenen. “Goed Akina, je hebt het door,” zei ze verwonderd.

Akina glimlachte, haar ogen nog rood van het wenen :”gemakkelijk.”

Hierop volgde nog oefeningen op intensiteit en bruikbaarheid. Ook het vuur leren sturen in haar lichaam om te gebruiken bij healing kwam aan bod. Akina oefende ijverig en kreeg er meer en meer plezier in.

Nog dezelfde dag stond Nagar bij hen. “Dank je Nele, de knallen waren een hele hulp om jullie te vinden.”

Nele kon zich tegen het hoofd slaan. Stom van haar, ze had zich meer moeten verplaatsen. De woede nam weer bezit van haar. Zonder na te denken stuurde ze een vuurbal op Nagar af. Deze weerde dadelijk met een bol water af. Zonder aarzelen stuurde hij een bliksem op Nele af.

Akina wou helpen en gooide een bol water ter bescherming.

“Nee,” schreeuwde Nagar. Nog even dacht Akina dat ze juist gehandeld had. Toen zag ze in het water de schicht versnellen en daarop Nele doorboren. “Water geleid, stom wicht. Ze zou alleen verdoofd geweest zijn, maar jij versterkte het.” Terwijl hij naar Nele ging hoorde zij hem zeggen :”dit wou ik niet, nu toch nog niet.”

Akina stond als aan de grond genageld. Ze had Nele gedood. Plots stormde een getaande ruiter voorbij. Hij nam in de vlucht Akina mee. Nagar merkte te laat wat er gebeurde. Hij vloekte en tierde, weer was die kleine aan hem ontsnapt. Nele was dood, die kon hem ook niets meer vertellen. Waar was dat verdomde boek. Hij doorzocht snel de spullen van Nele en Akina. Niets natuurlijk, dat was te verwachten. Hij vervloekte die kleine snotaap, waarom moest die nu ook met water gooien. Zo kwam hij niets te weten. Vloekend ging hij weer op weg. Bij de anderen zou hij het boek wel vinden. Als hij ze te pakken kon krijgen.

Noene verstijfde toen hij het bericht van Nele’s dood hoorde. Hoe kon dit? Hij was er zeker van geweest dat Nele de laatste was die Nagar zou kunnen bereiken. En Akina, wat was er met Akina gebeurd? Hij probeerde zoveel mogelijk nieuws bijeen te sprokkelen. Hij speelde mee met de vreugde van de gardisten, terwijl zijn maag bijeen kromp van verdriet en angst. Hij had Nele leren waarderen en beschouwde haar als een goede vriendin. Haar dood deed hem echt pijn. Daarnaast bleef de angst om Akina. Zijn eerste gedacht was dat Nagar haar had. Hij zocht al naar mogelijkheden om uit te zoeken waar ze was en haar te bevrijden. Hoe meer hij hoorde, hoe meer hij merkte dat Akina blijkbaar ontsnapt was. Noene besloot naar de woestijn te gaan en uit te zoeken wat er gebeurd was. Hij was wel een vreemde voor deze stammen maar ze hadden ook respect voor hem omdat hij ook steeds rondtrok. Dus maakte hij misschien wel een goede kans meer te weten te komen. Blijkbaar had Nagar het

zelfde idee want juist toen hij wou vertrekken werd hij bij de gardisten geroepen. In de brief, die hem overhandigd werd, werd hem gevraagd naar de woestijn te gaan en uit te zoeken wat deze volkeren over de zaak wisten. Nu was Noene helemaal overtuigd dat Akina, ook al werd er over haar niet gesproken in de brief, verdwenen was. Ook al liet de brief blijken dat Nele's dood het werk was van subversieve elementen. Noene wist wel beter. Het was voor hem deels een geruststelling. Nagar had haar toch niet in handen gekregen. Maar was ze wel veilig? "Ik moet naar de woestijn de zaak gaan uitpluizen," zei hij tegen de gardisten. Meer om lastige vragen te voorkomen dan om hen op de hoogte te brengen. Eenmaal buiten gingen zijn gedachten naar Lotte en Nina. Zou met hen alles goed zijn? Zouden ze het ook al weten? Hij had al een heel eind in gepieker verzonken afgelegd toen hij aan de rivier kwam. Even rusten, hij ging tot aan de waterkant. Met zijn handen schepte hij wat water op en wou juist drinken.

"Dat zou ik niet doen als ik u was." Noene veerde verheugd recht, hij had de stem van Nina herkend. Hij vloog om haar hals. "Rustig Noene, hier drinkbaar water." Ze gingen in de schaduw van een boom zitten.

"Heb je het al gehoord," begon Noene voor Nina iets kon zeggen. Aan het vrolijke gezicht van Nina kon Noene al afleiden dat ze nog niets wist. "Ik heb slecht nieuws, Nina," en na een korte pauze, "Nele is dood."

Nina verstijfde : "Hoe bedoel je? Nele is dood? Hoe?"

Noene bleef naar de grond staren terwijl hij alles vertelde wat hij gehoord had. Toen hij eindelijk opzij keek zag hij dat Nina stilletjes aan het wenen was. Hij wist niet goed wat te doen. Het liefst van al had hij haar in zijn armen genomen om haar te troosten. Hij wist zich geen houding te geven en uiteindelijk legde hij haar gewoon onhandig een hand op de schouder. Na een hele tijd zei Nina snikkend : "Kom dit moet Lotte weten."

"Is Lotte in de buurt?" Noene keek Nina vragend aan.

"Ja, we waren net aan het verzamelen om naar het gebergte te vertrekken." Het was even stappen tot ze in het kamp aankwamen. Noene keek verwonderd rond, zoveel mensen had hij niet verwacht. Toen Lotte Noene zag kwam ze blij aangelopen maar hield al snel de pas in toen ze Nina zag wenen. Met een bezorgde trek op haar gezicht kwam ze dichterbij. Voor Noene iets kon zeggen, vloog Nina naar haar toe en nam haar stevig beet terwijl ze "Nele is dood" snikkend uitbracht. Lotte wist niet wat zeggen, ze keek vertwijfeld naar Noene. Toen deze lichtjes knikte, liet ze Nina achter. Ze liep weg van de groep. Noene vond haar een tijdje later achter wat struiken in het bos. Ze had duidelijk gehuild. Tranen hadden sporen getrokken door het stof op haar gezicht. Noene stond er wat lummelig bij, hij wist niet wat zeggen. "Akina?" Lotte keek vragend naar Noene op.

“Niemand weet iets van haar. Het enige wat ik zeker weet is dat Nagar haar niet heeft. Ik was op weg naar de woestijn om uit te zoeken wat er juist gebeurd is en om Akina te zoeken. Ik ga dadelijk vertrekken, alleen kom ik sneller vooruit. Ik vind jullie dan wel in het gebergte.” Hij draaide nog wat in het rond en met een korte handbeweging tot groet liet hij de treurende Lotte achter. Hij trok door het kamp waar het gonsde van de gesprekken. Toen hij een eind uit het kamp was, keek hij achterom. Niemand die hem uitwuidde. Het leek alsof niemand zijn vertrek gemerkt had. Stil stapte hij verder. Ditmaal was er geen lied in zijn hart.

Zoals hij al vermoed had, werd hij bij de woestijnstammen niet veel wijzer over wat er gebeurd was. Vooral als hij het gesprek richting Akina stuurde stuitte hij op een muur van stilzwijgen. Hoe langer het duurde, hoe minder vragen hij stelde. Hij kon soms uren in het nachtelijk vuur liggen turen om dan met een korte groet te gaan slapen. Hij had allang moeten weggaan maar kon zich maar niet tot vertrekken aanzetten. Het was alsof iets of iemand hem hier wou houden. Die dag liep hij weer doelloos tussen de tenten. Hij werd al niet meer met argwaan bekeken, de mensen waren in zekere zin aan hem gewoon geraakt. Opeens hoorde hij muziek. Werktuigelijk ging hij er op af, als door een magneet aangetrokken. Zijn hand tastte in zijn zak waar zijn fluit zat. Dat was lang geleden dat hij hier nog op gespeeld had. Zijn ogen werden vochtig, op zo een moment verlangde hij echt naar vroeger. Toen hij de tent gevonden had, ging hij op een kleine afstand zitten en luisterde met zijn ogen toe naar de muziek. De sprankelende ritmes van de trommel mengde zich met de vloeiende lijnen van een met een riet aangeblazen instrument. Deze nasale klank drong diep in hem door. Hij voelde de energie weer in zich opborrelen. Plots mengde zich de klanken van een snaarinstrument in het geheel. Noene deed zijn ogen open en zag dat er een muzikant was bijgekomen. Deze keek lachend naar zijn metgezellen en met pretlichtjes in de ogen tokkelde hij er lustig op los. De vreugde van deze gezellen werkte aanstekelijk. Noene nam zijn fluit in zijn hand. Automatisch begonnen zijn vingers op de gaten te dansen terwijl hij zachtjes mee neuriede. Zijn aarzeling duurde niet lang, langzaam bracht hij de fluit aan zijn mond. Hij daalde diep in zichzelf. Alleen, hij en de muziek, de omgeving verdween. Vanuit zijn diepste kwamen de klanken. Al de pijn en vertwijfeling kwam ermee tot uiting. Ze verweefden zich met de muziek. Het sneed door de vrolijkheid, ondergraafde de opgewektheid maar op een bizarre manier kleurde

het deze muziek op een melancholische wijze. Het riep beelden op van uitgestrekte vlaktes, van verlies en weemoed, van de pijn van een verloren liefde, van de eenzaamheid van een dorre boom in de woestijn. Hoelang het spel geduurd had wist Noene niet. Toen hij zijn ogen open deed stond er een hele menigte rond hen. Spontaan barstte het applaus los. Noene glimlachte eens verlegen en wou weg gaan. Een traditioneel gekleed kind had zich door de menigte gewrongen en stond nu voor Noene. De kleding liet enkel de ogen zien. Er ging een rilling door Noene heen. Hij bekeek intens de ogen die hij meende te herkennen. Pas toen een zacht stemmetje "Noene" zei brak het besef helemaal bij hem door. Voor hem stond Akina. De twee vlogen in elkaars armen. Doorheen de vreugde merkte Noene echter dat er iets mis was. "Wat scheelt er?"

Huilend klampte Akina zich aan hem vast. Hij vermoedde wel dat het om Nele ging, vermoedelijk had zij haar zien sterven. "Ik heb haar gedood," bracht ze snikkend uit.

Nu begreep Noene er niets meer van. "Wat bedoelt ge? Dat kan toch helemaal niet."

Met horten en stoten vertelde Akina wat er gebeurd was. "Had ik maar niet geholpen," en dan wanhopig, "ik wist het niet Noene, echt niet. Waarom moet ik nu toch die krachten hebben, er is niets fijns aan. Ik doe alles verkeerd en nu Nele ..." Huilend viel ze terug in zijn armen.

Een oude man kwam op hen toe. "Ik heb haar gered, kom naar mijn tent voor wat eten en drinken. Je kunt bij mij verblijven, Akina verblijft ook bij mij." De menigte ging uiteen toen de oude man naar zijn tent ging. Noene nam Akina in zijn armen en volgde de oude man. Ondertussen prevelde hij : "alles komt goed. Het is uw fout niet. Alles komt goed."

De zoete muntthee smaakte goed. Noene luisterde naar het verhaal van de oude man. Het gaf Noene een duidelijk beeld van wat er echt gebeurd was. Nu begreep hij Akina haar schuldgevoel ook beter, ook al vond hij dat het haar schuld niet was.

Noene bekeek Akina. Hij kende haar al een paar jaar, toen ze bij hem kwam, was ze de vrolijkheid zelf. Hij had het nooit anders geweten. Maar als hij haar nu bekeek leek ze plots veel ouder geworden te zijn. De laatste gebeurtenis had haar zwaar getekend. Ze was geen kind meer. Ze keek nu met ernstige ogen de wereld in. Zelden was er nog een glimlach op haar lippen. Elke handeling die ze deed, deed ze op een bedachtzame manier. Het deed Noene een beetje pijn haar zo te zien.

Noene had al een paar dagen van de gastvrijheid van de oude man genoten toen het bericht het tentenkamp bereikte. Nagar was met een legermacht de woestijn in getrokken om de rebellen te bestrijden. Dat hij hierbij de woestijnvolkeren kon

eliminieren was voor hem mooi meegenomen. Hij was de ruiter nog niet vergeten. Vermoedelijk verborgen zij Akina en hij moest en zou haar vinden. Op de raad die in het tentendorp bijeen geroepen was, bracht Noene naar voor dat ze misschien net als de rest naar het gebergte zouden kunnen vluchten. Iedereen leek het een goed idee te vinden. Samen zouden ze sterker staan. Snel werden de voorbereidingen getroffen. De huisraad werd bijeen gepakt. De tenten werden afgebroken en alles werd op de dieren geladen. Nog nooit had Noene het pakken bij een vertrek zo snel zien gebeuren. Je kon zien dat deze mensen het gewoon waren. Als alles gepakt was werd de karavaan gevormd. Ook hierin zat een duidelijke structuur, iedereen wist zijn plaats. Zo was er ook een controle of iedereen er wel was. Alle sporen werden grondig uitgewist. Eenmaal de stofwolk neerdaalde na de laatste man leek het alsof hier nooit een mens geweest was.

In het gebergte werden ze opgevangen door leden van een lokale bergstam. Een gids bracht hen dieper het gebergte binnen. Al snel was iedereen alle gevoel voor richting kwijt. Gelukkig moesten ze maar gewoon de gids volgen. De woestijn nomaden waren wel een beetje onrustig, ze voelden zich hier niet thuis. Ze misten nu al de open vlakte. Eenmaal in het kamp was het een prettig weerzien. Akina vloog naar Lotte en klemde zich aan haar vast. Lotte keek vragend naar Noene. Deze deed teken dat hij het allemaal later wel zou vertellen.

Akina kon, gezeten op een hoogte, uren voor zich uit staren. Het zorgeloze kind was verdwenen. Iedereen die haar kende wist wel waarom en ze maakten zich grote zorgen. Noene had de gewoonte zich iets verder neer te zetten. Hij wou er zijn als Akina zin had om te praten. Dagen gingen voorbij. “Noene?”

Verwonderd keek Noene op :”ja Akina.”

“Kom we gaan hier weg.”

“Ik denk dat het geen goed idee is Akina, hier zijn we veilig en ...”

“Ik wil vrij zijn, Noene, ik wil de mensen helpen.”

“Maar Nagar ...” opperde Noene.

“Dan ga ik naar Nagar,” antwoordde Akina, “Om vrij te zijn moet je je angsten onder ogen durven zien. Als je niet meegaat ga ik alleen.”

“Luister naar het kind, Noene.”

Noene schrok, hij had niemand horen aankomen. Toen hij omkeek zag hij een oude blinde sjamaan staan. “Ze moet ook vrij als de wind kunnen zijn.”

“De wind, niemand kent de wind,” gromde Noene een beetje lastig dat deze man zich moeide.

“Is dat zo, Noene?” De sjamaan glimlachte naar Noene. Noene voelde zich ongemakkelijk worden onder zijn blinde ogen. Ergens voelde het alsof hij deze man reeds kende. Hij kon het echter niet plaatsen.

“We kunnen hier ook niet weg, we kennen de weg niet.” Bracht Noene uit.

“Ik zal de weg wijzen. Morgenvroeg vertrekken we.”

“Wie ben je?” bracht Noene geïrriteerd uit.

“Een vriend,” de oude man draaide zich om en ging zonder ook maar even te twijfelen naar het dorp terug. Noene wou nog iets zeggen toen Akina naast hem doorging op weg naar het dorp. “Breng ook het boek mee,” zei ze nog.

Noene liet zich op een steen zakken. Deed hij hier wel goed aan? Wat moest hij tegen Lotte zeggen? Misschien beter niets. Dit ging ze hem kwalijk nemen. Waarom kon het nooit meer eens simpel zijn zoals vroeger. Hij kon zich maar beter gaan voorbereiden, het zou vroeg dag zijn morgen.

In de vroege ochtenduren verzamelde drie mensen. De mist hing nog tussen de bergen. Ze drukten zich in de schaduw tegen de rotswand. “Akina, je gaat iets heel doms doen”, probeerde Noene nog.

Akina keek naar Noene en zei toen tegen de oude man :”Kom, we gaan.”

Zacht sloop de oude man door het dorp de bergpas in. Vlak achter hem volgde Akina. Enkel Noene keek af en toe om alsof hij hoopte dat iemand hun vertrek nog zou opmerken. De oude man wist al de schildwachten staan en omzeilde ze handig. Op zeer korte tijd waren ze de pas uit. Over bergketens, langs rotsgeulen, over rotsen klimmen, Noene had al een paar keer deze weg gevolgd

maar het lukte hem maar niet het te onthouden. De blinde man daarentegen ging zijn weg zonder aarzeling. Noene verwonderde zich over het feit dat deze nooit eens mis stapte of struikelde. Iemand die goed kon zien had het hier al moeilijk en deze man stapte moeiteloos over deze oneffenheden. Het liep al tegen de middag toen de oude man eindelijk ging zitten om iets te eten. Het was weer broeiend heet geworden tussen de rotsen. Noene veegde het zweet van zijn voorhoofd. Volgens hem moesten ze er al lang uit geraakt zijn. Hij vertrouwde de man wel. Vooral omdat hij in het dorp al navraag gedaan had. Iedereen sprak met het grootste respect over Levent. "Levent, waarom duurt het zolang voor we het gebergte verlaten hebben?"

De oude man leek helemaal niet verwonderd over de vraag. Hij bleef rustig glimlachen. "Omdat ik een omweg gemaakt heb."

"Waarom hebben wij een omweg gemaakt?" Noene was duidelijk geïrriteerd.

"Omdat ze ons hier niet zoeken, niemand gebruikt deze weg nog. Ik ben zelfs niet zeker of iemand hem nog kent."

Noene keek om zich heen, van weg was hier niet veel sprake. Maar dit buiten beschouwing gelaten had de man gelijk. Het was beter deze omweg te nemen. Lotte zou wel krijgers sturen om hen terug te halen en op de gewone weg zouden ze hun al ingehaald hebben. Toch iemand die hier nadacht. Bij deze woorden keek hij eens ernstig naar Akina. Hij hoopte maar dat deze op haar beslissing terug kwam of tenminste toch een plan had eens ze Nagar tegenkwamen.

Toen ze weer onderweg waren, had Noene er al weer spijt van dat ze deze omweg genomen hadden. Over rotsblokken kruipen was nu eenmaal niets meer voor hem vond hij. Toch niet op zijn ouderdom. Hierbij keek hij jaloers naar de nog veel oudere man die gezwind overal over en onder kroop. Het werd al donker toen ze eindelijk aan een grot halt hielden. "Hier gaan we rusten." Zei Levent.

Noene was blij dat ze hier halt hielden. Morgen nog zo een dag van stenen beklimmen. Waar leidde Levent hen toch naartoe?

Levent had voor alles gezorgd. In de pakken die ze meegezeuld hadden zat eten en warme dekens. In de grot lag nog droog hout. Er werd een vuur gemaakt. Na het eten was iedereen opmerkelijk stil. Vermoedelijk had de vermoeidheid van die dag zijn uitwerking.

Terwijl Akina zich in haar deken rolde en op haar zijde ging liggen vroeg ze: "Wil je een verhaal vertellen, Noene?"

Ondanks de vermoeidheid kroop Noene recht terwijl hij glimlachend knikte. Terwijl hij het zich gemakkelijk maakte zag Noene dat Levent zich zo plaatste dat zijn oor in de richting van Noene kwam. Zijn eeuwige glimlach op zijn gezicht en zijn hoofd op zijn handen gesteund die op de wandelstok lagen. Noene trok zijn

blikken los van dit schouwspel en hij bracht zichzelf in de gebruikelijke trance van waaruit de verhalen kwamen.

Zoals elk morgen zat de dorpsjeugd samen op het plein. Het grote gespreksonderwerp van de laatste dagen was zonder twijfel de jaarlijkse wedstrijd tussen de omliggende dorpen. Hun dorp had nog nooit iets gewonnen op deze wedstrijden maar het maakte hun enthousiasme er niet minder op. Misschien was het dit jaar eens anders. Er waren verschillende disciplines en er werd dan ook druk gespeculeerd wie wat zou moeten doen. Zoals gewoonlijk werd ook deze morgen een discipline gekozen en zoals gewoonlijk vond iedereen dat 'het' hem het beste lag. Vandaag was het boogschieten. Ieder pochte over zijn vaste hand en zijn arendsoog. Iedereen ging aan de slag met het maken van een boog en pijlen. Sommige wisten dat er thuis nog een lag die van hun vader was en gingen die dan ook halen. Zo ook Dieter, zijn vader was een meer dan behoorlijk boogschutter geweest en de oude boog lag nog steeds op de zolderkamer. Zo snel hij kon holde hij naar huis. Snel ging hij langs zijn vader om te vragen of hij de boog mocht lenen. "Natuurlijk," zei zijn vader glunderend. Stiekem had hij altijd al gehoopt dat Dieter deze kunst van hem zou overnemen. Dieter kwam dan ook bij de eerste aan op het oefenterrein. Het oefenen begon. Hij was niet slecht. De meeste van zijn pijlen raakte het doel. Af en toe sloeg de pees van de boog tegen zijn arm en dan gilte hij het uit van de pijn. Tegen dat de laatste jongens toekwamen had Dieter er eigenlijk al genoeg van. Hij zou morgen wel verder oefenen. Hij keek toe hoe Joren, zijn beste vriend, zijn boog aanspande. De pijl suisde weg maar kwam nog niet eens tot hij het doel. Joren verloor de moed niet. Hij probeerde opnieuw. Deze keer trok hij zo hard hij kon aan de pees. Juist toen hij wou loslaten, brak de boog in twee. Moedeloos ging Joren naast Dieter zitten. "Hier ben ik nu eens goed in en dan heb ik geen boog," meesmulde hij.

Dieter legde zijn arm om Joren's schouder. "Wij kunnen toch beide met dezelfde boog schieten. Ik heb die van mijn vader."

Joren's gezicht klaarde op, "mag ik."

"Tuurlijk," zei Dieter, "ik heb toch al genoeg geoefend voor vandaag."

Terwijl Joren het terrein oprende riep hij nog achterna, "pas wel op dat de pees je arm niet raakt." Ondertussen wreef hij over zijn eigen pijnlijk gezwollen arm. Hij had al een tijdje de jongens in het oog gehouden toen hij het geroffel hoorde. Het klonk als een aanrollende donder. Nieuwsgierig ging hij op het geluid af. Aan de rand van het dorp gekomen hoorde hij dat het van een naburig dorp kwam. Hij zette het op een lopen. Het volgende dorp was te ver maar als hij boven op de bergkam kon komen, hoorde hij misschien meer. Buiten adem kwam hij boven op de berg aan. Hier hoorde hij duidelijk elke slag die op de

trommel in de verte gegeven werd. Hij wist dat deze muzikanten voor de feestelijkheden aan het oefenen waren. Hij kende ze niet echt, ook al zag hij ze ieder jaar weer op de feesten. Op een rots gezeten luisterde hij. Zijn handen begonnen automatisch op zijn benen mee te trommelen. Ook al zat hij er dikwijls naast toch probeerde hij de melodie te volgen. Lang nadat de trommelaars gedaan hadden ging hij nog door met het oefenen van het stuk melodie dat hij in zijn hoofd had. Die avond toen hij weer met zijn vrienden op het plein rondhing was hij opmerkelijk stiller. Iedereen had het over de goede resultaten die men bij het boogschieten behaald had. Joren merkte de stilte bij Dieter op. Een beetje bezorgd vroeg hij, "waar heb je gezeten?" Dieter vertelde fluisterend van de trommelaars. Joren luisterde maar half geïnteresseerd. Pas toen Dieter zei hoe fijn het zou zijn om een trommel te hebben om te kunnen oefenen keek hij Dieter aan. "Ga naar de oude Jochem aan de rand van het dorp. Mijn vader heeft eens verteld dat die nog ooit getrommeld heeft. Wie weet heb je geluk."

"Dank je," zei Dieter opgelucht en snel rende hij het dorp door naar Jochem. Joren ging al terug volledig op in het gesprek met de andere jongens. De oude Jochem keek Dieter lang aan. Juist als Dieter de moed opgaf en wou vertrekken zei hij, "zou je dat wel willen doen jongen. Het is een weg zonder einde die je helemaal alleen gaat. Het is toch fijner om met de andere jongens te spelen."

Dieter wist niet waar de oude man het over had. Natuurlijk speelde hij liever met zijn vrienden, ook al had hij ze deze namiddag niet gemist, maar toch wou hij de trommel. "Als ik ze niet meer gebruik breng ik ze terug, beloofd," probeerde hij hoopvol. Hij zag Jochem twifelen. Uiteindelijk haalde hij toch de trommel, waarvan hij liefdevol het vel streefde. Het was een grote zware trommel in de vorm van een bol vat. "Ik zal het eerst nog eens met olie behandelen," zei hij. Met langzame bewegingen wreef hij de olie in het vel. Dieter keek vol bewondering naar de trommel. Toen Jochem klaar was haalde hij de trommelstokken boven en toonde Dieter hoe ermee om te gaan. Als je morgen in de bergen oefent, oefen dan langzaam gelijkmatige slagen en luister naar iedere slag tot ze hetzelfde klinken. Op een kussen dat op tafel gelegd was deed Jochem het voor. Dieter knikte ijverig. Jochem zag dat hij helemaal gespannen was. Helemaal opgewonden. Hij had vermoedelijk niets gehoord van wat hij gezegd had. Hij gaf de stokken aan Dieter. Deze voelde onwennig en zwaar aan vond Dieter. Jochem liet hem op het kussen slaan en corrigeerde waar nodig tot de bewegingen en de slagen er een beetje begonnen op te lijken. Dieter vond het allemaal verloren tijd maar deed uit beleefdheid wat Jochem hem vroeg en een beetje uit schrik omdat hij anders de mooie trommel misschien niet zou krijgen. Na een tijd oefenen liet Jochem hem gaan. Juist voor Dieter buiten ging zei Jochem nog, "beloof me dat je het zult oefenen en kom morgen terug

langs als je wil.” Dieter knikte van ja en ging zo snel de trommel het toeliet naar huis.

Bij het avondmaal vroeg vader honderduit over het boogschieten. Toen Dieter sprak van de pijn op zijn onderarm wuifde hij het weg, “ik zal je straks wel laten zien hoe je dat voorkomt.” Toen besepte Dieter dat Joren de boog nog had.

“Goed maar ik moet eerst nog langs Joren” zei hij snel. Na het eten rende hij snel naar Joren. Deze keek verwonderd toen hij Dieter zag toekomen. “De boog,” hijgde Dieter, “vader vraagt ernaar.” Joren ging de boog en de pijlen halen.

“We gaan nog wat oefenen,” zei Dieter.

“Tof, mag ik mee,” vroeg Joren. Terwijl ze samen door het dorp slenterde zei Joren, “en heb je een trommel.”

“Ja maar nu hang ik zo een beetje aan Jochem vast. Hij staat erop me te tonen hoe ik het moet doen.”

“Misschien is het nog ergens goed voor,” probeerde Joren maar toen hij de uitdrukking op het gezicht van Dieter zag begon hij ermee te lachen. Het avondje boogschieten was vlot verlopen. Dieter moest toegeven dat met de uitleg van vader het allemaal veel vlotter ging. De pees had zijn arm geen enkele keer geraakt en zowel hij als Joren hadden mooie resultaten neergezet. Morgen zouden ze verder oefenen werd beslist.

De volgende ochtend zat de dorpsjeugd weer samen op het dorpsplein. Het beloofde een warme dag te worden. Dieter had de boog van zijn vader al bij. Er werd druk gepraat. Sommigen maakten de opmerking dat zwemmen meer hun ding was. Waarop iedereen van zichzelf vond dat ze de beste waren in zwemmen. Uiteindelijk besloten ze allen te gaan zwemmen.

“Gingen we niet met de boog oefenen,” probeerde Dieter nog bij Joren.

“Kunnen we later nog,” vond deze.

Ieder haalde zijn zwemkledij. De vader van Dieter keek een beetje sip toen hij de boog teruggaf.

“Ze gaan zwemmen,” klonk het een beetje verontschuldigend. Toen ze een tijdje gezwommen hadden, ging Dieter met enkele andere jongens aan de kant in de zon zitten. Ze keken en supporterden voor hun vrienden die zich aan elkaar maten in allerlei wedstrijdes. Opeens had Dieter hier geen zin meer in. Hij kleepte zich om en ging zijn trommel halen en trok de bergen in. Toen hij bezweet op een zekere hoogte rust nam en terug naar het dorp keek zou hij gezworen hebben dat de oude Jochem hem nakeek maar hij was al te ver weg om er zeker van te zijn. In de eenzaamheid van de bergen begon hij met het melodietje van gisterenavond maar al snel ging hij over op de oefening van Jochem. Hij concentreerde zich op iedere slag, op iedere beweging. De bewegingen werden soepeler. De slagen kwamen meer en meer zonder moeite.

Dan weer trager dan weer sneller maar steeds even hard. Hoe lang hij hier mee bezig geweest was, wist hij niet. Hij werd onderbroken door de trommelaars van het andere dorp. Weer probeerde hij de verschillende melodieën te volgen. Het ging al beter dan gisteren vooral het stuk dat hij kende dat klopte hij zonder aarzelen mee. Net als gisteren ging hij als de trommelaars gedaan hadden nog een tijd door. Weer een ander deel dat hij onthouden had inoefenend. Toen hij moe gespeeld was en klaar was om naar het dorp terug te keren liet hij zich nog eens volledig gaan. Zijn handen speelde vrij alles wat in zijn hoofd opkwam. Goed of slecht het kon hem op dat moment niets schelen. Hij genoot van zijn eigen spel. Het was al laat hij kon beter naar het dorp terugkeren.

Bij het binnenkomen van het dorp moest hij langs het huis van Jochem. Deze zat op de bank voor zijn huis. "Heb je even Dieter, ik wil je iets tonen." Dieter was liever doorgelopen maar vond dat hij dit niet kon maken dus ging hij maar, een beetje tegen zijn zin, met Jochem mee. Jochem deed of hij niets merkte. Eenmaal binnengekomen ging hij voor een houten raam waar een leren vel opgespannen was staan. Hij nam de trommelstokken van Dieter over en sloeg op het vel. Een lichte doffe slag weerklonk. "Zo kun je overal oefenen zonder iemand te storen. Het is ook lichter dan de trommel om mee de bergen in te nemen. Ik heb er een voor u gemaakt. Ik ga je ook nog een oefening voor morgen mee geven." Jochem speelde voor op het opgespannen vel. Dieter speelde na en werd weer gecorrigeerd tot alles goed zat.

Dieter moest toegeven dat het vel als een trommel aanvoelde en zag de mogelijkheden. "Wil ik de trommel hier laten tot ik hem nodig heb?"

"Dat moet jij weten Dieter, hij is nu van u. Maak er alleen goed gebruik van." Dieter keek de oude Jochem vol onbegrip aan. Iets later ging hij zwaar beladen naar huis terug. Vader keek vreemd op maar zei niets. Hij hoopte alleen dat Dieter hier geen hele dagen op ging trommelen.

De dag daarop zat Dieter weer met de jongens op het plein. Dit keer zouden ze gaan kano varen. Joren was een beetje lastig op Dieter. Hij had gisteren goed gezwommen en had zijn maat gemist toen hij aan de kant kwam. Toen Dieter van het trommelen begon liep Joren kwaad van hem weg, "altijd weer die trommel, ben je al vergeten dat we bloedsbroeders zijn. We zouden alles samen doen. Weet je wat, laat het maar." Dieter stond verstomd. Hij keek Joren na. Op een afstandje volgde hij de jongens naar het water. Voor hem was het plezier eraf. Toen Joren voor het duo kanovaren bij een andere jongen in de kano kroop, had Dieter er genoeg van. Hij trok weer het dorp in, haalde het vel en de trommelstokken en trok de bergen in. Met een zwaar gemoed stelde hij het vel op maar na de eerste slag kalmeerde hij. Hij oefende uitgebreid op wat hij de vorige twee dagen geleerd had en stopte weer pas als de trommelaars begonnen. Na zich eens goed uitgeleefd te hebben trok hij opgewekt weer naar

het dorp en sprong zelfs uit eigen wil bij Jochem binnen. Aan tafel had hij het gevoel dat zijn vader hem aan het bekijken was.

“Kunnen we straks wat boogschieten,” zei hij snel om de ongemakkelijke stilte te breken.

Het gezicht van zijn vader klaarde op, “ja dat is goed.” Het werd een gezellige avond. Hij en zijn vader oefende op het boogschieten dat al snel op een wedstrijd begon te lijken.

Toen ze eindelijk stopte zei Dieter opgewekt, “morgen opnieuw?” “Heel goed,” zei zijn vader toen hij de boog opruimde.

De dag erna was hardlopen het gespreksonderwerp op het pleintje. Niemand besteedde nog aandacht aan Dieter zodat zijn dag weer zoals de vorige dagen verliep. Zo volgde de dagen elkaar op. Even had Dieter nog geprobeerd om zijn vriend Joren te overhalen om s’avonds mee met de boog te oefenen maar Joren had opeens geen tijd meer. Soms hield hij de jongens in het oog die weer een of andere discipline aan het beoefenen waren. Als hij wou kon hij meedoen maar dan moest hij het trommelen laten. Hij besloot zichzelf trouw te blijven en zijn hart te volgen. Hoe graag hij ook iemand gehad zou hebben om dit alles mee te delen. Gelukkig had hij Jochem nog, die leek hem tenminste te begrijpen. Jochem had hem zelfs over het lied van de opgaande zon verteld dat na een nacht trommelen gespeeld werd.

De dag van het grote feest brak aan. De jongens hadden zich over de disciplines verdeeld. Zoals elk jaar wisten ze geen enkel prijs in de wacht te slepen. Enkel Dieter wist zich met boogschieten bij de eerste vijf te plaatsen. Zijn vader was fier op hem. “Als je zo blijft oefenen,” had hij gezegd, “ga je op een dag zeker winnen.”

Op het avondfeest traden de trommelaars van het naburige dorp op. Een van hen was ziek geworden en zijn trommel was aan de andere kant van het podium geplaatst.

Ze waren nog maar juist gestart toen Dieter het domste deed wat hij maar kon doen.

Als door een magneet was hij door de trommel aangetrokken geweest en voor iemand het had kunnen beletten was hij op het podium geklommen. Hij nam de stokken en plaatste zich achter de trommel. Automatisch begon hij de ritmes mee te trommelen. Hij maakte geen enkele fout. Hij was niet alleen door het publiek opgemerkt maar eveneens door de andere trommelaars. De show ging gewoon door. Aan het einde gekomen ging men over in een zacht geroffel. Een spreker kwam naar voor, “het dorp is uitgedaagd op een trommel wedstrijd.” Hierbij wees hij naar Dieter die plots zijn dorp vertegenwoordigde. Twee immens grote trommels werden naast elkaar geplaatst.

“Alle trommelaars moeten zich verzamelen op een rij. Het eerste dorp dat

opgeeft is verloren.” Dieter stond alleen achter zijn trommel. Aan de andere kant vormde zich een lange rij. Bij het startsignaal startte het trommelen. In het begin werd het rustig gehouden. Het leek alsof de beide kampen elkaar aan het aftasten was. Rustige ritmes tegen een gematigde snelheid. Dieter was overtuigd dat hij dit lang kon volhouden. Dit was de bedoeling niet geweest. Hij had gewoon wat willen trommelen. Hij zag ook aan de gezichten van de mensen van zijn dorp dat ze dit niet geweldig vonden. Hij zocht naar een beetje steun maar vond er geen. Langzaam versnelde het ritme. Zijn handen volgden automatisch het versnellen. Voor het podium begon het feest aanvang te nemen. Op het geluid van de trommels begonnen de mensen te dansen. Er werd gedronken en gelachen. Dieter vond het niet erg. Hij kon de aandacht wel missen. Iedereen, ook Dieter, was overtuigd dat de uitslag al vaststond. Hoe kon het ook anders hij alleen tegen een hele rij van trommelaars. Toch wou hij niet opgeven, nu nog niet. Hij wou trommelen en dit was zijn kans. Hij besloot er ten volle van te genieten. Misschien was het wel de laatste kans die hij kreeg. De uren gleden voorbij. Het ritme was opzwepend geworden. Het geheel werd al doorspekt met moeilijkere ritmes. Dieter kende ze vanuit de stukken die hij mee gespeeld had. Dieter stond nat van het zweet, dat over zijn lichaam naar beneden stroomde. Hij vond dat het nog goed ging. Hij had nog adem genoeg en zijn slagen kwamen nog met kracht aan. Hij genoot met volle teugen van dit spel. Het leek hem alsof de trommelaars hem niet wilden afmaken maar het juist lang wilden rekken zodat hij er van kon genieten. Hij keek ze dankbaar aan met een grote glimlach op zijn gezicht. Telkens een trommelaar stopte met spelen omdat het overgenomen was door een collega groette hij respectvol naar Dieter. Dit alles gaf Dieter moed. De mensen van zijn dorp mochten het niet geweldig vinden, het respect van de andere trommelaars was nu veel meer waard. Het was al lang na middernacht. De dansen waren wilder geworden. Bij sommige mensen deed de alcohol zijn werk. Hier en daar waren er opstootjes. Anderen lagen hun roes uit te slapen. Nog anderen lieten zich volledig gaan op de opzwepende ritmes. Koppeltjes werden gevormd en deze gingen volledig in elkaar op. De gloed van de vuren weerkaatste op de zwetende lichamen. Boven al dit joelen, lachen en roepen stond Dieter op het podium. Hij voelde de vermoeidheid. Zijn slagen waren lang niet meer zo krachtig. Het bloed suisde in zijn oren. Hij hoorde of zag niets meer buiten zijn trommel. Volledig willoos ging hij door. Slag na slag, zelfs zijn ademhaling volgde deze slagen. Aan de andere kant ging het drummen in alle hevigheid door. Hij vond het niet erg, het sleurde hem mee. Willoos in een stroom van roffels. Het bonken van de trommels, het bonzen van zijn hart, het ritme van de aarde, alles bracht hem in een spiraal van zweven. Hij voelde niets meer, zag niets meer, hoorde niets meer buiten de volgende slag. Het feest had zijn hoogtepunt bereikt. Iedereen voelde zich als

broeders verbonden. Dit was het beste feest ooit. Men zwoer aan elkaar eeuwige vriendschap. Niets was nog belangrijk, het wedijveren tussen de dorpen was verdwenen. Alle zorgen van het jaar waren verdwenen. Men geloofde in een mooie toekomst. Niemand had nog oog voor de trommelaars. Ook al hield het dreunen van de slagen hun lichaam in beweging. In de volgende uren nam het feestgedruis af. Mensen trokken zich meer en meer terug rond de vuren. Alcohol en vermoeidheid deed ze stiller worden. Tegen de morgen zat iedereen, op een enkeling na die nog doordanste, rond de vuren. Men zat stil te praten of keek wezenloos in één van de vuren. Dieter had alles gegeven. Alle energie was opgebruikt. Zijn hele lichaam trilde. Langzaam zakte hij door zijn benen. Het was voorbij. Hij zocht steun bij de grond. Aan de andere kant klonk gejuich op. Ze hadden de wedstrijd gewonnen. Een laatste uitbundige roffel en dan stilte. Het was goed geweest. Dieter duizelde. Het bonken in zijn hoofd ging door. Hij had dorst maar had de kracht niet meer om te bewegen. Iemand kwam naast hem zitten en bracht een beker met water aan zijn lippen. Voorzichtig dronk Dieter een beetje water. Hij keek omhoog.

Daar zat Jochem te glimlachen. “Dat heb je goed gedaan jongen. Je hebt heel de nacht door getrommeld, helemaal alleen tot de morgen.”

Dieter keek hem niet begrijpend aan.

Jochem glimlachte nog breder, “je hebt recht op de zonnegroet.”

Het duurde even voor het bij Dieter doordrong.

“Als ik mag zal ik je assisteren.”

Dieter maakte een grimas, hij totaal uitgeput en een oude man die zich zelf nog nauwelijks te been kon houden. Dit zou mooi worden. Moeizaam stond Jochem op, trok zijn jasje uit. Dieter keek naar de half naakte oude man die zijn stokken nam. “Al is het het laatste wat ik doe,” zei deze.

Dieter knikte, “al is het het laatste wat we doen.”

Hij begon zich met een beetje hulp van Jochem aan de trommel op te trekken. Zwaar leunend stond hij tegen de grote trommel.

“Wanneer je er klaar voor bent,” zei Jochem. Terwijl keken ze beiden naar de berg waar de gloed groter werd. Jochem verdween naar de andere kant van de trommel. Dieter probeerde zich schrap te zetten. Zijn benen trilden. Hij deed zijn ogen toe, nam diep adem en dwong zichzelf tot de eerste slag. Zwaar rolde deze over de kampvuren. Iedereen keek op. Het werd muisstil. Niemand begreep er iets van. Het leek Dieter een eeuwigheid voor het antwoord kwam. Een tweede doffe slag dit keer door Jochem gegeven. Dieter begreep het. Jochem wou het langzaam opbouwen. Ze hadden ook tijd. Hij keek nog eens naar de berg. De gloed werd groter maar de zon was er nog in lange niet. Het voelde aan alsof het weer aan hem was dus weer nam hij adem en sloeg uit volle kracht op de trommel. De mensen probeerden het te vatten. Waar keken die

twee toch steeds naar.

Tot de oude mentor van het trommelgezelschap het zei, “ze spelen het lied van de zon, hij heeft er recht op.” Terwijl hij rondkeek zei hij het nog eens maar nu harder, “ze spelen het lied van de zon.”

Jochem zijn tweede slag was al gekomen, iets sneller nu.

Dieter maakte zich klaar voor zijn slag en weer gaf hij alles wat hij in zich had. Hij had geen idee hoe het verder zou gaan maar vertrouwde volledig op Jochem en op zichzelf. De trommelaars waren in een cirkel rond de twee gaan zitten. Bij iedere slag die nu gegeven werd klopte ze met een stok op de houten vloer. Dieter keek rond. Een nieuwe vlaag van energie ging door hem heen. De slagen hadden elkaar steeds sneller opgevolgd. Toen de zon over de berg piekte, barste het lied in volle hevigheid los. De zittende trommelaars hielden een gestaag ritme aan waarover Jochem en Dieter begonnen te soleren. Ook hier hielden ze het eerst kalm met vraag en antwoord. Hoe hoger de zon kwam hoe ingewikkelder de ritmepatronen werden. Ook al versnelde het tempo niet toch kreeg men de indruk van versnelling. De zon was bijna over de berg. Ze wierp lange schaduwen. Dieter had hier geen oog meer voor. Hij ging helemaal op in het spel. Samen met de eerste warmte van de zon kwam een vernieuwde energie in hem op. Jochem bracht hem echt op een hoger niveau, tilde hem helemaal boven zijn kunnen uit. Toen de zon zich losmaakte van de berg kwam de grote apotheose. Jochem en Dieter soleerde samen als een persoon. Ingewikkelde patronen wikkelden en weefde zich doorheen. Eindelijk lieten de trommelaars hen los. Hun geroffeld stopte. Als een vlinder die zich losmaakt uit de pop kwam hun lied te voorschijn. Reizend op een onvoorspelbare baan. De schoonheid van het spektakel hield iedereen in de ban. Tot ze ineens alsof het afgesproken was stil hielden. Stokstijf, in opperste concentratie, de stokken nog in de lucht bleven ze stilstaan, minuten lang. Toen stortte Dieter ineen. Later vernam hij dat Jochem op hetzelfde moment ingestort was. Ze hadden beiden alles van zichzelf gegeven.

Dieter mocht hierna in de leer bij de trommelaars van het andere dorp maar iedere avond zonder uitzondering zat hij naast Jochem op de bank. Veel zeiden ze niet want tussen hun was die dag alles gezegd geweest.

“Volg steeds je hart en waar het je ook naartoe leidt, besef dat de weg het belangrijkste is en niet het doel. Blijf jezelf trouw. ... Maar dat had je natuurlijk al wel door,” Noene lachte eens naar Akina.

Tevreden glimlachend trok Akina haar deken tot onder haar kin en sloot haar ogen. Noene keek vertederd op haar neer. Het deed hem deugd haar eens te zien glimlachen. Ze had al zoveel moeten meemaken. Hopelijk diende het nog

tot iets. Verdiept in zijn gedachten kroop hij ook onder zijn deken. Na een korte tijd dwong hij zichzelf aan niets te denken om toch maar in slaap te geraken. Hij zou zijn rust nodig hebben, morgen weer een dag van rotsen. Toen hij die nacht wakker werd stond hij op om een nieuwe blok hout op de smeulende as te leggen. Het duurde even voor deze vuur vatte maar eenmaal in brand verspreidde de dansende vlammen een bizar lichtschaouwspel in de grot. Noene schrok toen hij naar Levent keek. Deze zat nog steeds in dezelfde houding van de avond ervoor. Voorzichtig ging Noene tot bij de oude man. Van heel dichtbij bekeek hij hem. Hij was opgelucht toen hij merkte dat de man nog ademde. Met een teder gebaar legde hij een deken over de man zijn schouders. Hij ging terug naar zijn ligplaats en lag bijna terug neer toen de oude "dank je, Noene;" zei.

Noene was hier echt van geschrokken. Je kon bij de oude niet zien of hij sliep of niet. Noene voelde zich er ongemakkelijk bij. Hij zette het maar van zich af en probeerde terug slaap te vatten.

Die morgen werd hij wakker van etensgeuren. Verse koffie, warm brood en gebakken eieren snoof hij glimlachend met de ogen nog toe naar binnen. Toen hij de ogen opendeed zag hij Levent bij het vuur zitten en voorzichtig het wit van de eieren bij de dooier vandaan doen. Dit was voor een ziende al moeilijk. Noene zou Levent ervan verdenken komedie te spelen moest hij niet met zijn hoofd een totaal andere richting uitkijken terwijl hij zijn handelingen deed. Zo kon hij onmogelijk de pan zien. Dat was niet het enige waar Noene zich over verwonderde. Waar had Levent die eieren vandaan? Hoe vroeg moet hij wel niet opgestaan zijn? Hij besloot het niet aan zijn hart te laten komen en schoof aan bij het vuur. Akina was wakker en draaide de broodjes zachtjes boven het vuur. "Morgen Noene, neem al maar wat koffie." zei Levent glimlachend met zijn hoofd nog steeds in die vreemde hoek naar boven gericht. Werktuiglijk keek Noene naar waar de man keek maar er was niets te zien zoals hij al vermoedde. Akina die het gezien had, moest stilletjes lachen maar zei niets. Het eten smaakte heerlijk.

"Welke zijn uw krachten?" De vraag van Akina kwam totaal onverwacht. Noene hield op met kauwen en keek naar Levent.

Deze leek helemaal niet verbaasd over de vraag van Akina. "Ik? Ik heb geen krachten."

Akina keek niet begrijpend naar de oude man.

Deze glimlachte : "je bedoelt zeker tot welk element ik behoor. Dan is het antwoord lucht"

"Lucht?" Akina keek eens naar Noene.

"Of wind als je dat liever hoort."

"Dus jij weet wie het element bezit en beheerd. Of ben jij het misschien?" vroeg Akina.

Levent lachte uitbundig :”nee ik ben het niet.” Veel serieuzer ging hij verder :
”en ik weet ook niet wie het is.”

”Maar hoe heb je het dan geleerd, je moet haar kennen.”

Levent schudde zijn hoofd :”ik zou het echt niet weten. Lucht is vluchtig. Je leert uit de verhalen, de muziek, eigenlijk uit alle kunsten. Je leert van de mensen en de natuur. Niets staat ook echt vast, je moet flexibel blijven en open staan voor alles wat op je afkomt. De meeste mensen begrijpen de wind ook niet. Hij is niet goed, hij is niet slecht. Het is de mens die zijn gedachten er op projecteert. Hem nuttig gebruikt of hem hinderlijk vind. Daarom is onze kunde ook geen absoluut gegeven.”

Akina keek bezorgd :”hoe kan ik het dan leren.”

Levent glimlachte ,”kijken, luisteren, voelen, proeven, observeren en alles steeds van alle kanten bekijken en trachten te doorgronden.”

Hij zag de niet begrijpende blik van Akina.

”ok, ik zal een vraag stellen. Een windvlaag, is die constant? Is die rechtlijnig of meegevend gelijk water? Maakt de wind lawaai?”

Akina schudde stilletjes haar hoofd, daar had ze allemaal nog niet over nagedacht.

”Troost hij de bomen door ze te wiegen?”

Noene schraapte zijn keel. Levent hield direct op, “te veel vragen ineens? Sorry, een beetje een probleem met windmensen, altijd overenthousiast. Ik moet me wat leren intomen, bedankt Noene.”

”Geen probleem, Levent, de vragen waren wel goed, laat Akina er maar wat over nadenken.”

Akina keek van de een naar de ander. Ze was blij dat Noene Levent gestopt had. De vragen hadden haar overrompeld. Even dacht ze dat de twee een band hadden, dat Noene de antwoorden wist. Deze ging echter zo nonchalant verder dat ze overtuigd raakte dat het hem gewoon niet interesseerde. Weer typisch Noene, geen zorgen, geen kennis, gewoon wat fluit spelen. Als er geen verhaal inzate interesseerde het hem niet. Gelukkig had ze Levent, die zou haar wel misschien wat verder op weg helpen.

Nadat Noene naar buiten gegaan was, vroeg Levent haar, “waarom ben je zo lastig op Noene? Is het omdat hij geen interesse heeft of omdat jij de antwoorden nog niet weet? Misschien voel jij je ongemakkelijk en projecteer je je gevoelens op een ander?” Hij keek Akina strak aan met zijn blinde ogen, “ik hoef geen antwoord, ik wil alleen dat je nadenkt. Je mag natuurlijk je gedachte toetsen aan mijn mening maar vergeet niet dat mijn visie ook maar een invalshoek is op het gegeven.” Toen stond hij op en ging naar buiten.

Akina bleef, totaal verbouwereerd, alleen achter in de grot.

Toen alles gepakt was gingen ze terug op weg. Het grootste deel van de tocht werd in stilte afgelegd. Iedereen leek verzonken in eigen gedachten. Noene merkte op dat hij met groter gemak zijn weg vond tussen de rotsen. Hij begon zelfs te genieten van de omgeving. Naarmate het middaguur naderde steeg ook de temperatuur in het gebergte maar het hinderde hem minder dan de laatste dagen. In zijn hart steeg een nieuwe melodie op die hij zachtjes voor zich uit neuriede. Hij sprong juist met een lenigheid die hij bij zichzelf niet vermoed had over een kleine kloof tussen twee rotsen toen Levent halt hield en de aandacht trok. Toen ze beiden bij hem waren wees hij met een stralend gezicht rotsformaties aan. De grillige vormen leken op beelden en Levent zei telkens wat de naam was. Als ze de rij beelden een voor een gezien hadden, waren ze bijna een volledige cirkel rond hun as gedraaid. Verwonderd keek Akina telkens weer van het ene beeld naar het andere. Noene had zich al op een rots genesteld en genoot van de rust. Levent stond over zijn stok gebogen en luisterde intens naar Akina. Deze bleef maar rondkijken. Haar mond begon stilletjes de namen van de beelden te zeggen. Steeds sneller keek ze van het ene beeld naar het andere. Steeds luider klonk haar stem. Plots begon ze met de zon mee draaiend de beelden op te sommen. Met een kreet draaide ze zich naar Levent. Terwijl ze met uitgestrekte arm achter zich wees zei ze met luide stem : “Ze lijken een verhaal te vertellen, ... ,de beelden.”

Noene die door de kreet van zijn rots geschoven was, deed nu alle moeite om recht te geraken. Hij zat echter op een ongelukkige manier geklemd tussen twee rotsen met zijn benen omhoog. Gelukkig voor hem was Akina te opgewonden om hem er mee uit te lachen. Hij luisterde met een half oor naar Akina, die het hele verhaal aan Levent deed. Ondertussen zette hij zijn verwoede pogingen verder. Toen het hem eindelijk geluk was recht te komen, stond Akina voor hem met een van opwinding rood aangelopen gezicht “en Noene wat denkt ge ervan.”

Stuntelig begon hij zich te excuseren omdat hij niet echt geluisterd had. “Ik zat vast ... verhalen ... in de beelden” ondertussen wreef hij over een pijnlijke plek. “Vertel het nog eens.”

Akina begreep niet goed waar Noene het over had maar vertelde wat ze gemerkt had opnieuw. Ditmaal veel rustiger en terwijl ze haar gedachte vertelde gleed haar vinger van het ene beeld naar het andere. Bij het laatste beeld aangekomen beëindigde ze haar betoog : “het lijkt echt of ze een verhaal vertellen, niet Noene!”. Terwijl Noene alles in zijn hoofd overliep en opnieuw van

beeld naar beeld keek stond Akina naast hem te glunderen.

Bij het laatste beeld aangekomen keek hij naar Akina “ik weet het niet, zou kunnen” was alles wat hij zei.

Levent keek hen aan “dat is een manier om er naar te kijken. Ik zag er ook altijd verhalen in. Ik heb hier als kind uren doorgebracht. Kom ik wil je nog iets laten zien.”

Ze volgden Levent die hen weer voorging. Ze volgden de ronding van de berg en plots stond hij daar. Eerder was hij aan het zicht onttrokken geweest door de berg. Tegen de blauwe lucht stak een stuk van de berg als een pyloon omhoog. Niemand had enige uitleg nodig. Een dansende man die fluit speelde. Iedereen kende het verhaal van de god die dansend en fluit spelend vreugde onder de mensen bracht. Hier stond hij dan de versteende afbeelding alsof de godheid hier zelf versteend was. Niemand wist nog wat zeggen. Noene liet zich op een steen zakken. Sprakeloos onder de schoonheid en vol bewondering voor de afbeelding van wat hij altijd al lachend zijn god had genoemd.

Niemand leek nog haast te hebben. Levent had een vuurtje gemaakt en weer op wonderbaarlijke wijze een heerlijke maaltijd bereid. Er werd in stilte gegeten. Noene vroeg zich zelfs niet meer af waar nu die haas weer vandaan kwam. Ook na het eten zat hij stil naar de vorm van de fluitspeler te kijken. Akina rende heen en weer tussen de beeldengroep en de fluitspeler. Ze kreeg er maar niet genoeg van. Ook het avondmaal werd ter plaatse genuttigd. Noene knabbelde gedachteloos op het eten en keek verwonderd op toen Levent hem een tas warme drank van kruiden voorhield. Hij plaatste zich naast Noene. “Hier wordt je stil van niet?”

Noene knikte. “Bedankt,” Noene keek Levent aan, “voor alles.”

Levent glimlachte. Die avond vertelde Levent zijn verhaal. “Ik heb een gelukkige jeugd gehad. Ik was toen nog niet blind. Ik hield ervan hier in de bergen rond te zwerven. Ik bleef langer en langer van huis weg en genoot van mijn vrijheid. Om die reden was ik een vreemde geworden in mijn eigen dorp. Enkel via mijn familie had ik nog een band met de mensen. Men behandelde mij met de nodige terughoudendheid want men vermoedde dat ik misschien wel een groot tovenaar zou worden. Ik trok me er niet veel van aan. Ik zag mezelf meer als jager of krijger. Op een dag was er een groot feest. Ik moet een jaar of 12 geweest zijn. Zoals gewoonlijk zat ik alleen en bekeek van op afstand de mensen rondom mij. De kinderen van mijn leeftijd speelden samen maar ik had geen zin in hun kinderachtige spelletjes. Op dit feest was er een tovenaar van het vuur aanwezig. Niemand kende hem. Hij was vriendelijk ontvangen zoals iedere vreemde welkom was en werd omwille van zijn status met het nodige respect behandeld. Toen hij mij zag zitten begon hij navraag te doen. Diezelfde avond wist hij mijn vader te overtuigen om mij als zijn leerling mee te geven. We

trokken nog dieper de bergen in. Ik werd voor alle mogelijke karweitjes gebruikt. Dat duurde enige jaren en ik was het echt beu. Ik had nog niets geleerd van hem dus besloot ik ervandoor te gaan. Hij moet vermoed hebben wat ik van plan was want die avond deelde hij me mee dat hij morgen met de lessen zou beginnen. Toen mijn ochtendtaken erop zaten en het al bijna middag was, de zon stond al hoog aan de hemel, ging hij met mij op de hoogste berg in de buurt zitten. Hij beweerde dat hij zijn krachten van de zon gekregen had en dat ik hetzelfde zou bekommen als ik lang genoeg naar de zon keek. Ook als het pijn deed moest ik volhouden. Hij zou me bijstaan en mijn hoofd vasthouden als ik niet meer kon. Grote kennis zou mijn beloning zijn. Ik keek recht naar de zon. Gebruikte al mijn wilskracht om het vol te houden. Toen ik niet meer kon nam hij me vast en dwong me verder te kijken. Mijn ogen branden in mijn hoofd. Ik schreeuwde het uit en verloor op een bepaald moment mijn bewustzijn. Toen ik bijkwam was hij verdwenen en was ik helemaal alleen. Na een paar dagen rondtasten had ik een beetje brak water gevonden maar vond geen eten. Ik vermagerde snel en voelde de krachten zo wegebben. Bovendien kreeg ik van een plant, die ik vond en opgeschrokt had, diarree. Ik had de kracht niet meer mezelf te verzorgen en liet alles lopen. Ik raakte nog meer verzwakt en lag krachteloos tussen de rotsen. Gehuld in duisternis. Zelfs een hongerige beer liet me met rust en maakte een grote omweg. Ik luisterde, als ik niet sliep, naar de geluiden rondom me. Meestal was het enkel het ruisen van de wind. Doorheen de wind klonk op een dag de tonen van een fluit. Tranen stroomde uit mijn ogen. Zoiets moois had ik nog nooit gehoord. Er was een god, nu wist ik het zeker. In mijn gedachten bezong ik mijn liefde voor het heelal. Zo zou ik sterven maar het was goed voor mij. Ik was volmaakt gelukkig. Toen verloor ik weer het bewustzijn. Toen ik weer bijkwam voelde ik koud water op mijn huid. Iemand liet me voorzichtig drinken. Hij verzorgde mij en vertelde verhalen of speelde op zijn fluit. Hij leerde me alles wat ik nu weet en bracht me toen ik goed gezond was en alles kende terug naar mijn dorp. Ik ben blijven leren en leerde ook mijn weg tussen de rotsen terug vinden. Ik was nu wel veel socialer en hield van de mensen. Iedereen die bij mij kwam werd gratis geholpen. Ook ik begon verhalen te vertellen zoals mijn leermeester en amuseerde de kinderen met mijn fluit. Toen veranderde ik ook mijn naam in Levent. Het betekent de wind in een of andere taal." Levent rakelde het vuur op.

"Ben jij het Anouk?" De vraag werd zacht door Noene gevraagd.

Levent knikte, "Ja Noene ik ben het en ik ben je nog niet vergeten."

Akina volgde verwonderd deze laatste ontwikkeling. "Jullie kennen elkaar. Jij bent de man die hem gered heeft. Jij hebt hem alles geleerd. Jij bent de wind."

"Ja, ik ben de wind." Verder kwam Noene niet.

Woedend keek Akina hem aan, "waarom vertelde je niets? Wanneer ging je dat

doen? Vertrouwde je me niet? En Lotte, waarom mocht zij het niet weten? Ze zocht zo lang naar u.” Na deze stortvloed keerde ze zich om en liep weg.

“Ik denk dat je haar een verklaring schuldig bent.” Noene zuchtte en knikte, “tot zo.” Hij ging Akina achterna. Nu had hij wel een beetje spijt dat hij niets gezegd had. Hij vond haar terug bij het beeld van de fluitspeler.

Toen hij naast haar ging zitten vroeg ze weer maar dit keer zachtjes, “waarom Noene?” “Het leek gewoon nooit het juiste moment. Bovendien vind ik het belangrijk dat je alles zelf ontdekt. Met mijn verhalen stuurde ik je. Zoals Levent zei, niets is absoluut en de kunst is het zelf te ervaren en aan te voelen.”

Een hele tijd zaten ze stil naast elkaar, “en Lotte?”

“Ik weet het niet. Ik kon me er nooit toe brengen. Ik voelde me goed bij haar. Ik had misschien angst dat het alles zou veranderen. Ik weet het niet.”

Ze zaten weer een lange tijd naast elkaar.

“Ik ga slapen,” Akina stond recht, twijfelde even en gaf Noene toen een knuffel. “Goedenacht windje,” zei ze plagerig en ze verdween in de nacht.

Noene bleef nog een hele tijd bij het beeld zitten. Alles zou nu anders zijn besefte hij. Het was al laat als hij eindelijk zich bij de rest voegde om te gaan slapen. Akina lag bij het vuur in haar deken gewikkeld en Levent zat weer op zijn stok geleund met open ogen te slapen. Tenminste dat vermoedde Noene. Toen Noene de volgende morgen wakker werd, was het eerste wat hij zag Akina. Ze zat naast hem, haar benen gekruist. Haar ellebogen steunde op haar knieën en haar hoofd rustte op haar vuisten. Een diepe frons ontsierde haar voorhoofd. Ze keek intens naar Noene. Deze ging een beetje ongemakkelijk rechtop zitten. Eigenlijk verlangde hij naar de koffie, die heerlijk geurde in de morgen, maar bleef onder de taxerende blik zitten. “Hoe oud ben je eigenlijk Noene?” haar vraag doorbrak de ongemakkelijke stilte.

Noene wreef de slaap uit zijn gezicht. “Is het dat maar,” dacht hij. “Eerst koffie,” bracht hij met een door de slaap gebroken stem uit. Noene nam de tijd om van zijn koffie te drinken. Heel de tijd zat Akina hem aan te kijken. Noene probeerde het te negeren. Levent had er duidelijk plezier in. Toen zijn keel warm was en zijn hoofd helderder werd onder invloed van de koffie begon hij zijn verklaring, “Ik weet het niet. Ik weet niet hoe oud ik nu ben. Ik zou natuurlijk kunnen het aantal jaren opgeven dat ik hier op aarde rondloop maar dat klopt niet meer met de werkelijkheid. We zijn zoals je gemerkt hebt ook niet onsterfelijk. We lijken alleen in een andere tijdscontinuüm te leven. We verouderen niet zo snel als andere mensen. Er zit ook geen vaste lijn in. Voor mij lijkt het nu al een aantal jaren gewoon stil te staan, ik word gewoon niet meer ouder. Vanwaar dit komt, weet ik ook niet. Het is gewoon met de gave meegekomen. Dus laten we het houden op ouder dan Levent.”

“In getallen Noene,” onderbrak Levent hem.

“Wel als ik juist tel ben ik al 146 jaar oud maar ik zit vast op een leeftijd van, en nu schat ik, ongeveer 50 jaar.” Op de verbaasde blik van Akina vulde Noene nog snel aan, “en met de lenigheid van een 30 jarige,” en hij rolde eens met zijn ogen.

Dit brak de spanning een beetje. “En is dit Lotte nooit opgevallen?”

“Zolang ken ik Lotte nog niet, nog maar een dikke 20 jaar. Het zou inderdaad ongeveer tijd worden om weer uit het zicht te verdwijnen naar een ander deel op deze aardbol, waar ze me nog niet kennen. Het feit dat ik rondtrek helpt ook veel. De mensen krijgen geen echt vast beeld van mij. Alleen heb ik, nu ik mijn zusters gevonden heb, geen zin meer om verder te trekken. Dus zou ik het Lotte vroeg of laat toch verteld hebben.”

“Gaat het bij mij ook zo gaan.”

“Geen idee Akina, je bent nog specialer dan wij vieren, dat zullen we pas ontdekken als het zover is.”

Akina besloot het hierbij te laten en stelde geen vragen meer. Na een tijdje zei ze “ik ga even buiten, nog wat naar de beelden kijken.”

“Misschien blijven we beter nog een tijdje hier Noene. We hebben hier een schuilplaats. Ik kan hier aan genoeg hout en eten geraken en een betere plaats om uw verhalen te vertellen vind je niet.” merkte Levent op.

Noene knikte bevestigend. Het was inderdaad een heel speciale plaats. De wind waaide er constant. Je kon het heerlijk vinden of er een grondige hekel aan krijgen. In een luwte zitten voelde soms echt zalig aan. Het bracht wel afkoeling tijdens het heetste moment van de dag. Het was er dan ook nooit echt stil. De wind floot en suisde door kieren en spleten, soms vrolijk, soms spookachtig. Dit benadrukte dikwijls nog de verbeelding. Voor Noene was het een magische plaats, hij voelde er zich echt thuis. Soms stond hij op een van de hoogtes en genoot van de wind die aan zijn kleren rukte en hem trachtte om te duwen. Hij kon daar zo uren stil staan met de ogen dicht terwijl hij de lucht intens diep inademde. Hij leek dan op een van de beelden. Ze waren er eens naar toe gekropen, naar de beelden. Ze waren een wonder van de natuur. Erosie had ze gemaakt tot wat ze waren en het leek zelfs alsof de wind ze gepolijst had. Het was een plaats waar je alles vergat. Natuurlijk hielp het zalige nietsdoen en de keuken van Levent ook. Ze waren er al een paar dagen toen Akina van de beelden, waar ze weer uren voor gezeten had, terugkwam. Ze had een enorme glimlach op haar gezicht. Haar hele lichaam trilde van de ingehouden spanning. Maar ze zei niet waarom. Ze ging tot bij de twee mannen, ging zitten. “Vertel nog eens een verhaal Noene.” De vraag kwam geheel onverwacht en strookte niet met de spanning in haar houding.

“Nu?” reageerde Noene.

“Ja, nu,” zei ze opgewonden.

Noene begreep er niets van. Hij keek naar Levent die er blijkbaar ook niets van begreep. Hij haalde berustend zijn schouders op. Hij plaatste zich tegenover Akina en na een korte pauze begon hij te vertellen.

Het dorp lag onder hem te glinsteren in de zon. Dieter keek van op de berg neer op het voor hem zo bekende dorp. Het was lang geleden dat hij hier nog geweest was. Sinds hij in het drumkorps speelde had hij ongeveer op elk festival in de verre omtrek gespeeld. Telkens was hij blij geweest om terug thuis te komen maar keek ook telkens weer uit naar het volgende festival. Deze keer was het anders. Dit keer waren ze vijf jaar weg geweest. Overal op de hele wereld hadden ze gespeeld. Het had veel van hem geëist, te veel. Bovendien waren ze bij hun thuiskomst niet uitbetaald geweest omdat de groep ophield te bestaan. Er waren te veel kosten geweest. Dieter had er zijn gedacht over maar had niets gezegd. Hij was te moe geweest door de te lange tournee zodat het hem niet echt iets kon schelen. Toen hij wou vertrekken had de kasmaester, een goede vriend van hem, hem snel een zakje goudstukken in zijn handen gedruwd terwijl hij hem omhelsde. Toen de verwonderde Dieter iets wou zeggen had de kasmaester snel afscheid genomen. Dieter had het maar als zijn rechtmatige vergoeding gezien en was stilletjes vertrokken na van nog wat vrienden afscheid genomen te hebben. Hier stond hij nu en keek naar zijn dorp. Dit keer zou hij niet meer vertrekken. Hij was teruggekomen om te blijven. Weer dat tweeledig gevoel, een beetje weemoed omdat het allemaal voorbij was maar ook gelukkig zijn omdat hij thuis kwam en aan iets nieuws kon beginnen. Alleen wist hij nog niet goed wat. Het zou zichzelf wel uitwijzen hoopte hij. De laatste maal met zijn reisgoed deze berg af. Het einde van een periode uit zijn leven. Hij schudde zijn gedachten van zich af en vervolgde het pad bergafwaarts. In het dorp aangekomen ging hij direct naar zijn ouderlijk huis. Zijn oude ouders waren blij toen hij binnenkwam. Dadelijk werd eten op tafel gezet. Tijdens het eten vertelden ze de laatste nieuwtjes van het dorp. Juist voor hij van tafel wou gaan vroeg zijn moeder, “wanneer moet je weer vertrekken?” Je kon merken dat ze liever gehad had dat hij thuis bleef. Dieter bleef een tijd zitten zonder te antwoorden. Toen hij antwoordde zei hij zacht, “nooit meer mams, vanaf nu blijf ik thuis.” Toen stond hij op en ging naar buiten. Hij zag niet meer hoe zijn moeder naar zijn vader keek. Ook al was ze blij, ze had een bezorgde trek op haar gezicht. Vader stond recht, “ik zal wel eens met hem praten en zien wat er scheelt.” Dieter zat aan het water waar hij als kind vroeger met de kinderen speelde. Toen Dieter alles verteld had klopte zijn vader op zijn schouder, “rust eerst maar eens goed uit, daarna zul je wel iets vinden wat je leuk vind. Iets waar je niet voor hoeft te vertrekken. Moeder zal blij zijn.” Daarna liet hij Dieter met zijn gedachten alleen. Dieter staaarde naar het water. Zijn vader had gelijk.

Hij was nu te moe om te denken. Eerst goed wat rust nemen, de rest zou zichzelf wel uitwijzen. Hij bleef nog een hele tijd mijmeren voor hij zijn bed opzocht.

De dag erna voelde hij zich al heel wat beter. Hij besloot wat oude vrienden op te zoeken. Dadelijk na het morgenmaal trok hij op pad. Hij besloot eerst langs Joren te gaan. Dit was voor het grote trommelavontuur zijn beste vriend. Hij was goed uitgerust en genoot van de eerste zonnestralen. Het zou een warme dag worden vandaag. De ochtend had nog wat van de nachtelijke kilte. Hij zoog stevig zijn longen vol en genoot van de frisse lucht. Hij stapte goed door en had al snel het huis van zijn vriend bereikt. Een oude vrouw beantwoordde zijn kloppen en deed de deur open. "Dieter?" ze was een beetje verrast door zijn komst, "wat kan ik voor u doen?"

"Ik kom voor Joren."

De oude vrouw bekeek hem een tijdje, "Joren woont hier niet meer. Hij woont nu met zijn vrouw in het kleine witte huisje aan het meer."

Dieter wist eerst niet wat zeggen. Was hij zo lang weggeweest?

De oude vrouw zag de vertwijfeling in zijn ogen. "Nu zal hij al wel werken zijn maar ga er straks maar eens langs. Hij zal wel blij zijn u nog eens terug te zien."

Dieter knikte. Hij bedankte de oude vrouw en ging in gedachte verzonken terug op weg. Hij maakte de toer door het dorp en zag iedereen ijverig bezig met zijn dagelijkse taken. Uiteindelijk belande hij bij het huisje van de oude Jochem. Op zijn kloppen kwam de oude man buiten. De blijheid straalde van hem af. Ze gingen op de bank voor het huisje zitten. Dieter vertelde hem over het toeren met de band maar dat het nu ook volledig gedaan was en zo eindigde hij bij zijn gevoelens over zijn aankomst in het dorp. Jochem keek hem een beetje bezorgd aan. Hij knikte, "ja zo gaat dat, het is een ontzettend mooi leven maar je mist alles wat er thuis gebeurt." "Maar," zo ging hij opgewekt verder, "je staat aan de start van een nieuw begin. Je hebt het allemaal mogen beleven en nu kun je hier een leven opbouwen. Je zoekt werk en een lief vrouwtje." De pretlichtjes schitterden in de oude man zijn ogen. Dieter wist het zo allemaal nog niet. Welk werk moest hij gaan doen? Hij had alleen leren trommelen. Jochem zag zijn bezorgde blik. "Niet ongerust zijn jong, alles komt in orde. Ik meen trouwens gehoord te hebben dat de smid iemand zoekt, misschien moet je daar maar eens beginnen zoeken." De rest van de voormiddag bleef Dieter bij Jochem zitten. Ze babbelden uren over de avonturen die hij beleefd had en de kleine dagdagelijkse zaken. Al zijn vrienden bleken al getrouwd te zijn en sommigen hadden al kinderen. Hij was verwonderd geweest over welk werk sommigen van zijn vrienden deden. Dat had hij er bij hen nooit in gezien. Het was een fijne voormiddag, hij voelde zich goed bij Jochem. Vermoedelijk deels door het trommelen maar er was iets meer, iets wat hij bij andere mensen niet had en dat

vertrouwde maakte dat hij er zich zo thuis voelde. Toen het tijd werd om te eten ging hij naar huis. Hij beloofde Jochem van nog snel eens langs te komen. S' Namiddag was hij van plan om langs de smid te gaan. Zijn vader vond het geen slecht idee want hij had ook gehoord dat de smid een helper zocht. Moeder had wat bezwaren want ze vond het zulk een zwaar werk. Er werd heel wat over en weer gepraat maar Dieter wou het toch proberen. Na het middageten vertrok hij dan richting smidse. De oudere smid bekeek Dieter van kop tot teen. Hij had al veel over Dieter gehoord. Hij had wel wilskracht en zou wel over uithoudingsvermogen beschikken maar of dat voldoende was. Dieter kende ook niets van de stiel en als leerjongen, die waren gewoonlijk jonger, zou hij bijna niets verdienen. De smid krabde op zijn hoofd. Hij had dringend hulp nodig maar hij had het gevoel dat Dieter meer in de weg ging lopen dan nuttig te zijn. Omdat Dieter bleef aandringen duwde hij hem een leren schort in de hand. De smid moest toch nog ijzers plooiën voor een omheining. Hij zou één voordoen en dan moest Dieter ze maar afwerken. Nadat het ijzer voldoende verhit was begon de smid met ritmische slagen er vorm aan te geven. Hij ging behendig en snel te werk. Ondertussen legde hij uit wat hij deed. Dieter volgde met het hoofd knikkend. Hij popelde om er aan te beginnen. Het leek makkelijk. Als het ijzer klaar was werd het sissend in water gedompeld. De smid bekeek nauwkeurig het afgewerkte product en knikte goedkeurend. "Zal het lukken?" vroeg hij Dieter. Deze knikte ijverig. De smid was nieuwsgierig. Hij verwachtte niet veel maar het was niet de eerste keer dat hij leerjongens had die met zoveel gevoel te werk gingen dat hij bijna niets moest bijsturen. Het duurde niet lang of hij had door dat dit bij Dieter niet het geval was. In tegendeel het leek er meer op dat Dieter twee linker handen had. IJzer niet warm genoeg, dat kon hij nog begrijpen. Het ijzer kreeg onder de kloppende hamer alle vormen behalve de vorm die Dieter hoopte te krijgen. De smid probeerde Dieter nog te corrigeren in zijn werk maar het was een hopeloze zaak. Na een paar uur keek Dieter de smid wanhopig aan. Deze nam van Dieter over. Bracht het ijzer terug op temperatuur en met snelle slagen bracht hij het in de juiste vorm. Terwijl het ijzer sissend het water inging bekeek hij Dieter. Deze knoopte zijn schort los. De smid hoefde niets meer te zeggen. Terwijl de smid het gekeurde ijzer weglegde stond Dieter nog met de schort in de hand te draaien. Hij zat met een krop in de keel, voelde zich verslagen. Hij had echt gehoopt dat het zou lukken. De smid nam zonder iets te zeggen de schort van hem over. Toen Dieter nog iets wou zeggen maar zijn woorden niet vond zei hij, "het is niet erg jongen. Niet iedereen kan het. Je toekomst ligt gewoon ergens anders. Kom op, je zult je weg wel vinden." Terwijl Dieter de weg af schokte hoorde hij de hamer weer tekeer gaan op het volgende ijzer en het aambeeld.

Dieter had geen zin om naar huis of Jochem te gaan. Naar Joren gaan zou pas

straks kunnen, al had hij hier ook niet echt zin in. Hij besloot de bergen maar in te wandelen. Onbewust kwam hij terug op de plaats waar hij vroeger zat toen hij ritmes van de trommelaars van het andere dorp imiteerde. Hij zette zich weer op de steen. Flarden van herinneringen aan vroeger kwamen terug. Hij dacht glimlachend terug aan die tijd. Zonder na te denken begonnen zijn handen weer op zijn benen te trommelen. Hij ging een hele tijd op in zijn spel. Het had hem deugd gedaan. Hij keek terug vol moed naar het dorp en genoot van de zon. Toen hij honger begon te krijgen ging hij terug naar huis. Hij liet zich het eten smaken en vertelde over zijn belevenissen in de smidse. “Ja een stiel leer je niet van vandaag op morgen maar er zijn nog genoeg mogelijkheden.” Dieter knikte instemmend op het antwoord van zijn vader, “ik ga straks nog langs Joren. Het schijnt dat hij al getrouwd is.” Hier pikte moeder gretig op in en ze vertelde alles wat ze wist over Joren en zijn vrouw. Nu zijn moeder over haar vertelde kwam haar beeld terug in zijn herinnering. Hij herinnerde zich het spichtige meisje met de twee paardenstaarten nog. Hij dacht eraan hoe ze door hen gepest was en hier was Joren nu mee getrouwd. In zijn verbeelding zag hij Joren naast het meisje staan en dit kwam hem heel grappig over. Hij vertrok dan ook in een opperbest humeur. Onder zijn arm een fles wijn, die zijn moeder hem nog in zijn handen geduwd had. Een kwestie van niet met lege handen toe te komen. De deur werd op zijn kloppen open gedaan. Voor hem stond een beeldschone vrouw. Dieter wist niet meer wat zeggen en keek haar met open mond aan. “Joren, ik denk dat het voor u is,” riep de vrouw glimlachend naar achter. Een kort knikje en ze liep terug het huis in. Dieter achterlatend op de stoep. Toen Joren bij Dieter kwam vroeg deze, “was dat Maaren?” Met zijn handen beeldde hij de twee staartjes naast haar hoofd, zoals hij het zich herinnerde, uit. Ze hadden er zo dikwijls aan getrokken dat Joren direct wist wat hij bedoelde. Hij schoot in een opgewekte lach, “je bent echt lang weg geweest. Kom binnen. Maaren ken je Dieter nog?” “Tuurlijk,” glimlachte Maaren. Ze had al wat zoets en koffie op tafel gezet. “Maar hij leek me niet meer te herkennen.” Dieter schudde verontschuldigend van nee, “het spijt me,” begon hij, “je bent ook zo veranderd.” “Hij dacht dat je nog steeds met staartjes zou rondlopen,” lachte Joren terwijl hij zijn vrouw even omhelsde. Het was een ijsbreker van formaat. Iedereen was direct opgewekt aan het babbelen. Joren en Maaren praatten honderduit over hun plannen. Ze hadden dit huisje gekocht en hadden er grootse plannen mee. Het grootste nieuws was dat Maaren in verwachting was. Ze leidden Dieter rond in huis. Bij de aankondiging “hier komt de kinderkamer,” keken ze elkaar liefdevol aan. Terug in de huiskamer aangekomen vroeg Maaren, “en jij Dieter.” Dieter probeerde zijn ongemak bij deze vraag te verbergen door luchtig te antwoorden. “Ik ben nog maar juist terug en ga eerst wat genieten. Werken kan ik altijd nog.” Joren had het echter begrepen. Toen

Dieter vertrok ging hij mee tot aan de voordeur, "als je wilt praten of als er iets is wat ik voor je kan doen, laat me dan iets weten." Dieter knikte en terwijl hij weg stapte wuifde hij tot afscheid. Hij vond het fijn dat het zo goed ging met Joren. Het had hem wel pijnlijk duidelijk gemaakt wat hij allemaal miste. Zonder na te denken was hij aan het huisje van Jochem aan beland. Hij was blij te zien dat de oude man nog op was. Deze zag de zorgelijke trek op het gezicht van Dieter. Hij kon de jongen goed begrijpen. Hij had het ook meegemaakt en wist hoe eenzaam je je kunt voelen ook al heeft iedereen het beste met je voor. "De smid is niets geworden," zo begon Dieter, "en zonder werk." Hij zuchtte en maakte een wanhopig gebaar. "Waarom begin je niet bij je vader" "Ik ben een trommelaar, geen leerlooier. Ik heb vandaag gezien wat het word als je iets anders probeert. Bovendien gaan de zaken ook niet meer zo goed als vroeger." "Het zou je bezig houden en wie weet vind je daarnaast nog iets leuks dat je graag doet." probeerde Jochem. Dieter keek de oude man een tijdje aan, "ik wil trommelen Jochem. Ik wil gewoon trommelen." Die avond werd er niet veel meer gezegd."

Dieter had gedaan wat Jochem zei en was verwonderd geweest dat zijn vader het geen slecht idee vond. Hij leerde van zijn vader die ongelofelijk veel geduld had. Het was vuil en verstikkend werk. Hij was steeds blij als de dag om was en hij zich kon wassen, met een vanillezeep die de geur wegnam. Ze was door zijn moeder gemaakt. Nu rook hij net als zijn vader naar vanille. Niet echt mannelijk, vond hij, maar toch beter dan de geur van rottend vlees. Na het eten werd er op de deur geklopt. Een kleine jongen bracht de boodschap, "Jochem vraagt of je kunt komen, dringend." Dieter bekeek zijn moeder en vader eens. "Ga maar," zei zijn moeder. Toen hij bezorgd bij Jochem aankwam zag hij een stralende oude man. Hij kwam tot bij Dieter, snoof eens en zei lachend, "ik ruik dat je bij je vader begonnen bent." Dieter wou al boos weggaan. "Ik heb een voorstel. Ik heb met juffrouw Anke gesproken en ze zou het fijn vinden als je de kinderen een paar keer in de week trommelles zou geven." "Ik ben een trommelaar geen lesgever dus nee dank je." Jochem wiegde met zijn hoofd heen en weer, "Alles komt zoals het komt. Ik zou het toch eens proberen als ik u was." "Kom dan zal ik je even voorstellen. Kunnen we de details bespreken en dan kun je nog zien wat je doet." Langzaam gingen ze door het dorp. Aan een huis aan het water in de buurt van Joren's moeder stopte ze. Het was het enige huis met bloemen rondom geplant. Dieter haalde zijn wenkbrauwen eens op. Met wat kwam Jochem nu weer af. Jochem had al aangeklopt en trok Dieter naast zich. Deze stond een beetje onwillig naast Jochem toen de deur openging. "Dit is Dieter," zei Jochem. Dieter gaf een beleefd knikje. "Kom binnen," zei Anke. Haar zachte stem viel Dieter direct op. Ze was ook op een natuurlijke manier mooi. Gracieus bewoog ze zich door het huis terwijl ze koffie op tafel plaatste. Of de

mannen iets sterkers wilden werd door hen beleefd weggewuifd. Duidelijk werd door haar uiteengezet wat van Dieter verwacht werd. Op een zakelijke manier werd hem ook het loon voorgesteld. “Dan zie ik u morgen om 10 uur, nog vragen?” Dieter en Jochem hadden van de hele avond bijna niets gezegd en ook nu bleef het opmerkelijk stil. Het was Jochem die de stilte verbrak, “goed dan zullen we maar eens gaan.”

Ze waren net buiten toen Anke zei, “Dieter!”

Dieter keek om.

“je ruikt lekker.” Toen sloot ze haar deur. Dieter wist niet wat zeggen, hij voelde dat hij rood aangelopen was. Jochem deed of hij niets gehoord had. Stilletjes stapten ze door de nacht. “Kom je nog mee of ga je naar huis.” “Misschien beter naar huis, morgen ...” verder kwam Dieter niet. Jochem lachte, “ok tot morgen dan.”

Dieter was nog een hele tijd buiten gebleven en juist voor zijn ouders gingen slapen kwam hij binnen “ik moet morgen hier in het schooltje om 10 uur trommelles geven. Ze betalen ervoor.” “Dat is goed nieuws,” vond moeder al begreep ze niet goed waarom Dieter zo afwezig was.

De volgende dag ging Dieter naar de school. Hij zag er nog steeds tegenop. Wat kon hij daar nu gaan doen? Het was niet trommelen zoals hij gewend was. Basisslagen aanleren aan kinderen die misschien zelfs niet geïnteresseerd waren. Hij hield zich voor dat hij het alleen maar deed omdat Jochem het hem gevraagd had. Het rumoer van de school kwam hem tegemoet. De kinderen hadden speeltijd. Toen hij de speelplaats opging, besepte hij dat hij niet wist waar hij naar toe moest. Onwennig stond hij aan de ingang rond te draaien. Opgelucht zag hij Anke al wuivend naar hem toekomen. “Goeiemorgen, kom ik zal je naar het klaslokaal brengen. Daar kunnen we nog even praten.” Dieter knikte kort. Naast Anke liep hij over de speelplaats en keek rond. Hij herinnerde zich de school nog goed al leek alles nu veel kleiner. Anke hield de deur open en keek glimlachend naar hem. Het deed hem uit zijn gemijmer losrukken. “Ja, ik heb hier ook veel herinneringen van toen ik kind was.” zei ze. Het was alsof ze zijn gedachten gelezen had. Dieter wist niet wat zeggen dus hij knikte maar eens.

Eenmaal in de klas zei Dieter, “ik weet niet of dit zo een goed idee is. Ik ben een beroemd drummer. Ik ben gewoon van in een groot orkest te spelen en dit hier.”

“Ja, ik weet dat je het niet gewoon bent van les te geven,” onderbrak Anke hem. Haar gezicht stond iets harder dan normaal. “Daarom ga ik je in het begin helpen. Lukt het echt niet vinden we wel iemand anders. Nu we zoveel leerlingen hebben, kunnen we een extra kracht best gebruiken. Maar als je er angst voor hebt ...” Het laatste van de zin liet ze open.

Dieter voelde zich op zijn plaats gezet. Hij ook met zijn gesnoef over zijn kunde. Anke had gelijk, hij mocht dan goed kunnen trommelen. Van lesgeven had hij geen verstand. "Ik wil het wel proberen," zei hij, "maar zoals je zegt weet ik niet of ik het talent heb."

Op het gezicht van Anke verscheen weer haar stralende glimlach. "Het zal wel loslopen, de kinderen kijken naar je op." Buiten klonk de bel. Anke ging Dieter voor. Buiten stonden de kinderen in een paar rijen. Allen gaapten hem aan. "Goed allemaal binnen en naar de klassen. "Martje, wijs jij meester Dieter de trommels zodat jullie kunnen opstellen." Zelf ging ze de andere kinderen voor naar de andere klassen. Het was ontzettend rumoerig maar de kinderen werkten goed mee. De trommels stonden dan ook snel opgesteld in een cirkel. Je merkte dat de kinderen opgewonden waren. Ze bleven dooreen praten. Dieter kon ze niet stil krijgen. Hij begon spijt te krijgen van zijn beslissing. Hij had geen idee hoe hij de kinderen stil moest krijgen. Bovendien begonnen al een paar kinderen in volle ijver op de trommels te slaan. Dieter had totaal geen idee hoe hij dit moest stoppen. Juist toen hij gewoon wou vertrekken kwam Anke binnen. Ze kwam rustig tot bij Dieter. Nam zijn trommelstokken over en gaf een korte roffel op de trommel. Direct stopten alle kinderen en keken zwijgend naar Dieter en Anke. Glimlachend gaf ze de trommelstokken aan Dieter terug. Discreet trok ze zich achter in de klas terug. Dieter begon maar met zich voor te stellen. Naargelang de tijd vorderde werd hij rustiger en tegen dat de les gedaan was begon hij er zelfs een zeker plezier in te krijgen. De kinderen hadden goed meegewerkt en ze konden al een klein nummertje samenspelen. Toen alles goed ging had Anke het klaslokaal verlaten. Nu de les gedaan was zagen ze elkaar terug. "Dat ging blijkbaar goed. Nu de andere vakken nog voorbereiden zodat je die ook kunt geven. Kun je hiervoor s'avonds langskomen." Dieter knikte gewoon. Hij wist nog niet goed hoe hij zich voelde. Ergens voelde het goed maar ergens had hij helemaal iets anders van zijn leven willen maken. Hij wou nu even tijd voor zichzelf om het te kunnen verwerken. Anke merkte het niet eens. Ze praatte voluit terwijl ze met Dieter over de koer liep. Aan de poort gekomen gaf ze Dieter een hand : "tot straks dan?" Zonder een antwoord af te wachten draaide ze zich om en liep de koer terug op. Dieter stond haar nog een tijdje na te kijken. Daarna trok hij de bergen in. Daar zette hij alles op een rij. Had hij niet achter een job in het dorp gezocht? Hij had zich het wel anders voorgesteld en het werk bij zijn vader was ook niet geweldig. Het was natuurlijk het leven niet meer dat hij gewoon was. Zo kwamen zijn gedachten bij juffrouw Anke. Hij moest glimlachen. Ze was me er wel eentje maar ze gaf hem een goed gevoel. Met haar in zijn hoofd begon hij onbewust de volgende les voor te bereiden. "Zo slecht was het nog niet," besloot hij. Hij kon toch proberen er het beste ervan te maken. Wat trommelen, wat met de kinderen bezig zijn. Hij

knikte voor zich uit. Hij werd vastberaden. Hij ging er gewoon iets van maken. Jochem en zijn ouders waren enthousiast. Ook Anke merkte de verandering. Ze hielp hem en hij deed zijn best. Het lukte hem aardig. De kinderen droegen hem op handen.

Op een avond na de les wandelde hij met Anke langs het meer naar huis. Terwijl ze praatte raakte zijn hand per ongeluk het hare. Ze stopte met praten en keek hem aan.

Die avond brachten ze samen door in de bergen. Tot de zon onderging zaten ze in elkanders armen tegen de rotsblok waar hij altijd opzat toen hij kwam oefenen. Ze waren stil geworden en gingen op in elkaars aanwezigheid.

Dieter voelde zich volmaakt gelukkig.

“Zie je, ik wist het,” riep ze triomfantelijk uit, “Kom kijken,” en weg was ze.

Noene keek verwonderd naar Levent die glimlachend knikte “Ze heeft het door.”

“Wat door?”

Levent negeerde de vraag van Noene en ging op weg gevolgd door Noene die maar bleef vragen. “Wat bedoel je? Wat heeft ze door? Waar gaat dit over?” Pas als ze de beelden naderden stopte Noene met zijn spervuur aan vragen. Hij zag Akina bijna dansend van plezier beelden aanwijzen.

“Zie je het niet Noene,” begon ze toen Levent en Noene haar naderde.

Noene wist helemaal niet waar ze het over had.

“De beelden, ze vertellen uw verhalen. Telkens je een ander beeld neemt, begint een ander verhaal. Kijk,” en ze wees een beeld aan, “het verhaal van de planten en daar,” ze wees een ander beeld aan, “het verhaal van Pacha en daar.”

“Jaja ik begrijp het al,” Noene’s antwoord onderbrak haar bruusk. Noene bleef naar de beelden staren. “Ik zie het niet,” hij bleef maar kijken.

Na enige tijd zei Levent, “het is omdat je verkeerd kijkt. Je moet vanuit het hart kijken, met je gevoel.”

“Zo een beetje zoals je naar de wolken kijkt en er figuren in ziet,” vulde Akina aan.

“Zet je hier neer,” zei Levent, “we laten je met rust maar kijk zonder te kijken.” Ze waren al een tijdje weg. Noene zat nog steeds te turen. Hij werd er ongeduldig van. Kijken zonder kijken, waar hadden ze het over. Hij vond het niet. Een vruchteloze poging de stenen te raken door een steen ernaar te gooien deed hem zijn evenwicht verliezen. Hard kwam hij op de rotsen neer. Hij krabbelde recht en wreef over de pijnlijke plaats. Met een zucht ging hij zitten en begon weer naar de rotsen te turen. Na een tijd begon hij alle interesse te verliezen. De warme avondzon verwarmde zijn rug. De zalige warmte maakte hem slaperig. Dromerig staaarde hij, zonder enige interesse, naar de rotsen.

Warme lucht steeg van de rotsgrond op en deed de bergen voor zijn ongeïnteresseerde ogen dansen. Als in een droom kwamen de beelden tot leven. Langzaam keek hij van het ene beeld naar het andere. Het duurde een hele tijd voor zijn gedachteloze verstand hem vertelde wat hij zag. Plots drong het tot hem door. Zijn verhaal, hij zag zijn verhaal. Ineens was hij klaarwakker en keek geconcentreerd naar de beelden. Weg was de illusie, hij zag het niet meer. Weer probeerde hij met een dromerige blik te kijken maar het lukte hem niet meer. Wat deed hij verkeerd? "Kijken zonder kijken, alsof je naar de wolken kijkt. Niet met je verstand maar met gevoel, met je hart kijken," weergalmde de stemmen van Levent en Akina door zijn hoofd. Hij schudde zijn hoofd. Hij begreep het nog niet helemaal maar hij had het gezien. Akina had gelijk, de beelden vertelden zijn verhalen die voor haar bestemd waren. Misschien moest hij het voor vandaag maar laten rusten en morgen opnieuw proberen. Hij stond recht om terug naar de kampplaats te gaan maar iets hield hem tegen. Hij had er geen verklaring voor. Een zekere angst besloep hem. Angstig keek hij in het rond. De wind, waar was de wind. Er was hier altijd wind en nu ... windstil. De zon verdween juist achter de bergen en deze wierpen een grote schaduw over de vallei. Door de plotse afkoeling kreeg Noene een rilling over zijn rug. Hij durfde niet meer te bewegen. De haren stonden recht op zijn armen. De ene rilling volgde op de andere. Alles kwam onwerkelijk voor. "Het klopt niet, het klopt niet," ging maar door zijn hoofd. Ineens zag hij Akina naast hem. Haar ogen stonden wijd opengesperd. Hij keek haar aan. Langzaam zakte hij weg in die ogen. Hij voelde hoe ze zijn hoofd binnendrong. "Levent," hij probeerde de naam nog te roepen maar er kwam geen geluid over zijn lippen. Eerst wou hij zich nog verzetten maar gaf uiteindelijk toe aan de indringende blik van Akina. Hoelang het geduurd had wist hij niet. Toen hij weer bij zijn positieven kwam zat hij uitgeput op een steen. Iets verder zat Akina ineengedoken zachtjes te wenen. Vermoeid sleepte hij zich naar haar toe en legde zijn armen om haar heen. Ze wist nu alles. Alles wat hij haar kon leren maar het maakte hem niet veel uit. Het was toch allemaal voor haar bestemd. Ze was volleerd. Die avond vroeg Akina niet meer achter een verhaal. Na het avondmaal, bij het vuur gezeten werd haar blik dromerig en langzaam begon ze te vertellen.

Douwe zat gebogen over de man die hij juist uit het water gehaald had. Deze hoestte met een pijnlijk gezicht het laatste water uit zijn longen. Douwe had zoals steeds tegen de palmboom op het strand gezeten toen hij deze man het water had zien inlopen. Hij vond het een gevaarlijke onderneming maar had er niets van gezegd omdat het wel meer gebeurde dat iemand s'nachts ging zwemmen. De man was zo diep mogelijk gegaan en toen zijn voeten geen grond meer

raakte was hij gewoon onder water verdwenen.

Douwe had nog even gewacht voor hij besepte dat de man niet meer boven kwam.

Zo snel hij kon was hij naar het water gelopen en had onderweg zijn T-shirt uitgetrokken en zijn sandalen uitgeschopt.

Hij liep zo snel hij kon het water in. Toen het water hem te hard afremde dook hij en zwom met alles wat hij in zich had in de richting waar hij de man had zien ondergaan.

Veel hoop had hij niet. De kans dat hij de man onder water vond was klein maar moest het toch proberen. Hij was overtuigd er nog lang niet te zijn toen zijn voet hard tegen iets aanstootte. Hij draaide snel rond, dook onder water en graaide blind in het rond. Plots vonden zijn handen het stof van een hemd. Goed vasthoudend trok hij zich er naar toe. Nam de man onder de armen en peddelde met zijn voeten trappelend naar de oppervlakte. Hij was behoorlijk uitgeput toen hij de man het strand opsleurde. Even had hij de tijd genomen om op adem te komen en was toen met de reanimatie begonnen.

Nu keek hij op de proestende man neer.

Woedende keek de man hem aan, "nu kan ik opnieuw beginnen."

Douwe begreep er niets van, "wat bedoel je?"

De man zuchtte, "ik ben het allemaal zat, voor mij hoeft het niet meer."

Douwe liet zich op het zand zakken, "zelfmoord," zei hij vol onbegrip.

Waarna hij verontwaardigd opstond en brede gebaren makend zei, "ga je gang hoor, doe maar." Driftig stapte hij terug naar zijn boom.

Toen hij ging zitten en zijn fles rum nam stond de man al voor hem.

"Nu durf ik ook niet meer. Zo plezant is dat ook niet hoor," hij ging naast Douwe zitten.

"Wat is het probleem?" vroeg Douwe terwijl hij zijn fles doorgaf.

"Och het is teveel," zei de man, "ik ben trouwens Fred."

"Douwe," antwoordde Douwe kort.

Fred nam een slok, leunde met een zucht achterover tegen de boom en gaf de fles terug aan Douwe. Er bleef een lange stilte hangen tussen de twee mannen terwijl ze de fles aan elkaar doorgaven.

"Dat is de grote beer," zei Douwe terwijl hij naar boven wees, "mijn lievelingssterrebeeld."

"Mijn lievelingssterrebeeld is Orion," antwoordde Fred.

"Waar staat dat," vroeg Douwe de lucht inturend.

"Weet ik niet," was het antwoord.

"Dus jij hebt een lievelingssterrebeeld en je weet niet waar het staat?"

Fred haalde zijn schouders op.

"En hoe ziet het eruit?" Hoopvol tuurde Douwe de hemel af.

Er kwam geen antwoord.

Na een tijdje keek Douwe opzij, "en?"

Fred die ook omhoog aan het kijken was, keek ook naar Douwe. "Ik weet het niet meer," klonk het teleurgesteld. Daarop nam hij de fles rum en nam een lange grote slok.

"Hey, trek het je niet aan, zo belangrijk is het ook weer niet," troostte Douwe. "Vroeger vond ik het wel belangrijk." Fred tekende met een stok doodles in het zand. "Ik heb mezelf verloren Douwe. Ergens in het hele helse leven heb ik mezelf verloren. En voor wat?" Hij wierp de stok van zich weg. Nam de fles uit Douwe's hand en nam opnieuw een slok. Douwe bleef zwijgen en keek de man rustig aan. "Toen had ik nog grootse dromen," Fred grinnikte een beetje voor zich uit. "Ik hield van tekenen en schilderen en wou er mijn werk van maken. Het ging niet slecht maar ook zeker niet goed. Eigenlijk bleef het succes uit als ik eerlijk ben. Mijn vrienden waren al aan het werk. Ze hadden een vrouw of vriendin, sommigen zelfs al een huis. Ik vervreemde stilletjes van hen. Dat wou ik niet dus ging ik mee in hun wereld. Ik zocht en vond werk. Ik zou daarnaast nog wel schilderen. In het begin deed ik dat ook. Maar geleidelijk aan liet ik het vallen om mee naar de feestjes te gaan. Daar ontmoette ik Ellen. We trokken veel samen op en de schildersezels verhuisde naar zolder. We waren gelukkig samen. Het leek alsof we de hele wereld aan konden. Ik klom hoger op in het bedrijf." Het leek alsof hij het tegen zichzelf vertelde. Alles spuwde hij eruit alsof het gal was. "Ons huis was plots niet goed genoeg meer of was het de buurt. Eigenlijk weet ik nu niet meer waarom, maar toen leek het belangrijk. We verhuisden naar een betere buurt in een droom van een woning. We kregen nieuwe vrienden bij, oude vrienden haakten af. We deden nog moeite om contact te houden maar het klikte niet meer zo goed. Ik werkte ook harder, was steeds minder thuis. Om toch maar hip te zijn deden wij aan elke hype en modetrend mee. We droomden van mooie dingen maar eenmaal gekocht verloren ze hun charme en keken we uit naar andere nieuwigheden. Soms jaloers op de burens, soms pochen met nieuwigheden. Vriendschappen werden oppervlakkiger. Nu besef ik dat, maar op dat moment leek het allemaal zo echt." Fred schudde zijn hoofd en nam een grote slok uit de fles. Verdrietig keek hij naar de hemel. De rest van het verhaal kon Douwe al raden.

"Ben je nu verdrietig omdat je dat alles verloren hebt of omdat je vind dat je alles anders had moeten aanpakken?" Fred keek Douwe aan. Je zag aan zijn ogen dat de alcohol zijn werk deed. Hij dacht heel lang na. Je zag dat hij niet direct een antwoord had. "Kom," zei Douwe, "je kunt bij mij slapen." Hij nam de lege fles en ging Fred voor over het strand. Deze volgde strompelend. Bij een armzalig hutje aangekomen aan de rand van het strand riep Douwe al lachend, "mijn kasteel!" Wiebelend aanschouwde Fred het hutje. Hij zei niets.

Douwe duwde de doek die dienst deed als deur opzij. Met een lichte buiging zwaaide hij Fred met de arm uitnodigend om binnen te gaan.

Fred ging naar het deurgat maar voor hij binnenging keek hij Douwe recht aan.

“Mag ik iets vragen?”

“Tuurlijk,” zei Douwe.

“Weet jij wat Orion is?” Douwe moest er hartelijk om lachen. “Zie je die drie sterren die op een rij staan.” Fred knikte ijverig. “Dat is de gordel,” zorgvuldig tekende Douwe de rest van Orion in de lucht. Een hele tijd bleef Fred naar de lucht staan staren. Ondertussen had Douwe buiten twee bedden opgemaakt.

“Kom we slapen buiten, het is warm genoeg en dan kun je nog een tijd naar de sterren kijken.” Fred knikte afwezig. Hij gunde zichzelf juist genoeg tijd om zonder ongelukken in bed te kruipen om vervolgens zijn volledige aandacht op de sterren te richten. Toen Douwe wakker werd dacht hij even dat Fred nog steeds naar de sterren lag te staren. Toen hij nauwer toekeek zag hij dat Fred wel degelijk sliep. Hij lag op zijn rug met zijn gezicht recht naar voren alsof hij nog steeds de hemel in het oog hield. Douwe besloot hem te laten slapen. De warmte van de zon zou hem wel wakker maken. In de schaduw van de palmboom maakte hij koffie en kauwde zorgeloos op een stuk oud brood. Fred werd zoals te verwachten was door de warmte langzaam uit zijn slaap gehaald. Totaal versuft ging hij op de rand van zijn bed zitten.

Hij had een droge mond. Zijn ogen zochten iets drinkbaars. Toen hij Douwe zag zitten bleef hij hem een hele tijd stil aankijken alsof zijn hersenen hem niet wilden vertellen wat hij zag. Ze dronken zwijgend de koffie alsof niemand de stilte van de ochtend wou doorbreken.

Toen de koffie gedronken was, zei Douwe “heb je plannen.”

Fred schudde zijn hoofd van nee.

Douwe stond zonder iets te zeggen recht en ging de hut binnen. Hij kwam buiten met een schildersezal, borstels en verf. “Van een vorige medebewoner. Hij heeft het achtergelaten en is het nooit meer komen ophalen.” Hij plaatste het in de buurt van Fred. “Het is nu van u als je het wil gebruiken. Ik ga naar de stad, je kunt mee als je wil.”

Fred schudde zachtjes zijn hoofd terwijl hij met betraande ogen naar de zee tuurde.

“Ok tot straks dan.” Douwe vertrok zonder omkijken. Dit moest Fred voor zichzelf uitzoeken. Het was al laat in de namiddag voor Douwe terugkeerde. Hij was best tevreden met deze dag en met zichzelf. Alles was goed verlopen. Het helpen van de vissers had hem eten voor de volgende dagen opgeleverd. Maar vooral de vrolijke gesprekken op de markt hadden hem een gelukkig gevoel gegeven. Bij de hut aangekomen zag hij Fred nergens. Een beetje ongerust ging hij op zoek. Op weg naar het strand, onder een palmboom, zag hij ze staan.

Nieuwsgierig ging hij er naar toe. Op twee houten bankjes tegen de boom leunend stonden de twee geschilderde panelen te drogen. De eerste was een zicht op de zee, duidelijk van hieruit geschilderd. Douwe bewonderde het schilderij, de levensechtheid, de keuze van de kleuren. Het tweede was hetzelfde zicht maar hier was de zee woelig, donkere wolken hadden zich boven de zee samengepakt. Zwart en grijs in alle tinten hadden hier de boventoon. Het geheel had iets duister, iets dreigend. Was het niet dat net in het midden de zon door de wolken brak als een hoopvol teken op een betere toekomst. Gebiologeerd staarde Douwe naar het schilderij. Het verraadde de zielenpijn waar Fred mee worstelde en de hoop die nu door de wolken piepte. "Waar was Fred nu?" Douwe wandelde naar het strand en daar zag hij hem zitten tegen de boom waar ze gisteren zaten. Toen Douwe naderde keek Fred op met een glimlach op zijn gezicht. Zonder iets te zeggen reikte hij Douwe een fles zoete palmwijn aan. Douwe zette zich naast Fred. Hij vroeg niets en hij zei niets. Zo zaten de twee mannen naast elkaar, zonder iets te zeggen, tot het begon te schemeren. Ondertussen hadden ze de fles rustig leeg gedronken. Ze stonden op en klopte het zand van hun broek. Ze keken elkaar zonder woorden aan met een glimlach. Fred had zijn rust en zichzelf terug gevonden beseft Douwe. Ze stapten naar de hut voor het avondmaal. De toekomst lag open voor hen.

Er was een zekere rust in de grot. Iedereen kende het verhaal dat Akina verteld had. Hun lippen hadden mee bewogen met de woorden die uit Akina's mond kwamen. Ze wisten allen wat ermee bedoeld werd. Weet wat echt belangrijk is in je leven en leef daarvoor want dat is het enige dat het leven zin geeft. Ze waren alle drie in gedachten verzonken en gingen in stilte slapen.

"Sorry Noene," Akina staarde naar de grond terwijl ze het zei. De nacht was rustig verlopen en het ontbijt had gemaakt. Noene keek Akina aan, "geen probleem, het is ook mijn fout. We hebben ons zo gefocust om je op te leren dat we vergeten zijn om je te leren hoe alles onder controle te houden."

Levent knikte wijselijk, "je bent krachtig Akina, je hebt vele gaven maar wil je ooit gelukkig worden moet je jezelf leren beheersen."

"Dat weet ik ook wel hoor," het antwoord kwam bitser dan Akina wou. Ze was Nele nog niet vergeten. Tranen kwamen weer in haar ogen.

Levent deed alsof hij het niet merkte, "Noene zou kunnen te weten komen hoe."

"Hoe dan?" reageerde Noene verbaast.

“Door het raadsel van het laatste beeld te ontrafelen,” ging Levent verder.

“Het beeld van de fluitspeler?” Akina’s interesse was direct gewekt.

Levent knikte, “hij moet eerst natuurlijk de beelden leren lezen.”

“Kan ik het dan niet?” vroeg Akina.

“Je kunt proberen, zoals ik het geprobeerd heb, maar enkel de luchtmeester zal er volgens de overlevering in slagen.” Na een korte pauze, “Jij moet trouwens het boek Ashta nu bestuderen, dat wordt hoog tijd.”

“En wat ga jij doen?” vroeg Noene.

“Zorgen dat we deze middag iets te eten hebben,” was het simpele antwoord, “kan ik je nog even spreken Noene?” Levent en Noene gingen naar buiten. Eenmaal buiten zei Levent direct wat hem dwarszat, “Je weet toch dat als Akina volleerd is jij je krachten verliest? Je gaat weer op een normale snelheid verouderen. Ook Lotte en Nina zullen terug gewone stervelingen zijn.” Hij keek Noene streng aan, “Kun je daar mee leven Noene?”

Noene keek een tijd in de verte, “het is voor Akina.” Hij stak zijn handen in zijn zakken en stapte stug weg richting de beelden. Levent die hem achterna keek glimlachte goedkeurend. Zonder dat hij zich omdraaide zei hij, “ze offeren veel op voor u mijn kind, doe je best, ok?” Akina voelde zich betrappt. Ze had staan luistervinken. Nele, Lotte, Nina en Noene die alles zomaar voor haar opgaven. Ze voelde zich plots alleen, omringt door deze liefdevolle mensen of was het de angst om te falen terwijl iedereen op haar rekende. Ze ging terug de grot in en nam het boek in haar handen. Ze staarde naar de titel. “Je kunt niet mislukken want niemand verwacht iets van je,” het was Levent die op zijn stappen teruggekeerd was. “We geven je enkel de kans om te leren en het enige wat we vragen is dat je het ten goede gebruikt. Zelfs als je het niet onder de knie krijgt is het geen probleem. Dan hebben we een mooie tijd gehad en het leven gaat verder. Vergeet niet wat je leert is niet belangrijk want uiteindelijk moet je handelen zonder te handelen.”

“Zoals je moet kijken zonder te kijken,” fluisterde Akina stil voor zich uit.

Levent knikte, “dan ga ik maar eens op jacht,” en weer was hij weg.

Noene zat bij de beelden en staarde voor zich uit. Zijn geest zat nog bij Levent en wat hij gezegd had. Hij zou alles verliezen, al zijn krachten. Niet dat hij daar veel mee inzat. Hij had al teveel vrienden verloren als hij al lang bij mensen durfde te verblijven. Niemand zou het begrijpen waarom hij niet ouder werd en van de paar vrienden die hij vertrouwd had waren de meeste dood. Eigenlijk alleen Lotte en de smid waren nog over. Hij werd er weemoedig van. Nee een gunst was het zeker niet. Natuurlijk er tegenover stonden enorm veel krachten die het natuurelement u verleende. Alleen moest je voorzichtig zijn wanneer, hoe en bij wie te gebruiken. Hij hield liever van het simpele leven. Wat fluit spelen, een verhaal vertellen. Dat zou toch blijven. Dat en zijn vrienden. En

Akina, met haar beeld voor ogen zat hij stilletjes te glimlachen. Zo was het goed, hij werd er innerlijk rustig van. Zijn gedachten stopten en hij voelde zich volmaakt gelukkig. Zijn blik werd wazig. In de verte zag hij de beelden zonder ze te zien en plots speelde zich voor zijn ogen een verhaal af. Hij volgde het verhaal zonder het te onderbreken. Hij kende het zo goed. Hij had het al duizend keer verteld en nu speelde het zich voor zijn ogen af. Hij glimlachte en een traan liep langs zijn wang naar beneden. Hij voelde zich overspoeld door liefde. Toen het verhaal ten einde was sloot hij zijn ogen en keek naar Akina. De mooie, lieve, kleine Akina en hij bleef nog lang hier in opperste gelukzaligheid zitten. Alles was nu volmaakt en goed. Toen begon zijn verstand weer de bovenhand te krijgen, morgen zou hij het raadsel van de fluitspeler proberen te ontdekken. Hij opende zijn ogen en zag dat de zon al aan het ondergaan was. Stram stond hij recht en ging terug naar de kampplaats. Akina had het boek nog niet ingekeken. Uren had ze naar de kaft liggen staren. Ze kon zich er maar niet toe bewegen het boek open te doen. Toen Noene binnen kwam draaide ze het boek in een doek alvorens het terug in de tas te stoppen. Ze zag aan de stralende glimlach op Noene's gezicht dat het voor hem een succes was geweest. Tijdens het eten praatte Noene voluit over zijn ervaring zodat hij niet eens opmerkte hoe stil Akina was. Hij was zo vrolijk dat hij spontaan het verhaal dat hij gezien had in een snellere vorm vertelde.

Verwonderd keek Douwe naar de reactie van de mensen. Sommige maakten zich angstig uit de voeten. Anderen gingen bijeen staan als om steun te zoeken bij elkaar.

Marktkramers begonnen hun waren in te pakken. Douwe begreep niet waarom dus vroeg hij het aan de persoon die naast hem stond. Deze wees voorzichtig een jongeman aan, "Rascal is aangekomen." Douwe bekeek de man niet begrijpend. "Overal waar hij komt, maakt hij ruzie," ging de man daarom verder. "Waarom," vroeg Douwe.

"Gewoon, om allerlei redenen. Hij wordt gewoon snel kwaad." De jongeman kwam in hun richting waarop Douwe zijn buurman snel verdween.

Douwe keek de jongeman rustig aan. "Verkoopt ge vis?" Douwe herinnerde zich het gesprek met de man juist en slikte zijn eerste opmerking in. Het leek hem logisch als je achter een tafel met vis staat.

Hij antwoordde dan maar met de breedste glimlach, "vers gevangen, van deze morgen."

De jonge man knikte, "geef mij die maar."

Douwe pakte de vis in en zei de prijs. De jonge man betaalde, knikte Douwe nog een goede dag toe en verdween terug in de menigte.

"Best een aangename jongen," dacht Douwe, "waar zou zijn reputatie vandaan

komen." Hij besloot het maar te laten rusten. Het zou zijn redenen wel hebben.

Toen hij die namiddag naar het strand terug wandelde zag hij de jongeman weer. Hij stond daar met een paar vrienden te praten. "Gewoon wat jongens," dacht Douwe. Plots klonk er een bulderende lach op. Douwe zag dat het om een onschuldige kwajongensstreek ging. Niets wees op een reden waarom deze morgen zo werd gereageerd op het marktplein. Hij ging nadenkend verder.

"HEY MENEER," Douwe draaide zich om en zag de jongeman snel stappend naar zich toekomen.

"Wat nu," dacht Douwe en nam een afwachtende houding aan.

De jonge man keek hem vriendelijk aan, "u hebt uw portefeuille verloren."

Douwe nam de portefeuille aan. "Nog een prettige dag," riep de jongen en liep terug naar zijn vrienden.

Douwe begreep er hoe langer hoe minder van. Hij stond nog toe te kijken toen de jongeman plots als een razende te keer ging omdat zijn vriend een stomme opmerking maakte. De rest van de groep nam dadelijk de jongen in bescherming en ze vertrokken. Douwe zag de jongeman woedend naar het strand stappen en besloot hem te volgen. Op het strand haalde hij hem in. "Gaat het?"

De jongeman keek hem verbijsterd aan.

"Ja natuurlijk," snauwde hij, "waarom zou het niet gaan?"

Douwe glimlachte alleen maar en ging verder naar zijn hut. Met een fles nestelde hij zich onder zijn favoriete boom met zicht op zee. Iets later zat de jongen naast hem.

"Ik heb een probleem," zei hij, "ik wordt snel kwaad." Omdat Douwe niets zei keek hij hem doordringend aan, "echt woedend wordt ik dan om niets." Omdat Douwe niets zei, werd hij nerveuzer en kwader en juist toen hij wou uitvliegen antwoordde Douwe, "waarom ben je zo hard voor jezelf?"

Totaal verbijsterd keek de jongen Douwe aan, "wat bedoel je?"

"Je weet als je kwaad wordt dat je er later spijt van hebt. Je bent er duidelijk beschaamd voor, je voelt je er niet goed bij. Het ergert je zelfs dat je zo doet. Waarom doe je het dan? Zelfs op het moment dat je boos wordt voel je je er slecht bij, je hele lichaam is dan van streek."

"Ja, je hebt gelijk maar waarom wordt ik dan zo woedend?" antwoordde de jongen.

Douwe bekeek hem, "waar ben je zo bang voor?"

De jongen keek hem verbluft aan.

"Woede is een andere uiting van angst. Je wilt je verdedigen. Ben je bang dat men je uitlacht? Of je merkt dat wat jij belangrijk vindt niet voldoende erkenning krijgt ... Voel je je hulpeloos?"

Hierop volgde een korte stilte. Rascal zat met een diepe frons deze dingen te overdenken.

“Iets loopt niet zoals je wil,” vervolgde Douwe, “en geeft anderen de schuld. Of het lijkt alsof zij het zijn die er voor zorgen dat je in die situatie terecht komt ...”

De jongen zweeg lange tijd. “Maar waarom word ik zo snel woedend?”

“Kun jij er aan doen dat een peuter niest?” De jongen wou kwaad antwoorden maar Douwe hield een spiegel voor zijn gezicht. De jongen keek naar de woedende aanblik van zijn gezicht. Mooi was het niet wat hij zag. “Kom lach het spiegelbeeld nu maar uit.” De jongen begreep er niets meer van. “Wordt je terug kalm van,” zei Douwe.

“Je hebt gelijk, ik word gewoon te snel en om het minste kwaad. Ik kan beter niet meer laten zien als ik kwaad word. Het in bedwang houden.” De jongen schudde dapper met zijn hoofd.

“Ja,” zei Douwe, “dan hebben de anderen er tenminste geen last meer van maar voor jezelf is het niet zo goed. Dan richt je je agressie tegen jezelf. Dan kom je helemaal onder druk te staan, op het laatste ben je op van de stress. Daar wordt je alleen maar onrustig van, misschien wel depressief of je wordt een oude chagrijnige man.”

De jongen hield het niet meer. Woedend sprong hij recht, rende naar het water en schopte wild tegen de golven in. Douwe was hem rustig achterna gegaan.

“Is er dan geen oplossing?”

“Een deel van de oplossing heb je juist gegeven. Natuurlijk heb je niet altijd golven in de buurt.” Douwe glimlachte, “maar je kan die energie proberen nuttig aan te wenden door anderen te helpen of iets voor jezelf te maken. Misschien moet je de situatie eens anders bekijken en ook het belachelijke van de andere persoon in die situatie zien. Bijvoorbeeld een marktvrouw die je afsnauwt moet nog een hele dag onder de hete zon proberen haar waar te slijten. Als je dat beseft wordt wat of hoe ze het zegt minder belangrijk. Of uw vriend die gewoon eens grappig wou zijn ten koste van u, maar zijn gebrek aan talent om goeie grappen te maken, liet het eerder wansmakelijk overkomen. Bovendien bedoelde hij het niet kwaad en meende zelfs niet wat hij zei.”

Samen begonnen ze langs het water te wandelen. De jongen was alles wat Douwe zei aan het overdenken.

“Je kan ook in discussies eens de ander zijn standpunt bekijken, wat zou jij doen als je in zijn schoenen stond,” ging Douwe verder.

“Je hebt gelijk,” zei de jongen, “dat moet lukken, misschien niet direct maar als ik mijn best doe.” Hij knikte dapper.

Douwe hield hem staande.

“Maar nog belangrijker dan dat alles is dat je leert kalm te blijven. Als je de woede voelt opborrelen, ontspan dan bewust je lichaam, volg een tijdje je adem, denk aan de golven hier hoe ze opkomen en terug spoelen. Probeer de rust van deze plaats, van dit moment te voelen en als je heel rustig bent, glimlach. In

begin gaat het moeilijk zijn maar het zal altijd beter en beter gaan en als woede in kalmte kunt omzetten zal je vrede gevonden hebben. Vrede met de anderen maar ook met jezelf.”

De jongen glimlachte opgelucht. Hij zwaaide vrolijk naar Douwe terwijl hij over het strand in de richting van het dorp liep.

Douwe nestelde zich terug onder zijn boom en genoot van de zee.

Het verhaal had zijn uitwerking niet gemist. Akina was er haar zorgen door vergeten Noene knikte goedkeurend. Zelfs Levent knikte zachtjes of wiegde hij gewoon zijn hoofd zoals hij soms nog al eens deed. Het maakte niet veel uit, de stemming zat er goed in. Er werd gelachen en gezongen. Noene zijn fluit speelde vrolijke riedeltjes. Alles ging goed komen daar waren ze van overtuigd. “Morgen het raadsel van de fluitspeler oplossen,” zei Noene vol moed juist voor ze gingen slapen. Akina keek met een schuin oog naar de tas en werd terug stiller. Morgen zou ze het doen nam ze zich voor, morgen, zonder twijfel ...

De volgende morgen was Akina weer opvallend stil bij het ontbijt. Dit keer ontging het Noene niet maar voor hij iets kon zeggen had Levent hem al duidelijk gemaakt er geen opmerkingen over te maken. Het gesprek bleef dan ook oppervlakkig. Ineens had Noene geen zin meer om naar de fluitspeler te trekken maar hij begreep dat hier blijven de zaken er ook niet op vooruit gingen helpen. Hij nam een zak met water en wat graankoeken en ging zoals voorzien op weg. Levent zou hem wel op de hoogte brengen van wat er aan de hand was. Hij vertrouwde Levent en wist dat Akina in goede handen was.

Akina was die morgen meer behulpzaam dan anders. Het leek erop dat ze er alles aan deed om maar niet naar de inhoud van de tas te kijken. Het was Levent ook niet ontgaan maar hij zei er niets van. “Een heerlijke dag, ik weet nog een mooie plaats. Heb je zin om er mee naar toe te gaan?” Akina ging gretig op dit aanbod in. Ze namen wat te eten mee. Bij de ingang van de grot draaide Levent zich om, “neem de tas met het boek ook mee.” Een beetje onwillig ging Akina de tas halen. Ze vond het stom om dit boek mee te sleuren want ze zou toch geen tijd hebben om het in te kijken. Ze wou alleen Levent niet tegenspreken. Ze was al blij dat ze er op uittrokken en dat Levent geen opmerkingen maakte over het feit dat ze het boek nog niet bekeken had. Het

was een moeilijke weg. Er was zelfs geen pad, gewoon springen van rots naar rots. Af en toe zelfs een kleine beklimming. Akina had de tijd van haar leven. Ze vergat er alle zorgen door. Telkens weer concentreerde ze zich op de volgende sprong of zocht ze geconcentreerd naar steunpunten om een rots op te klimmen. Ze hield van de bergen. Om elke hoek vond ze nieuwe avonturen. De uitdagingen waren groot. Haar hoofd zag rood van de inspanning. Na een paar uur klimmen ging Levent op een grote rots zitten. Hij nam de waterkruik en liet Akina, die juist naast hem plaats nam, eerst drinken. Gulzig nam Akina een grote slok water. Ze genoot van het uitzicht. "Levent? Wat ik me eigenlijk afvraag hoe vind jij de weg hier? Je mist nooit een sprong en je weet duidelijk de weg hier."

"Dat zal ik je nog wel uitleggen maar niet vandaag. Vandaag moet ik je iets anders tonen." Er volgde een stilte.

"Is het nog ver?" "Ja, je hebt gelijk we kunnen beter weer op weg gaan." Levent kroop moeizaam recht. In het begin ging hij moeizaam maar naarmate ze vorderden ging het steeds vlotter. Op het laatste had Akina weer moeite om hem bij te houden. Weer moest ze zich concentreren op de klimpartij. De zon begon ook te branden in haar nek. Hoe lang ze weer aan het klimmen was wist ze niet. Ze was alle besef van tijd verloren. Moedig hield ze vol, zich steeds weer concentrerend op de volgende sprong of het volgende obstakel. Toen ze eindelijk boven op de berg aankwamen was ze nat van het zweet. Ze veegde de haren die tegen haar klamme gezicht aanplakten opzij. Ze was niet echt buiten adem maar voelde zich leeg door de lange inspanning. Levent stond iets verder glimlachend te genieten. Het leek alsof hij geen inspanning nodig gehad had om tot daar te geraken. Even dacht Akina nog dat hij zou zeggen waarom ze tot daar gekomen waren maar al snel besepte ze dat ze enkel voor het adembenemende uitzicht naar daar geklommen waren. Ze probeerde er van te genieten maar het ontbrak haar een beetje aan kracht. Het was alsof Levent het gemerkt had. "Kom," zei hij, "neem hier maar plaats." Hij wees naar een rotsblok aan de rand van de berg. Naast deze rotsblok lag een tweede iets hogere. Akina legde haar tas hierop en ging op de laagste zitten. Ze nam een gretige slok water uit de aangereikte veldfles. "Mooi uitzicht," begon ze want ze wou Levent niet teleur stellen. Hij had al die moeite gedaan en het was ook een heel mooi zicht. "We zijn hier niet voor het uitzicht Akina. Zie je die rotsblok voor je? Ik zou graag willen dat je het boek daarop legt."

"Ik ga er echt niet in lezen, hoor!" meesmulde Akina. Ze had er helemaal geen zin in.

"Dat vraag ik ook niet. Ik vroeg gewoon het voor je neer te leggen."

"Ok maar ik doe het niet open."

Levent haalde zijn schouders op.

Een beetje verveeld legde Akina het boek voor zich. Het goudgele woord Ashta schitterde haar in de zon tegemoet alsof het een uitnodiging was om geopend te worden. Akina negeerde dit gevoel en keek doelbewust in de verte.

“Ik moet nog iets doen, blijf je hier op me wachten,” en nog voor Akina iets kon zeggen, “jaja ik weet het, je gaat toch niet in het boek lezen.” Weg was hij.

Akina was blij dat ze hier mocht uitrusten. De drankfles stond naast haar. Ze zette haar ellebogen op haar knieën en haar hoofd in haar handen en keek over het boek de verte in. Voor haar lag de vallei uitgestrekt. Ze kon de beelden onderscheiden maar van hier leken het gewoon puntige rotsen. Ze zag zelfs de fluitspeler waar ze Noene vermoedde. Ze bleef zo een hele tijd zitten maar langzaam begon ze zich te vervelen. Haar ogen gleden meer dan eens naar de titel op het boek maar ze bleef koppig. “Ik doe het niet,” dacht ze dan. Ze was al een paar keer opgestaan voor een korte wandeling om telkens weer op de rotsblok voor het boek te gaan zitten. Eigenlijk was hier niet veel te zien. Waar bleef Levent toch? Woedend keek ze naar het boek, “wat heb je me te vertellen?” zei ze hardop en kruiste haar armen voor haar borst. “Ik raak je toch niet aan.” Trots stak ze haar kin in de hoogte. Terwijl ze haar haar naar achter gooide. Een korte windvlaag deed de kaft van het boek openslaan.

Geschrokken sloeg ze snel het boek terug dicht. Haar hart bonsde snel. Ze keek om zich heen alsof ze zich ervan wou vergewissen dat niemand het gezien had. Langzaam liet ze het boek terug los. Waar had ze toch zo een angst van? Ze zat nog maar juist terug rechtop of een tweede windstoot klapte het boek open. Snel klapte ze het weer dicht. Weer open, weer dicht, weer open. Akina gaf het op. Als het wou open liggen dan moest dat maar. Het kon haar niets schelen. Ze zou er toch niet in lezen. Een hele tijd kon ze het volhouden om niet te kijken. Ze verdeelde haar tijd met wandelen en de vallei in te staren. Alles was goed als ze maar niet naar het boek moest kijken. Waar bleef Levent toch? Het moest toch al een stuk in de namiddag zijn. Weer ging ze zitten en onbedoeld keek ze naar het eerste pagina. “Hoe de mensen gelukkig maken en tevreden houden !” stond er in grote letters. Ze had het nog maar juist gelezen of de wind draaide voor haar de pagina. Deze eerste woorden hadden haar belangstelling gewekt. Ze had een of andere duistere tekst verwacht en nu bleek het over het goed zijn voor mensen te gaan. Dit was iets anders, dit wou ze wel lezen.

Haar ogen vlogen over de pagina's. Ze zoog de woorden letterlijk in zich op. “Rijkdom,” logisch dacht ze, “wat kunnen mensen zonder eten, kleding, een woning.” De tekst was in een soort dichtvorm opgesteld. Niet altijd even duidelijk om te begrijpen. Over sommige stukken moest ze echt nadenken. “Eten, gezond voedsel eten,” weer zoiets wat logisch was. “Waarom moeten er dan zoveel mensen honger lijden? Genoeg gezond eten en drinken voor

iedereen zou toch moeten kunnen.” “Kinderen,” hier moest ze eens bij glimlachen, “daar gaan ze zelf voor moeten zorgen,” dacht ze. Ze dacht wel dat ze begreep wat bedoeld werd. Een gezin is het grootste geluk voor mensen. De mogelijkheden moeten er zijn om in volle vertrouwen elkaar te vinden en een toekomst te zien voor uw kinderen. Even werden haar gedachten afgeleid. Ze hoopte ook eens een gezin te hebben. Een warm gevoel maakte zich van haar meester toen ze aan de zoon van de smid dacht. Onbewust ging haar hand naar het kunstig gemaakt paardje dat aan een koordje om haar hals hing. Met een glimlach op haar lippen las ze verder. “Gezondheid,” ook hiervan zag ze het belang in. “Het is belangrijk dat mensen gezond zijn. De ideale leefomstandigheden creëren zodat ze gezond blijven. De zieken verzorgen.” Waarom had Lotte hier zo mysterieus over gedaan? Tot nu toe had ze nog niets gelezen wat verborgen zou moeten blijven. Integendeel het zou goed zijn als Nagar dit las. “Kennis, de mensen moesten de kans krijgen om zich te ontwikkelen. Eigenlijk moest iedereen kunnen lezen en schrijven. Onderwijs was belangrijk, er zou meer aandacht aan moeten besteed worden en voor iedereen toegankelijk zijn ongeacht de afkomst.” Vol dankbaarheid dacht ze terug aan Lotte die haar dit aangeleerd had. “Vrijheid,” Hier was veel aandacht aan besteed. Het omhelsde al de mogelijkheden. Vrijheid van reizen, van leven, van mening. Hier had Akina het moeilijker mee. Ze was wel akkoord met de tekst. Mensen moesten vrij zijn maar in hoeverre ben je vrij, echt vrij. Hier had ze geen antwoord op. “Gelijkheid tussen de mensen en waardigheid voor iedereen.” De praktische kennis van de arbeider was even belangrijk als de theoretische kennis van de academici waarom moest er dan onderscheid zijn? Waarom een onderscheid tussen man en vrouw? Nee het boek had gelijk er mocht geen onderscheid gemaakt worden tussen mensen ongeacht hun afkomst, geloof, geslacht of hun kunnen, noch in verloning, noch in hun waardigheid. Zo kwam ze aan het laatste puntje “respect voor mens en natuur,” Ook hier hield het boek een heel betoog over de belangrijkheid van in harmonie te leven met de natuur.

Een hele tijd dacht Akina na over deze punten. Het boek had gelijk, zo zou moeten geregeerd worden. Niet enkel denken aan winstbejag of persoonlijke rijkdom maar ook aandacht hebben voor de mensen en alles wat rondom je leeft. Dan was Nagar wel heel verkeerd bezig en door hem nu een hele boel mensen. Akina zuchtte, “hoe moest ze dit nu oplossen?”

Ze besloot de rest van het boek eens te bekijken misschien dat daar oplossingen te vinden waren.

Het tweede deel van het boek stond haar minder aan. Hier ging het echt over magie. Krachtige magie, magie dat eender wie de macht zou geven om dit waar te maken of om te misbruiken. Ze bladerde het boek door. Tranen kwamen

weer in haar ogen. Weer zag ze hoe Nele neerstortte door de bliksem getroffen. Lotte had gelijk dit mocht niet in verkeerde handen vallen. Zelfs zij had het recht niet deze te gebruiken. Noene had gelijk dat hij het zijne zo weinig gebruikte. Levent kon zonder magie en hij lukte er ook aardig in om mensen te helpen. Lotte deed ook meer goed met haar kruiden dan met haar spreuken. Ze weende bitter om Nele. Zou de pijn ooit weggaan? Door haar tranen door zag ze de laatste spreuk in het boek. Het was een spreuk om alle magie uit de wereld te laten verdwijnen. Ze veegde haar tranen weg, haar handen gleden over de pagina. De wanhoop die van haar bezit genomen had veranderde in vastberadenheid. Ze nam het boek in haar handen. Ze stond recht. Haar ogen werden hard. Wolken trokken samen, de wind stak op. In het onweer dat losbarstte stond ze, helemaal alleen. Haar haren wapperden in de wind. Bliksemschichten om haar heen. Toen weerklonk haar stem, luider dan de donder, alsof meerdere stemmen weerklonken. Ze schreeuwde de spreuk, alle kracht die ze in haar had stak erin. Alle elementen leken te protesteren. Ze schreeuwde nogmaals. Even leek het alsof wind en regen haar probeerde te verhinderen van verder te gaan. Een derde schreeuw met alle pijn opgehoopt in haar jonge lichaam weerklonk. Als bij toverslag verdween het onweer en kwam de zonnige dag weer te voorschijn. Uitgeput zakte Akina op haar steen neer. Het boek gleed uit haar handen. Zachtjes weende ze.

Levent kwam aangelopen. “Wat heb je gedaan kind? Wat is er toch gebeurd?” Hij nam het boek op en voelde dat de kaft veel te groot was geworden. “Wat is er met het boek gebeurd?”

“Ik heb de magie laten verdwijnen Levent. De wereld is beter af zonder.”

Levent zocht steun tegen de steen, “wat zit er dan nog in het boek?”

“Dat wat echt van belang is. Dat waar zij, die de leiding hebben, rekening mee zouden moeten houden.”

Levent zweeg, hij begreep het niet goed.

Het was heel laat geworden. De zon ging al onder.

“Kom we gaan terug naar beneden.” In volledig stilzwijgen werd de weg afgelegd.

Beneden aangekomen stormde Noene op hen af. “Wat is er gebeurd?”

Levent antwoordde in Akina’s plaats, “Ze heeft alle magie laten verdwijnen.”

Noene staarde vol ongeloof naar Akina. Zachtjes ging hij zitten. Het bleef lange tijd stil. Uiteindelijk glimlachte hij naar Akina, “goed zo! Ik wist wel dat jij bijzonder was. Het vergt veel moed om te weerstaan aan de verleiding van macht. En nog meer wijsheid om er volledig aan te verzaken.”

Akina dacht er het hare van en zweeg. Iedereen bleef stil zitten, overweldigd door het gebeuren.

Met een lach doorbrak Noene de stilte, “daarom dat ik me zo raar voel.” Een

hele tijd later, “dan ga ik nu gewoon verouderen.” Weer stilte. “Ik wist dat het op een dag zo zou zijn maar wat moet ik nu gaan doen.”

Levent kon het niet meer houden, “Wat je altijd gedaan hebt, verhalen vertellen en fluitspelen. Mensen helpen, dat heb je genoeg gedaan zonder je krachten te gebruiken. Ik heb overigens nooit anders gedaan, het is ook mogelijk zonder die rommel. Akina had gelijk dat ze het deed.”

Aarzelend bracht Noene uit, “ja, je hebt gelijk. Eigenlijk is het goed zo en mijmerend voegde hij er meer voor zichzelf aan toe : ”Het grote loslaten! Maar jij Akina, je had de mogelijkheden van de grootste te worden van allemaal. Waarom?”

Akina haalde haar schouders op, “ik had de beste leermeesters. Zoals Levent zei, je hebt het allemaal niet nodig om mensen te helpen en nu kan er ook geen misbruik van gemaakt worden. Morgen gaan we naar Nagar.”

Noene keek naar Levent die glimlachend opstond : “dan zal ik maar iets klaarmaken voor nu en voor morgen onderweg.” Juist voor hij de grot inging zei hij nog : “en vroeg gaan slapen dat we morgen fit zijn.”

Noene en Akina zaten stil in de avondzon. Geen van beide wist welke houding aan te nemen. “Misschien nog een verhaal,” probeerde Noene.

“Ja graag,” zei Akina stil.

Noene legde zijn hand op haar schouder, “je hebt er goed aan gedaan,” herhaalde hij nog eens.

Akina glimlachte eens flauwtjes. Noene maakte zich klaar voor het laatste verhaal. Hij zette zich op een steen, zijn benen onder zich gekruist. Zijn rug kaarsrecht met zijn hoofd balancerend op zijn schouders. Met een glimlach om de lippen sloot hij de ogen. Ook Levent was teruggekomen en had zich in dezelfde houding gezet. Akina wist onbewust wat ze moest doen. Ze concentreerde zich volledig op haar houding, daarna op het ontspannen zitten in die houding. Langzaam ging haar aandacht naar haar adem die ze rustig volgde. Ze forceerde niets maar observeerde gewoon. Wat ze voelde, het komen en gaan van haar adem. Ze ging op in haar aandachtigheid. Ze hoorde de adem van de mensen rondom zich, de zang van een late vogel. Ze opende haar ogen. Ze zag alles maar niets in het bijzonder. De gedachten die opkwamen kregen geen aandacht. Het leek haar alsof ze gewoon toeschouwer was. De gedachten bleven langzaam weg. Ze werd heel rustig maar was zich heel bewust van de dingen rondom haar. Alle moeilijkheden verdwenen, haar geest werd rustig en vrij. De vermoeidheid viel van haar af en ze voelde een stroom van energie door zich heen gaan alsof ze een nieuwe bron had aangeboord. Ze voelde een glimlach om haar lippen zweven. Zo zaten ze daar volledig in zichzelf gekeerd, zich volledig aan de levensstroom toevertrouwend en geen weerstand biedend. Vrij van alles wat hun rust kon verstoren zich onderdompelend in de

werkelijkheid van het levend ogenblik.

In deze stilte openbaart zich de werkelijke magie,

... een woordloos verhaal, zelf ervaren is de sleutel tot ware kennis.

“ ... “

Nu begreep ze Levent ook beter. Deze blinde man had van alles een meditatief gebeuren gemaakt. Hij leefde voluit het leven in blijvende verwondering voor het mirakel ervan.

“Dit is het laatste verhaal, maar dat wist je al niet?”

Akina knikte van ja maar bedacht toen iets, “er is nog het verhaal van de fluitspeler.”

“Ja,” zei Noene nadenkend, “maar dat heb ik nog niet kunnen ontcijferen. Daar zal ik nog eens voor terug moeten komen. Maar als ik het te weten kom dan vertel ik het je zeker.” Hij gaf Akina een stevige knuffel. Ze hadden beiden een tevreden gevoel. “Kom we gaan binnen.” Samen gingen ze naar de grot. Aan de ingang van de grot draaide Noene zich nog eens om. Hij keek naar de ondergaande zon. Met een zucht dacht hij, “als ik je morgen zie ben ik een dagje ouder.” Hij vond het niet erg, hij had lang genoeg geleefd.

De bergen lagen al ver weg in hun geheugen. Levent was naar zijn dorp teruggekeerd. Het was een voorspoedige reis geweest. Voor hen doemde de muren van de stad op. Noene keek een beetje angstig naar Akina.

“Het is een goed plan Noene.”

Noene was hier niet van overtuigd maar hij had geen beter idee en Akina leek het belangrijk te vinden. Ze gingen de stad binnen en gingen dadelijk richting het paleis. Ze hadden geen oog voor de talrijk uitgestalde koopwaar of de schoonheid van de gebouwen. De stad was compleet veranderd sinds de laatste keer dat Noene hier geweest was. Op een bepaald moment had hij zelfs moeite om zijn weg te vinden. Eenmaal bij de poorten van het paleis aangekomen diende Noene zich aan bij de paleiswacht. Hij toonde zijn pasje en vroeg om een dringende audiëntie bij Nagar.

Het duurde een hele tijd voor ze bij Nagar gebracht werden.

Deze zat op zijn troon in de grote zaal. Wat Noene dadelijk opviel was dat Nagar

gespannen en zenuwachtig was. Ze naderden de troon en Noene boog diep voor Nagar. “Noene wij hadden afspraken, waar heb je zo lang gezeten,” zijn luide stem echode in de zaal.

“Ik ben zoals u gevraagd had op zoek gegaan naar het meisje heer en ik heb haar gevonden.” Nu pas keek Nagar naar Akina. Een blik van herkenning kwam in zijn ogen.

“Je hebt haar gevonden.” Langzaam kwam hij van zijn troon af en kwam naar het tweetal toe. Vlakbij gekomen monsterde hij het meisje. Plots hinderde Noene hem, “wat doe je hier nog, weg,” snauwde hij Noene toe.

Automatisch ging Noene wat achteruit. “Er is nog iets heer.”

Nagar keek kwaad onder zijn wenkbrauwen door, “wat?” Hij was duidelijk geërgerd omdat Noene niet zomaar wegging.

Noene’s hand ging in de tas en haalde het in doek gewikkelde boek eruit. “Er was een boek waar je van sprak,” begon Noene.

Nagar’s ogen gingen open. Hij had ineens alle interesse in Akina verloren en in twee stappen was hij bij Noene. Hij griste het boek uit Noene’s handen. Snel wikkelde hij het uit de doek. De goudgele letters staarden hem aan. Nagar wankelde en strompelde terug naar zijn troon. “Eindelijk had hij het boek.” Zijn hand streelde de kaft. Noene wist niet goed wat te doen. Toen hij naar Akina keek zag hij dat ze teken deed om de zaal te verlaten. Hij deed wat ze vroeg ook al had hij er niet echt zin in. Hij was nog maar juist buiten de deur toen hij de schreeuw van Nagar hoorde. Hij wou terug binnenstormen maar de wachters hielden hem tegen. Met een klein hart ging hij naar de plaats waar hij met Akina afgesproken had.

“Waar is de rest? Waar is de rest van het boek?” Met uitpuilende ogen en een verwrongen gezicht van woede kwam hij op Akina af. “Dat heb ik laten verdwijnen nadat ik de spreuken geleerd had.” Nagar aarzelde. Akina die dit gemerkt had stroopte haar mouwen op. “Ik heb een voorstel Nagar. Ik weet dat je geen toverkracht meer hebt want dat heb ik je ontnomen.”

Nagar stond als verlamd naar Akina te kijken. “Ik heb de kennis maar de macht geef ik aan jou.” Nagar wist niet wat hij hoorde. “Alleen, je moet de macht uitoefenen zoals in het boek beschreven en zorgen dat alle mensen gelukkig zijn en terug aan meer gaan denken dan aan geld en zichzelf. Dat ze gezond zijn, dat ze niets te kort komen en de tijd en de vrijheid hebben om met hun kinderen bezig te zijn. Als ik tevreden ben dan blijf jij baas voor de rest van je leven. Indien ik niet tevreden ben dan ...” Akina nam een dreigende houding aan alsof ze ter plaatse Nagar zou neerbliksemen.

Nagar kromp ineen. Plots lachte Akina, “ik denk wel dat je zo een idee hebt.” Langzaam draaide ze zich om en verliet de zaal, Nagar als een hoopje ellende achterlatend.

Jaren later kwam Noene de weg afgewandeld. Hij had in al die jaren niemand meer gezien sinds hij Akina terug bij Lotte gebracht had na het grote avontuur. In de verte zag hij het huis van Lotte staan.

Met een kloppend hart naderde hij de deur die openstond. Er was niemand te zien. Noene riep een paar maal Lotte's naam maar kreeg geen gehoor. Hij besloot maar eens rond het huis te gaan. In de hof zag hij haar gebukt over haar kruiden staan. "Lotte," zei hij zacht.

Lotte stond recht en draaide zich om. "Noene?" Lachend kwam ze op hem af, "Noene deugniet, mij niet zeggen dat jij de wind beheerste." Tranen van vreugde rolde over haar wangen. Ze omhelsde Noene innig. Na enige tijd zei ze, "een tas tee."

Noene knikte. Dat zou hem smaken. "Kom, dan kunnen we bijpraten," Lotte ging op kop. "Kom, zet u." Noene ging op de bank voor het huis zitten. Plots hoorde hij Lotte Akina roepen. Het jonge meisje kwam om de hoek. Bij het zien van Noene stormde ze op hem af en omhelsde hem. Noene keek vragend naar Lotte. "Akina is getrouwd en woont hier nu in de buurt. Zij komt mij helpen terwijl Jokke, de zoon van de smid bij zijn vader werkt." Zachtjes fluisterde ze in Noene's oor, "ze is in verwachting." Akina had het echter gehoord en glimlachte verlegen naar Noene. Deze kreeg er de tranen van in zijn ogen. Alles was dan toch goed gekomen met de kleine Akina.

"Weet je wie hier ook is? Wolkje, hij heeft zijn weg alleen naar hier terug gevonden en is hier heel de tijd op mij blijven wachten." "Wolkje," op de roep van Akina verscheen een oud zwart paard. Hij genoot van de liefkozingen van het meisje."

"Toen ik zag dat alles goed was ben ik terug op pad gegaan en zoals jullie zien zwerf ik nog steeds rond." Noene nam een grote slok water. Het bleef lang stil zoals altijd na een verhaal van

Noene.

Tot plots iemand vroeg, "Wat was het geheim van de fluitspeler?"

"Akina," riep Noene blij verrast uit. Ze omhelsde elkaar. "Je ziet er goed uit."

"Ik had je iets gevraagd Noene."

"Ja, ik ben terug gegaan en heb er lang gezeten. Tot me opviel dat alles steeds rondom de fluitspeler veranderde, soms goed, soms slecht maar hij bleef doordansen en fluitspelen. Ik heb er nog geen verhaal van gemaakt maar de boodschap is :

"het leven veranderd constant, hou er niet aan vast maar ga dansend, zingend en lachend door het leven en geniet van elk moment."

Akina lachte naar de oude man, "kom vanavond slaap je bij ons thuis en ik hoop dat je dan nog lang blijft want ik heb ook nog wat verhalen te vertellen."